Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 3 Maaliskuun 23 p:nä № 3

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 3 (140) MAALISKUUN 23 p. 1935

Iloiseen, kauniiseen elämään

KAKSI vuotta sitten, helmikuussa v. 1933, tov. Stalin esitti Neuvostoliiton kollektivisti-iskurien I edustajakokouksessa historiallisen tunnuksensa kaikkien kollektivistien tekemisestä varakkaiksi. „Jos me työskentelemme rehellisesti, — sanoi hän — työskentelemme itsellemme ja omalle kollektiivitaloudellemme, niin pääsemme joissakin kahdessa kolmessa vuodessa siihen, että kaikki kollektivistit, niin entiset köyhät kuin entiset keskivarakkaatkin talonpojat kohoavat varakkaiden tasolle, sellaisten ihmisten tasolle, jotka käyttävät runsaasti tuotteita ja elävät täysin kulttuurista elämää“.

Tuo selvä, yksinkertainen ja nerokas ohjelma innostutti, nosti liikkeeseen miljoonaiset joukot. Ja todellakin: jo nyt, vasta kahden vuoden kuluttua tuon tunnuksen esittämisestä, tämä ohjelma on tuhansissa ja taas tuhansissa kollektiivitalouksissa muuttunut todellisuudeksi. Valtava osa äsken koolla olleen kollektivisti-iskurien II edustajakokouksen edustajista saattoi jo täydellä oikeudella sanoa täyttäneensä tuon tunnuksen. Monet edustajat kertoivat kollektiivitalouksistaan, kuinka kollektivistit niiden kautta kuluneina vuosina ovat kohonneet varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään.

Itse edustajakokouksen kokoonpano oli todisteena siitä valtavasta ja nopeasta aineellisesta ja kulttuurisesta kasvusta, mikä on tapahtunut kollektivisoituneen talonpoikaisväestön keskuudessa. Yli 60% kokoukseen osallistuneista oli vv. 1930—35 kollektiivitalouksiin liittyneitä. Siis enemmistö oli väkeä, joka on suhteellisen myöhään yhtynyt kollektiivitalouksiin, mutta mallikelpoisella iskurityöllä jo ansainnut itselleen oikeuden olla edustajana kollektivisti iskurien kokouksessa. Ja edustajain lausunnot antoivat ilmeikkään kuvan niistä syvistä muutoksista, mitä kollektivisoituneiden talonpoikien elämässä on tapahtunut. „Koko minun elämäni oli lapsuudesta alkaen — sanoi kokouksen puhemiehistön jäsen, kollektivisti-iskuri Beken Kasakstanista — nälkäistä ja pimeää, niinkuin on pimeä yö. Nyt minä olen traktoristi, minä voin panna koneen kokoon, minä voin hajoittaa sen ja jälleen koota. Minä voin kaikki osat tarkistaa, korjata, pingoittaa, sovittaa paikalleen. Minä tunnen koneen kuin viisi sormeani, minä olen teknikko! Ja aikaisemmin minä... pelkäsin lähestyäkin traktoria!“ Samantapaisia lausuntoja voisi lainata monen monilta muilta kokouksen edustajilta. Edustajakokouksen puhujalavalta ne soivat väkevänä riemuvirtenä siitä kukoistavasta elämästä, joka on nyt avautunut lukemattomien tähän saakka pimennossa eläneiden eteen.

Kuvaava on myös naisten osuus edustajakokouksessa. Naisia oli kokouksessa 442 eli 30,8% — lähes kaksi kertaa enemmän kuin kollektivisti-iskurien I edustajakokouksessa. Naisten aktiivisuus kokouksessa oli erikoisen huomattava. Varmoina he tekivät kokoukselle selvää kollektiivitalouksiensa ja brigadiensa työstä ja saavutuksista, vetivät suuntaviivoja vastaiseen toimintaan nähden, puheenjohtajan paikalla johtivat tätä valtavaa kokousta. „V. 1923 saakka olin keittäjänä — kirjoittaa ko-

kouksen puhemiehistöön kuulunut SNTL:n TpKK:n jäsen, kollektivistinainen Tatjana Shapovalova Voronezhin alueelta — mutta nyt minä Kremlissä yhdessä puolueen kanssa olen johtamassa asioita. ...Minä en enää tiedä, kuinka onnellinen olen! Mutta minähän en ole yksin sellainen...“

Tarvitaanko vielä selvempää, vakuuttavampaa todistusta sorretun, tietämättömän naisen, entisen „kyökkipiian“ vapautumisesta, hänen kohoamisestaan, niinkuin Lenin opetti, hoitamaan maan hallitusasioita!

Iskurien edustajakokous oli kansallisuuksien kokous, internationalistinen kokous. Siinä olivat läsnä 51 eri kansallisuuden edustajat. Koko maa, sen eri kansallisuudet olivat kokouksessa edustettuina. Venäläiset ja ukrainalaiset, bashkiirit ja tshuvassit, saksalaiset, valkovenäläiset j.n.e., j.n.e. esiintyivät omalla kielellään kokouksen puhujalavalla. Todellinen internationalismi, todellinen kaikkien kansallisuuksien työtätekevien veljeys oli leimaa-antava tälle kokoukselle.

Aikaisemmin sorrettuna olleiden ja jälkeenjääneiden kansankerrosten ja kansallisuuksien aineellinen ja kulttuurinen kasvu, mikä niin voimakkaana ilmeni kollektivisti-iskurien II edustajakokouksessa, on mahdollinen vain sosialistisessa maassa, vain neuvostodemokratian oloissa. Siksi näiden miljoonain uuteen elämään kohonneiden ihmisten kohtalo on eroittamattomasti sitoutunut sosialistisen maan, neuvostovallan kohtaloihin, siksi heidän mielensä täyttää rakkaus sosialistista synnyinmaataan kohtaan, huoli sen yhteisistä asioista. Tämäkin seikka tuli kokouksessa selvästi näkyville. Edustajat eivät puheissaan käsitelleet kysymyksiä vain oman kollektiivitaloutensa näkökulmasta, vaan heidän esitystensä tavoitteena oli koko maan etu, sen yhteinen paras. Se osoitti, että kokoukseen lähetetyt kollektiivitalouksien parhaimmat iskurit tuntevat olevansa ei vain omien kollektiivitalouksiensa, vaan k o k o m a a n isäntiä. Siinä kuvastui se suunnaton muutos, mikä kollektivisoinnin vuosina on tapahtunut ja edelleen tapahtuu laajojen talonpoikaisjoukkojen mielissä heidän sosialistisen uudestikasvamisensa kautta.

Isännyyden tuntuun ja rakkauteen sosialistista kotimaata kohtaan yhdistyy huolenpito puolustuksesta. Kokouksessaan kollektivisti-iskurit selvästi sanoivat imperialistisille sotavehkeilijöille, mitä maamme miljoonaiset kollektivistijoukot ajattelevat näiden hyökkäysaikeista neuvostomaata vastaan. „Ratkaisevalla hetkellä, kun sitä tarvitaan, me, toveri Stalin, — sanoi puheessaan kollektiivitalouden puheenjohtaja Soloshenko Vinnitsan alueelta Ukrainasta — järjestämme niin voimakkaan panssaripeitteen rajoillemme, että siihen murskautuu mikä tahansa vihollinen.“

Tuhannet ja taas tuhannet kollektiivitaloudet jo varmasti kulkevat varakkaan elämän tietä. Mutta vielä on myös paljon heikkoja, jälkeenjääneitä kollektiivitalouksia. Toveri S t a l i n i n tunnus kuitenkin edellyttää, että nimenomaan kaikki kollektiivitaloudet on saatava vankoiksi, bolshevistisiksi, kaikki kollektivistit varakkaiksi. Maan etu, kaikkien työtätekevien yhteinen etu sitä vaatii. Kun pääsemme siihen, ettei meillä todellakaan ole ainoatakaan heikkoa, huonosti järjestynyttä, takapajuista kollektiivitaloutta ja että kaikki kollektivistit alkavat elää varakkaasti ja kulttuurisesti, silloin maamme rikkauksien kasvu ja yleinen eteenpäin menomme kaikilla aloilla tulee tapahtumaan vielä paljon nopeammin kuin nyt. Sen ymmärsivät erinomaisesti kollektivisti-iskurien kokouksen edustajat. Tämä kysymys — jälkeenjääneiden kollektiivitalouksien kohottaminen kehittyneinten tasolle — oli keskeisenä kokouksessa käydyissä keskusteluissa, samoinkuin se oli perustavana ajatuksena tov. J a k o v l e v i n alustuksessa maatalousartteilien uusista mallisäännöistä. Näihin sääntöihin parhaiden kollektiivitalouksien iskurit tahtoivat sisällyttää ja sisällyttivät — avuksi ja ohjeeksi kaikille kollektiivitalouksille nopean etenemisen tiellä — rikkaan kokemuksensa kollektiivitalousrakennustyön alalla.

Tämän vuoksi kokouksen hyväksy-

millä ja SNTL:n KKN:n ja NKP(b):n KK:n vahvistamilla maatalousarttelien mallisäännöillä, joiden laatimiseen osallistuivat kollektivisoituneen maaseudun parhaimmat miehet ja naiset yhdessä tov. Stalinin ja puolueemme ja hallituksemme muiden johtajain kanssa, on valtava merkitys. Ne avaavat uuden kauden kollektiivitalouksiemme kehityksessä, sosialistisen maataloutemme voimakkaan kukoistuksen kauden. Ne ovat ohjeena kollektiivitalouksien elämän oikein järjestämiseen, elämän, josta on tuleva kulttuurisempi ja vauraampi kuin mitä maailmassa milloinkaan on nähty. Ne ovat voimakkaana aseena, jonka avulla heikommin kehittyneet kollektiivitaloudet voivat nopeasti saavuttaa parhaimmat ja parissa kolmessa vuodessa kehittää maittensa tuottavaisuuden niin runsaaksi, että kaikkia tuotteita tulee niillä olemaan yltäkyllin. Tähän pääsemiseksi ei vaadita suuria: on vain rehellisesti tehtävä työtä kollektiivitaloudessa ja täsmällisesti täytettävä uusien sääntöjen kaikki kohdat.

Mallisäännöt on pantu kokoon ottamalla huomioon neuvostomaamme eri tasavaltain, alueiden ja piirien kaikki kokemukset. Mallisääntöjen perusteella jokainen kollektiivitalous laatii omat sääntönsä, käsittelee ja vahvistaa ne arttelin jäsenten yleisessä kokouksessa ja rekisteröi ne piirin toimeenpanevassa komiteassa.

Satoja ja tuhansia vuosia talonpojat kärsivät maannälkää ja taistelivat maasta, mutta yhtä kaikki maa jäi heille toteutumattomaksi unelmaksi. Vasta neuvostovallan aikana on maannälkä täydellisesti poistettu. Kollektivisoituneella talonpoikaistolla on nyt käytettävänään yltäkyllin erinomaisia maita. Ei ole enää tilanherrain, tsaarin, luostarien ja kulakkien maita. Kaikki maa Neuvostoliitossa on valtion omaisuutta, yleiskansallista omaisuutta. Kollektiivitalouksien hallussa oleva maa taataan niille kiistattomaan käyttöön, s.o. ikuisesti, eikä sitä saa myydä ja ostaa tai antaa vuokralle. Jokaiselle arttelille annetaan piirin neuvostojen toimeenpanevasta komiteasta virallinen todistus, jossa määritellään arttelin käytössä olevan maan määrä ja sen rajat ja jolla arttelilla taataan käyttö-oikeus tähän maahan rajoittamattomaksi ajaksi. Sen ohella näitä maita ei saa vähentää, mutta kylläkin lisätä.

Maata on meillä enemmän kuin riittävästi. Talonpoikaiston vuosituhantinen maannälkä on täydellisesti tyydytetty. On vain hyvin muokattava maata, tehtävä se hedelmälliseksi, niin että se rikkaalla sadollaan voi tyydyttää työtätekevän kansan kaikki tarpeet.

Kollektiivitalouksien kehityksen nykyisellä asteella on valtava merkitys yhteiskunnallisten ja henkilökohtaisten etujen taitavalla yhdistämisellä maatalousarttelissa, kollektiivisen yhteistalouden ja kollektivistin yksityiskäytössä olevan aputalouden etujen yhdistämisellä. Kollektivistin tulot, hänen varallisuutensa kasvun määrää miltei kokonaan se, missä kunnossa on kollektiivinen yhteistalous. Itse kollektiivitalouden kaikinpuolinen kehittyminen ja vaurastuminen on senvuoksi jokaiselle kollektivistille läheinen asia, mikäli hän haluaa omaa parastaan valvoa. Mutta vain „vasemmistolaiset" haihattelijat, jotka eivät ota huomioon reaalista todellisuutta, voivat unohtaa kollektivistien henkilökohtaiset intressit, kaikki heidän pienet tarpeensa, joita kollektiivitalous ei nykyisin vielä voi täydellisesti tyydyttää. Bolshevistinen puolue ottaa aina tarkkaavasti huomioon työtätekevien edut, mielialat ja harrastukset, pitää aina suurta huolta heidän tarpeistaan. Sentähden puolueemme on kollektiivitalouksia lujittaessaan asettanut tehtäväksi lehmän hankkimisen jokaiselle kollektivistille, ja sentähden me sitkeästi taistelemme tämän tehtävän toteuttamisen puolesta.

Kollektiivitalouksien uusissa mallisäännöissä on täysin huomioitu yhteiskunnallisten ja kunkin kollektivistin henkilökohtaisten etujen yhdistäminen, siten, että kollektivistien päähuomio tulee keskitetyksi yhteistalouteen.

Uusien sääntöjen mukaan kollektivistin henkilökohtaisen talouden käytössä oleva maa-ala (lukuunottamatta raken-

nuksien alla olevaa maata) voi vaihdella $^1/_4$ hehtaarista $^1/_2$ hehtaariin ja erinäisissä piireissä 1 hehtaariin, alueiden ja piirien olosuhteiden mukaan. On tunnettua, että joillakin seuduilla oikeisto-opportunistiset ainekset ovat tehneet mahdolliseksi kollektivistien yksityiskäytössä olevan maan ylenmääräisen lisäämisen, mikä on tuottanut vain vahinkoa kollektiivitalouksille ja kollektivisteille itselleen. Eräillä toisilla paikkakunnilla taas „vasemmistolaiset" ainekset ovat johtaneet asiat siihen, että kollektivisteilla ei ole yksityiskäytössään lainkaan maata, mikä myöskin on kokonaan väärin. Yhteiskunnallisten ja henkilökohtaisten etujen taitavasta yhdistämisestä . kollektiivitalous vain hyötyy, sen kasvu tapahtuu nopeammin. Tästä onkin uusissa säännöissä huolehdittu.

Tätä vastaavasti säännöt antavat kollektivistille oikeuden pitää yksityiskäytössään määrätyn määrän suurta sarvikarjaa, pientä karjaa ja sikoja sekä rajoittamattoman määrän siipikarjaa ja kaniineja. Ei ole mitään syytä pelätä, että kollektivistin yksityiskäytössä oleva karja (minkä määrä on säännöissä tarkasti rajoitettu) heikentää kollektivistin huomiota kollektiivitalouden yhteisiin asioihin. Päinvastoin se on omiansa sitä kohottamaan. Kollektivistin yksityiskäytössä oleva karjahan on myös ruokittava, ja ruokittava hyvin, jotta se tuottaisi hyviä tuloksia. Siitä johtuu, että kollektivistille on entistäkin tärkeämpää saada kollektiivitalouden peltojen satoisuus nopeasti kohoamaan, jotta hän saisi enemmän viljaa ja rehuja työpäivää kohden. Tätä seikkaa korostivatkin monet edustajat kollektivistiiskurien kokouksessa.

Perusrenkaana karjanhoidon kehittämisessä meillä ovat kollektiivitalouksien tavarafarmit. Niihin on kohdistettava päähuomio. On epäilemätöntä, että kollektivistien yksityiskäytössä olevan karjan lukumäärän lisääntyminen johtaa, kun hankintasopimukset järjestetään oikein, kollektiivitalouksien farmien karjan määrän entistä nopeampaan kasvuun.

Uusilla mallisäännöillä kokonaisuudessaan on yksi ja ainoa tarkoitus: lujittaa kollektiivista taloutta, nopeasti nostaa varakkaaseen elämään kaikki kollektivistit. Siihen pääsemiseksi, toistettakoon se jälleen, tarvitaan vain rehellistä työtä kollektiivitaloudessa. Senvuoksi kiinnitetään säännöissä erikoista huomiota työkuriin, työn oikein järjestämiseen ja työn oikeaan palkitsemiseen. Ihmisten totuttamisessa työkuriin ja tunnolliseen työhön pannaan pääpaino yhteiskunnallisille kasvatus- ja vaikutustoimenpiteille. Vasta sen jälkeen, kun kaikki kasvatus- ja vaikutuskeinot osoittautuvat tehottomiksi, tulee kysymykseen työkurin rikkojain eroittaminen kollektiivitaloudesta. Jotta vältyttäisiin mielivallasta, väärinkäytöksistä ja harkitsemattomista päätöksistä, on säännöissä erikseen tarkasti määritelty, miten ja missä järjestyksessä jäsenen kollektiivitaloudesta erottaminen voi tapahtua.

Maassamme on vielä 5 milj. yksityistalonpoikaistaloutta. Niiden hallussa on yksi kymmenesosa yleisestä kylvöalasta, mutta niihin kuuluu n. 15 miljoonaa työkykyistä henkilöä, jotka voisivat paljon tuottavammin työskennellä kollektiivitalouksissa. Yksityistalonpojat pyrkivät kollektiivitalouksiin. He tietävät, että se on ainoa tie eteenpäin, ja että tämä tie on osoittautunut varmaksi. Uusissa säännöissä on tämä yksityistalonpoikain pyrkimys huomioitu ja niissä riennetään auttamaan heidän liittymistään kollektiivitalouksiin.

Kun me puhumme kollektivistien nostamisesta varakkaaseen elämään, sisältyy siihen ajatus, että elämä kollektiivitalouksissa on järjestettävä kulttuurisesti. Ilman kulttuuria, ilman kollektivistien kulttuuritason jatkuvaa nopeata kohoamista ei vakava taloudellinen nousu ole mahdollinen. Uusissa säännöissä on annettu asianmukainen huomio kulttuurikysymyksille. Niissä määritellään arttelin hallinnon ja jäsenten tehtävät kulttuuritason kohottamisen alalla ja merkitään myös kulttuuritarpeet niiden menoerien joukkoon, joihin kollektiivitalouksien on rahatulonsa käytettävä.

On tunnettua, että naisten osuus ja merkitys kollektiivitalouksissa on suuresti kasvanut. Mutta ei voida pysähtyä saavutettuihin tuloksiin. Naisia on yhä enemmän saatava johtavaan työhön kollektiivitalouksissa. Säännöissä korostetaan, että tätä on edistettävä vapauttamalla naiset, mahdollisuuksien mukaan, kotitöistä lastenseimien, leikkikenttien y.m.s. järjestämisen avulla. Sen ohella säännöissä määritellään naisille sellainen etuisuus, jota talonpoikaisnaiset eivät ole vielä koskaan tunteneet. Toveri Stalinin esityksestä on säännöissä säädetty, että kollektivistinaiset saavat kuukauden loman ennen ja jälkeen synnytyksen ja maksetaan heille tältä ajalta puolet siitä työpäivämäärästä, minkä he ovat keskimäärin ansainneet. Proletaarisen vallankumouksen suorittama talonpoikaisnaisen vapauttaminen täydentyy uusilla merkitsevillä voitoilla.

Kollektiivitalouksien edessä on nyt tehtävänä kohottaa satoisuus mahdollisimman korkeaksi, kohottaa karjatalouden tuottoisuutta. Kollektiivitalouksilla on mahdollisuus suoriutua tästä tehtävästä lyhyessä ajassa. Mutta se edellyttää, että on saatava mobilisoiduksi kaikkien kollektiivitalouksien rehellisten työntekijäin aktiivisuus ja alotteellisuus. Ja se vuorostaan edellyttää, että jokainen rehellinen kollektivisti on saatava, samalla kun hän tiukasti noudattaa työkuria, tuntemaan itsensä kollektiivitaloutensa todelliseksi isännäksi. Uusissa säännöissä säädetään sellainen kollektiivitalouden hallintojärjestys, joka sulkee pois mahdollisuuden mielivaltaiseen ja yksipuoliseen asioiden hoitoon kollektiivitalouden hallinnon taholta. „Yleinen kokous — sanotaan säännöissä — on arttelin korkeimpana hallintoelimenä.“ Ei ainoatakaan huomattavampaa toimenpidettä voida suorittaa ilman yleisen kokouksen suostumusta. Vuoden tuotantosuunnitelmasta, tulo- ja menoarviosta, rakentamissuunnitelmasta, sopimuksesta kone-traktoriaseman kanssa, sisäisistä järjestyssäännöistä — kaikista niistä voidaan päättää vain yleisessä kokouksessa, jossa on saapuvilla vähintään puolet arttelin jäsenistä. Sellaisista kysymyksistä taas kuin hallinnon ja puheenjohtajan valinnasta, tulojen jaosta, erilaisten rahastojen suuruuden määrittelystä ja jäsenten ottamisesta artteliin tai heidän siitä erottamisestaan voidaan päättää yleisissä kokouksissa, joissa on saapuvilla vähintään $^{2}/_{3}$ arttelin jäsenistä. Jokaisella kollektivistilla on täten mahdollisuus esiintuoda mielipiteensä ja esityksensä ja olla selvillä talouden asioista.

Maatalousarttelin stalinilaiset säännöt ovat aikamme suurenmoinen asiakirja. Ne nostavat maamme talonpoikaiston keskuudessa entistä korkeammalle innostuksen työhön, kollektiivitalouksiensa lujittamiseen ja kehittämiseen. Ne herättävät voimakasta vastakaikua työtätekevän talonpoikaiston keskuudessa Neuvostoliiton rajojen ulkopuolella. Ei suotta eräiden maiden fasistinen lehdistö ole purkanut kiukkuaan kollektivistiiskuriemme II edustajakokouksen ja maatalousarttelien uusien mallisääntöjen johdosta. Koko maailmahan voi nähdä, miten kollektivisoitunut talonpoikastomme, tehtyään puutteesta lopun, kulkee selvää tietä kulttuuriseen, varakkaaseen, rikkaaseen elämään. Ja se ei voi olla tekemättä määrättyä vaikutusta kapitalististen maiden talonpoikiin, joilta pääoman ikeen alla ryöstetään pois viimeisetkin maatilkut.

Kollektiivitalouksissamme käsitellään parhaillaan maatalousarttelien uusia mallisääntöjä, muokataan niiden pohjalla sääntöjä kutakin kollektiivitaloutta varten. Tämä työ on yhdistettävä hetken talouspoliittisiin tehtäviin. Edessä ovat kevätkylvöt. Tänä vuonna on kollektiivitalouksissamme kaikki mahdollisuudet kevätkylvöjen suorittamiseen nopeammin ja paremmin kuin milloinkaan aikaisemmin. Se innostus, minkä kollektiivitalouksien iskurien II edustajakokous on kollektivistijoukoissa herättänyt, on suunnattava näiden mahdollisuuksien realisoimiseen. On tosiasia, että lukuisissa kollektiivitalouksissa ollaan jo täysin valmiina kevätkylvöihin. Mutta tosiasia on myös, että hyvin monissa on kevätkylvöihin valmistautu-

minen ollut heikkoa. Näiden jälkeenjääneiden kollektiivitalouksien nostaminen on nyt hetken kiireisin tehtävä, johon niin asianomaisten puolue- ja neuvostojärjestöjen kuin edelläolevien kollektiivitalouksienkin on vakava huomio kohdistettava. Kaikkien kollektiivitalouksien täytyy olla aikanaan täysin valmiit kevätkylvöjen suoritukseen.

Luonnehtivaa kollektivisti-iskurien II edustajakokoukselle oli se luottamus, kiitollisuus ja rakkaus, minkä edustajat puheissaan ilmaisivat puoluettamme, sen keskuskomiteaa ja ennenkaikkea sen nerokasta johtajaa, tov. Stalinia, kohtaan. Puolueen ja toveri Stalinin jakamaton osuus siinä valtavassa, historiallisesti käänteentekevässä työssä, mikä kuluneina vuosina on suoritettu talonpoikaisjoukkojen kohottamiseksi kollektivisoinnin kautta köyhyydestä ja tietämättömyydestä valoisaan ihmisarvoiseen elämään, on lähtemättömästi painunut kollektivistijoukkojen mieliin, se on lujasti ja eroittamattomasti liittänyt kollektivistien parhaimmiston puolueen ja tov. Stalinin ympärille.

Kollektivisti-iskurien II edustajakokous jälleen kerran osoitti, kuinka valtavasti on näinä vuosina kasvanut Neuvostoliiton mahti. Väsymättömällä luomisinnollaan maamme työtätekevät rakentavat sosialismin suurenmoista rakennusta, joka kohoaa yhä ylemmäksi. Neuvostojärjestelmä avaa uusia mahdollisuuksia yhä laajempien joukkojen osallistumiseen aktiiviseen sosialistiseen rakennustyöhön. Leniniläinen puolueemme kaikkien työtätekevien rakastaman tov. Stalinin johdolla vie maamme neuvostodemokratian korkeuksiin, sosialismin kukoistukseen, johtaa työtätekevän kansamme iloiseen, aurinkoiseen, kauniiseen elämään.

Perustehtävämme tämän vuoden kevätkylvökamppailussa

K. LEPOLA

PERUSTEHTÄVÄMME tämän kevään kylvökamppailussa on taistelu korkean sadon puolesta. Tiukemmin ja velvoittavammin kuin milloinkaan ennen on tämä kysymys nyt kaikkialla esille asetettava. On mobilisoitava kaikki voimat bolshevistiseen taisteluun korkean sadon saavuttamiseksi. Suuren yleissadon yhtenä ehtona on tietenkin se, että kaikki suunnitelmanmukaiset kylvöalat kylvetään suunnitelmassa edellytetyille kasveille. Mutta tämä määrällinen työn suoritus ei vielä riitä korkean sadon saavuttamiseksi. Siihen pääsemiseksi on kylvöihin valmistautuminen ja kaikki kylvötyöt suoritettava todella hyvin. Jokikisen kylvetyn hehtaarin tuottoisuus on saatava kohotetuksi.

Kysymys taistelusta korkean sadon puolesta ei ole vain paikallinen, vaan neuvostomaamme kaikkien työtätekevien kysymys. Koko Neuvostoliitossa tämä kysymys asetetaan terävästi ja velvoittavasti. Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan johtavat puolue-, nuorisoliitto- ja neuvostojärjestöt ovat jo kylvövalmistusten tähänastisissa vaiheissa tämän kysymyksen huomioineet. Johtavat puoluejärjestömme ovat asettaneet tehtävän selvästi ja tinkimättömästi, mutta myönnettävä on, että piireissä ja paikkakunnilla ei ole vieläkään toteutettu korkean sadon saavuttamisen perusehtoja sellaisella ponnekkuudella ja sellaisessa laajuudessa kuin olisi tullut toteuttaa.

Leningradin alueella on erikoisesti taistelussa korkean sadon puolesta muistettava puolueen asettama kun-

niakas ja suurimerkityksellinen tehtävä — Leningradin alueen muuttaminen kulutavasta tuottavaksi. Jo viime vuoden joulukuun 15 päivänä pitämässään puheessa alueemme bolshevikkien johtaja, toveri Zhdanov, lausui:

„Kaikki ehdot siihen, eltä v. 1935 otettaisiin uusi valtava askel toveri Kirovin erään tärkeimmän ohjeen toteuttamisessa— Leningradin alueen muuttamisessa kuluttavasta tuottavaksi — kaikki tarvittavat ehdot on siihen olemassa. Meistä riippuu, missä määrin me täytämme tämän ohjeen. Meidän on taisteltava tämän puolesta herkeämättä, käyttämällä kaikki voimamme, keinomme ja kykymme."

Siinä on kaikille velvoittava opetus ja läksy: taisteltava alueen tuottavaksi muuttamiseksi käytettävä tähän kaikki voimamme, keinomme ja kykymme. Jos me jokaisessa tehtävässä, työmme kaikissa vaiheissa todella bolshevistisesti tämän opetuksen toteutamme, niin korkea sato on taattu ja alueen kuluttavasta tuottavaksi muuttamiseksi on otettu uusi valtava voiton askel. Samassa puheessaan toveri Zhdanov, kosketeltuaan puolueen KK:n päätösten toteuttamista politosastojen puolueen vakinaisiksi elimiksi muuttamisessa, osoitti, että kaikki toimenpiteemme näiden päätösten toteuttamiseksi „on meidän yhdistettävä voimaperäiseen kevätkylvöihin valmistautumiseen, siemenfondien perustamistehtäviin, karjanhoitofarmien lujittamiseen ja poliittisen sekä kulttuurityön suoritukseen kollektiivitalouksissamme, että Leningradin alue voisi ryhtyä kylvöihin täysissä aseissa".

Käytännölliset kylvötyöt ovat jo aivan ovella. Varhaislavakylvöjä suoritetaan ja varhaisiin peltokylvöihin valmistutaan tulisella kiireellä. Mutta eri piireissä ovat monet käytännölliset tehtävät vielä siinä määrin keskeneräisiä, että kaikkien piirien puolue- ja nuorisoliittojärjestöjen sekä piirien toimeenpanevain komiteain ja maaosastojen on lujaotteisesti, suunnitelmallisesti rynnättävä eteenpäin, taattava kylvövalmennus ja luotava kaikki edellytykset korkean sadon saavuttamiselle.

Keskeisintä nyt on NKP(b):n Leningradin aluekomitean maaliskuun täysi-istunnon osoittamien tehtävien tinkimätön ja tunnontarkka toteuttaminen. Samoin myös Neuvosto-Karjalassa on kylvövalmeustehtävät toteutettava NKP(b):n Karjalan aluekomitean ja Karjalan hallituksen johdolla ja osoituksien mukaisesti.

NKP(b):n Leningradin aluekomitean maaliskuun täysi-istunnossa osoitettiin, aikaisempiin voittoihin viittaamalla, että meillä on kaikki edellytykset, kaikki mahdollisuudet suorittaa tämän vuoden kevätkylvöt paremmin ja järjestyneemmin kuin milloinkaan edellisinä vuosina. Nämä mahdollisuudet on saavutettu bolshevistisella työllä puolueemme lipun alla ja erikoisesti sillä suurella avunannolla ja erikoishuomiolla, jota puolueemme ja neuvostohallituksemme suuren johtajamme, toveri Stalinin, johdolla ovat osoittaneet ja edelleen osoittavat maataloudellemme. Leningradin alue astuu jo tämän kevään kevätkylvöihin pääpiirteissään täyskollektivisoituna alueena. Maaliskuun 1 päivään mennessä kuului alueemme talonpoikaistalouksista yhteistalouksiin 77,5%. Ja kollektiivitalouksien järjestöllinen lujittuminen ja niiden taloudellisesti ja erikoisesti myös rahataloudellisesti vahvistuminen ovat vissejä takeita uusille tähänastista suuremmille voitoille. Myös se seikka, että Leningradin alueella jo nyt kevätkylvökamppailun yhteydessä alkaa työskennellä entisten lisäksi 10 uutta kone-traktoriasemaa, antaa mitä suurimman vakuuden uusista voitoista kevätkylvörintamalla.

Maamme tulee kokonaisuudessaan vuoden 1935 aikana antamaan yksistään kone-traktoriasemille 68.500 traktoria, 10.000 autoa, 14.600 kombainia ja suuren määrän muita koneita ja maatalouden tarvitsemaa kalustoa. Yksistään viime vuonna valmistivat rakentamamme traktoritehtaat 93.500 traktoria. Tämä tekee mahdolliseksi sen, että Leningradin aluekin

tänä vuonna saa kaikkiaan 23 uutta kone-traktoriasemaa sekä suuren määrän uusia traktoreita ja traktoreihin liittyviä koneita entisille konetraktoriasemille. Näin vakavalla koneellistumisperustalla ei ole vielä milloinkaan alueella kylvötaisteluun käyty. Tässä yhteydessä emme saa unohtaa myöskään sitä, että Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan kollektiivitaloudet saivat suuren avun ja tuen niistä toimenpiteistä, joilla neuvostohallituksemme on tukenut kollektiivitalouksia. Annettiinhan viimeksi kuluneen neljän vuoden aikana kollektiivitalouksille viljalainoja 262 milj. puutaa. Ja puolueen ja hallituksen päätöksellä poistettiin kollektiivitalouksille vuoden 1933 tammikuun 1 päivään mennessä annettu rahavelka, kaikkiaan 435.600.000 ruplaa. Näinä vuosina annettiin kollektiivitalouksille rahaluottoa 1.168 milj. ruplaa. Yksistään lehmättömille kollektivisteille annettiin 73 milj. ruplaa. Ja 4.800 milj. ruplaa käytettiin kone-traktoriasemien järjestämiseen. Nämäkin proletaarisen valtiomme mahtavat tukemistoimenpiteet osoittavat, että todellakin tämän kevään kylvökamppailulla on luja ja murtumaton perusta. Tällainen puolueen ja valtion tuki ja apu velvoittaa siihen, että todella kaikissa piireissä jokainen kollektivisti, jokainen työtätekevä taistelee herkeämättä uusien voittojen puolesta, käyttää kaikki voimansa, keinonsa ja kykynsä taistelussa korkean sadon puolesta.

Neuvostoliiton yleinen kylvötehtävä ei määrällisesti ole suuresti laajentunut, mutta viljelyslajien jatkuva monipuolistuminen ja toimenpiteet suuremman sadon saamiseksi edellyttävät, että jokaista kylvöalayksikköä kohden on käytettävä huomattavasti enemmän työtä kuin aikaisemmin. Vaikka suuren osan työstä jo suorittavatkin koneet, niin perushuomio sittenkin on kiinnitettävä yhä edelleen ihmisiin. On mobilisoitava, kasvatettava ja järjestettävä miljoonaiset joukot niin, että joka ainoa kylvösuunnitelmaamme kuuluva hehtaari tulee todella hyvin kylvetyksi ja kylvöjen jälkeen jatkuvalla huolenpidolla hoidetuksi. Neuvostoliiton kaikkien eri sektorien, kollektiivitalouksien, neuvostotilain ja yksilötalonpoikain on tänä keväänä kylvettävä 93.797.200 ha. Siitä on kollektiivitalouksien osuus 70.163.700 ja neuvostotilojen osuus 12.186.700 sekä yksilötalouksien osuus 11.446.800 ha. Tästä näemme, että kollektiivitalouksien osuus maamme kevätkylvötehtävissä on suuri ja valtava. Kun lisäksi otamme huomioon, että eritoten juuri kollektiivitalouksien ja neuvostotilain on tuotettava teknillisiä kasveja teollisuutemme tarpeiksi ja laajasti kehitettävä vihanneksien tuotantoa sekä heinän viljelystä, niin näemme, miten sosialistisen sektorin ominaispaino käy laadullisesti mitä suuriarvoisemmaksi.

Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston puheenjohtajan, toveri M o l o t o v i n, ja NKP(b):n keskuskomitean sihteerin, toveri S t a l i n i n, allekirjoittama päätös kevätkylvöistä helmikuun 15 päivältä v. 1935, jossa on yksityiskohtaisesti esitetty sektoreittain, tasavalloittain, alueittain ja aluepiireittäin tämän vuoden kevätkylvötehtävät, edellyttää, että jo helmikuun 25 päivään mennessä oli konkreettinen kevätkylvösuunnitelma saatettava kaikille neuvostotiloille, kaikille kone-traktoriasemille, kollektiivitalouksille ja yksilötalouksiin saakka ja sovellutettava se jo hyväksyttyjä vuoroviljelys-suunnitelmia ja vuoroviljelykseen siirtymissuunnitelmia vastaavasti. Tämä päätös on sellainen asiakirja, joka on perusteellisesti muistettava, se on asetettava käytännöllisessä työssä niin esille, että jokainen kollektivisti oman henkilökohtaisen tehtävänsä ohella tietää taloutensa yleisen tehtävän, piirinsä ja alueensa yleistehtävät ja myös koko sen suuren tehtävän, mikä on sosialistisen isänmaamme edessä. Nähdessämme aina oman työmme eroittamattomana osana tästä suuresta yleisliittolaisesta tehtävästä, kannustaa meitä jokainen muilla alueilla

saavutettu uusi voiton askel, jokainen toisissa talouksissa, toisissa piireissä, toisilla alueilla saavutettu uusi voitto työskentelemään niin, ettei yhteisessä voitokkaan armeijamme eteenpäin hyökkäävässä rynnäkköketjussa meidän kohdallamme hankauskohtaa synny, renkaan murtumista tapahdu.

Leningradin alueen eri piirien kollektiivitalouksille ja talonpoikaissektorille määritellään konkreettiset kevätkylvösuunnitelmat Leningradin alueen Tpk:n puhemiehistön ja NKP(b):n Leningradin aluekomitean byron päätöksessä helmik. 23 päivältä v. 1935. Tämä tovereiden Zhdanovin ja Struppen allekirjoittama päätös on taisteluohjelmamme. Siinä on osoitettu eri piirien kollektiivitalouksille ja talonpoikaissektorille sekä alueemme kaikille kone-traktoriasemille vuoden 1935 kevään kylvösuunnitelma. Yhteensä on alueemme kollektiivitalouksien ja talonpoikaissektorin kylvettävä tänä keväänä 1.396.100 ha. Tämän päätöksen mukaan jakaantuu Leningradin alue kolmeen eri vyöhykkeeseen. Alueen 70:stä piiristä kuuluu 15 pellavaviljelysvyöhykkeeseen, 21 vihannesviljelys-, perunanviljelys- ja karjanhoitovyöhykkeeseen, sekä loput 34 piiriä viljanviljelys- ja karjanhoitovyöhykkeeseen. Alueen ne piirit, joissa on suomenkielistä väestöä huomattavammin, nimittäin Kuivaisten, Krasnogvardeiskin, Esikaupungin, Mujan, Oranienbaumin, Tosnan, Volosovan ja Kingiseppin piirit, kuuluvat kaikki vihannesviljelys-, perunaviljelys-, ja karjanhoitovyöhykkeeseen. Tämä seikka on erikoisen velvoittava. Se on tarkoin huomioitava mobilisoidessamme ja järjestäessämme kollektivistija talonpoikaisjoukkoja kylvötaisteluun mainituissa piireissä. Vihannesviljelyksen ja perunaviljelyksen kehittäminen sekä karjatalouden rehuperustan järjestäminen asettavat nyt kylvökamppailun yhteydessä näiden piirien puolue-, nuorisoliitto- ja neuvostojärjestöille sekä koko yhteiskunnallisuudelle hyvin vakavia velvollisuuksia. Meidän on avoimesti sanottava, että jo viime vuonna ne tehtävät vihannesviljelyksen laajentamiseksi, mitkä yleisen suunnitelman mukaan annettiin esim. Krasnogvardeiskin ja Esikaupunkipiireille, synnyttivät aluksi epäröimistä ja horjuntaa jopa eräiden puolue- ja neuvostotyöntekijöidenkin keskuudessa. Ja kuitenkin se suuri työ, minkä nämä molemmat piirit suorittivat niin hyvin suunnitelmien edellyttämissä kylvöissä kuin kylvöjen hoitamisessa ja sadonkorjuussakin, oli osaltaan varma ja vakuuttava todistus siitä, että suunnitelmamme ovat realisia. Mutta viime vuonna suoritettu voitokas työ on samalla todistus siitä, että alun alkaen tulee kylvörintaman kaikki voimat asettaa niin hyvään taistelujärjestykseen ja kylvöihin tulee käydä niin valmistuneina, että suunnitelman edellyttämät tehtävät tulevat todellakin kaikilta osiltaan kunnollisesti täytetyiksi. Viime vuonna suoriuduttiin tehtävistä voitokkaasti. Tänä vuonna tulee päästä eteenpäin valtavammin voiton askelein kuin milloinkaan aikaisemmin. Yksityiskohtaisesti tarkastettaessa jokaisen piirin suunnitelmaa havaitsemme, että esim. vihannesviljelysten alalla on tehtävämme tänä vuonna edellistä vuotta huomattavasti vaativampi. Jo tämä seikka asettaa kysymyksen kylvövalmeudesta erittäin velvoittavasti esille.

Siinä vyöhykkeessä, johon Leningradin alueen suomenkieliset piirit kuuluvat, on karjatalouden rehuperustan kehittämisellä mitä suurin merkitys. Erikoisen suuri merkitys sillä on Neuvosto-Karjalassa, ei vain kollektiivitalouksien ja neuvostotilain karjatalouden tuottoisuuden kohottamista silmälläpitäen, vaan myöskin metsätöissä käytettävien hevosten rehuperustan lujittamisen kannalta. Sen vuoksi on erikoisesti välttämätöntä taistella rehukasvien kylvösuunnitelman täyttämiseksi. Kaikki muutkin suunnitelman mukaiset tehtävät on suoritettava täydellisesti, mutta rehukysymyksen merkitystä on erikseen painostettava, koska meillä on riittävästi estmerkkejä siitä, että tätä kysymystä

ei ole asetettu niin terävästi kuin sunnnitelmat edellyttävät. Esim. Kuivaisten piirissä ja muuallakin viivyteltiin heinänsiementen puintia ja täten aiheutettiin vaikeuksia siemenkysymyksen järjestämiselle. Yleensä kysymystä siemenheinän viljelemisestä ei ole asetettu kyllin tiukasti. Kuitenkin kylvöheinien viljelyssuunnitelmien toteuttamisen ja edelleen kehittämisen eräänä perusehtona on siemenheinän viljelys. Tämän ohella on kehitettävä peltorehuviljelystä, toisin sanoen: on ehdottomasti täytettävä rehukasvisuunnitelma kokonaisuudessaan. Leningradin alueen kevätkylvösuunnitelma kollektiivitalouksille ja talonpoikaissektorille velvoittaa kylvämään rehukasveja 245.000 ha. Siinä on rehujuurikkaita 11.300, painorehukasveja 9.500 ja yksivuotista heinää 54.800 ha. Erikoinen huomio on kiinnitettävä myöskin monivuotisen heinän viljelemiseen ja sen edelleen kehittämiseen.

Tämän vuoden kevätkylvösuunnitelma Leningradin alueella on 60 tuh. ha laajempi kuin viime vuonna. Meidän on heti varhaisimmalla vuorossa olevalla työkaudella kynnettävä uutismaita 85.000 ha. Jo heti kevätkylvöjen edellä ja yhteydessä se on tehtävä. Vain se antaa meille mahdollisuuden suunnitelman mukaisesti laajentaa täyskesantojen alaa. Erikoisesti alueemme niissä piireissä, missä enimmän on suomenkielistä väestöä, on kysymys täyskesannosta eli n. s. puhtaasta kesannosta ollut eräs työmme heikoimpia kohtia. Otamme esim. Kuivaisten piirin. Vuodesta toiseen on sielläkin sanoissa taisteltu täyskesannon puolesta, mutta käytännössä on jouduttu siihen, että keväällä otetaan kesantomaatkin kevätkylvöille. Ja sitten syksyllä, syysrukiin kylvöaikana, ei olekaan levännyttä, muokattua peltoa, mihin syysvilja voitasiin kylvää. Odotellaan siksi, kunnes peruna on nostettu, ja perunannoston jälkeen kylvetään syysvilja — kuukausimääriä myöhästyneenä. Jos näin pyritään edelleen menettelemään, niin muistettakoon, että se, samalla kun se jo sinänsä on törkeä virhe vuoroviljelyksen tinkimätöntä toteuttamista vastaan, on eräs pahimpia hyvän sadon saavuttamista ehkäiseviä jarruja. Tätä ilmiötä vastaan ja sen hävittämiseksi on noiden piirien kommunistien koko voimalla taisteltava. Eräs taistelukeino täyskesannon puolesta olisi ollut se, että jo syksyllä olisi suoritettu täysin suunnitelmanmukaisesti syyskynnöt ja uutismaiden kynnöt. Mutta missä sitä ei ole syksyllä tehty, on se keväällä tehtävä. Jo nyt on otettava selville kaikki raivattaviksi kelpaavat uutismaat, tarkastettava niiden laatu ja annettava jokaiselle kollektiivitaloudelle konkreettinen tehtävä uutismaiden käytäntöönottamisesta.

Satoisuuden alalla olemme jo ylittäneet vallankumouksen edellisen Venäjän saavutukset. Eräät kollektiivitaloudet ja neuvostotilat ovat saavuttaneet jopa maailmanennätyksiäkin. Niinpä Tsherepovetsin piirissä neuvostotila Kalitino sai vehnää 32 sentneriä ja kollektiivitalous Krasnaja Gorka samassa piirissä 30 sentneriä hehtaarilta. Vaikka nämä ovatkin Leningradin alueella vielä harvoja poikkeuksia, niin kuitenkin ne osoittavat, että alueella on mahdollista vehnän viljelyksessäkin saavuttaa varsin hyviä tuloksia. Näiden parhaiden piirien ja kollektiivitalouksien satotulokset osoittavat, että hyvä sato „on täysin riippuvainen meidän suhteestamme työhön, meidän työtaidostamme, meidän kyvystämme käyttää hyväksemme kaikki mahdollisuudet, joita sosialistisessa suurtaloudessa on aivan kirjaimellisesti sanoen ehtymätön määrä“.

Mutta ellei nyt kylvöjen aattona, koko kylvökautena ja sen jälkeen saada sosialistista työhön suhtautumista jokapäiväiseksi tosiasiaksi, iskuruus- ja kilpailuintoa korkealle, niin hyviä satotuloksia ei tule. On tiukasti asetettava kysymys kylvösiemenestä, lannoittamisesta, kalustosta, prikaateista j.n.e. Kaikille viljalajeille on varattava hyvin lajiteltu, hyvin

puhdistettu ja huolellisesti tarkastettu siemen. Tämän ohella on ehdottomasti saatava käytäntöön oikea vuoroviljelys, laadittava tiukat ja tinkimättömät tuotantosuunnitelmat jokaiselle kollektiivitaloudelle ja oikein järjestettävä tuotannolliset prikaatit. Erikoinen merkitys on kysymyksellä maatalousarttelien mallisäännöistä ja niiden käytäntöönsovelluttamisesta nyt kevätkylvöjen yhteydessäkin. Peltotyöprikaatit on muodostettava vähintään koko täydellisen viljelyskierron ajaksi. Jokaiselle peltoprikaatille on eroitettava viljelyskierron edellyttämät määrätyt peltoalat koko viljelyskierron ajaksi. Jokaiselle peltoprikaatille on erikoisen aktin perusteella kiinnitettävä sen työssä tarvittava kaikki välttämätön maatalouskalusto, hevoset ja talousrakennukset. Tämä on aivan perustavaa, ehdotonta. Tämän ohella on välttämätöntä, että kollektiivitalouksien elämän stalinilaiset säännöt tutkitaan perusteellisesti pykälä pykälältä ja rivi riviltä, niin että niistä muodostuu jokaiselle kollektiivitaloudelle tuttu peruslaki, läheinen ja rakas perusohjesääntö, jonka mukaisesti kollektivistit luovat, lujittavat ja muodostavat bolshevistisiksi kollektiiviset taloutensa ja näin käyvät kollektivisoinnin tietä voitokkaasti eteenpäin varakkaaseen ja kulttuuriseen elämään.

Tämän kevään kylvökamppailussa ja siihen liittyvänä on poliittisella ja kulttuurijoukkotyöllä erikoisen suuri osuus. Myös agroteknillisen opiskelun jatkuva yhdistäminen käytännölliseen tuotannolliseen työhön on ehdottoman välttämätöntä. Äskeisessä NKP(b):n Leningradin aluekomitean täysi-istunnossa esitettiin joukko uusia joukkotyömuotoja, joiden toteuttaminen on kaikkialla otettava vakavaksi iskutehtäväksi. Erittäin suuri merkitys on Dnon piirissä käytäntöönotetuilla tuotannollisia ja poliittisia tehtäviä selvittävillä kiertävillä kouluilla. Näillä kouluilla on kahden viikon ohjelma ja työskentelevät ne kussakin kollektiivitaloudessa tavallisesti kahdessa vuorossa. Näiden koulujen kautta kohotettiin mainitussa piirissä kahden kuukauden aikana 2.400 kollektivistin ja kollektivistinaisen tietotasoa. Maaliskuulla toimii mainitussa piirissä 8 tällaista kiertävää koulua, ollen jokaisessa yksi propagandisti ja yksi agronoomi. Näiden koulujen työskentelyaikana on piirissä 2 kuukaudessa myyty enemmän kirjallisuutta kuin koko edellisenä vuonna. Toveri Posern aluekomitean täysiistunnossa erikoisesti tervehti näitä tuotannollispoliittisia kiertäviä kouluja ja korosti niiden järjestämisen välttämättömyyttä.

Tämän hyvän joukkokasvatusmuodon ohella on erikoinen huomio kiinnitettävä puoluekasvatustyön systemaattiseen syventämiseen piirijärjestömme aktiivin keskuudessa. Vain tällä tavoin saadaan sitä työteliästä aktiivijoukkoa, joka vakaumukseen vaikuttamisen metoodeilla ja bolshevistisesti organisoiden vetää laajat joukot mukaan bolshevistiseen rynnäkköön korkean sadon puolesta.

Meillä on jo huomattavia talouspoliittisia organisoimissaavutuksia eri piireissä. Kone-traktoriasemat ja niiden politosastot ovat tässä tehneet suuren työn. Näiden ja puoluepiirijärjestöjen johdolla on kohonnut jo suuri joukko kollektiivitalouksia, jotka todella voivat ottaa täysissä aseissa vastaan kevätkylvöt. Mutta näin ei ole vielä kaikkialla. Siksi on sanottava: ei rauhottuneisuutta, ei levollista suhtautumista kylvöihin valmistautumiseen, ei liiallista ihailua tähänastisten suurten voittojen johdosta, vaan mitä vakavin huomio jälellejääneisiin ja uusiin kollektiivitalouksiin. On autettava niitä, tuettava niitä ja kasvatettava niiden johtavaa kaaderistoa yhtä hyvin kuin laajoja jäsenjoukkojakin. Parhaiden kokemukset on siirrettävä jälessäkulkeville, autettava niitä pääsemään jaloilleen ja ohjattava

niitä voimakkaaseen rynnäkköön kevätkylvöjen yhteisen suuren tehtävän voitokkaasti suorittamiseksi.

Jo alussa huomautimme, että tärkeintä kevätkylvöjen yhteydessäkin on huomion kiinnittäminen ihmisiin. Kollektiivitalouksien elämän stalinilaiset ohjesäännöt tulevat tuomaan perinpohjaisen muutoksen kollektiivitalouksiemme sisäisessä elämässä sekä niiden käytännöllisessä johtamisessa puolue-, neuvosto- ja talousjärjestöjen taholta. Kaikella voimalla on kasvatettava kollektivistijoukkoja, innostettava niiden parhaimmistoa kevätkylvörintaman sankareiksi, mobilisoitava kaikki voittoisasti taistelemaan, aseistettava kaikkia heitä niin hyvin poliittisesti kuin kulttuurisesti ja agroteknillisestikin. Toveri Tshudov NKP(b):n aluekomitean maaliskuun täysi-istunnossa arvosteli ankarasti piirien maaelinten työtä. Kolme ja miinus — kas tällaisen arvolauseen hän sanoi voitavan parhaassakin tapauksessa antaa piirien maaelinten nykyisestä työskentelystä. Maaosastot luottavat itsevirtaukseen ja laahustavat parhaiden kollektiivitalouksien jälessä. Tällaista todella on kelvottoman paljon ollut. Se ei käy. Se on rikollista hetkellä, jolloin koko suuri sosialistinen isänmaamme hyökkää kevätkylvöpelloille ja vihannesviljelyksille korkean sadon saavuttamisen tunnuksella. Tässä suuren ja ja mahtavan kotimaamme jalossa kilvoittelussa tulee Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan jokaista kollektivistia, jokaista työntekijää innoittaa ja kiihoittaa tietoisuus siitä, että me täällä fasistisen maailman rajalla voimme täyttää ja täytämme kunniakkaasti ja mallikelpoisesti tehtävämme tämän vuoden voitokkaassa kevätkylvökamppailussa. Onhan Leningradin alueella johdossamme toveri Zhdanov, jolla on rikas kokemus kunniamerkillä palkitun Gorkin aluepiirin maatalouden johtamisessa. Hänen johdollaan on mallikelpoisesti käytävä kevätkylvöihin, sitoutuen suoriutumaan tämän kevään kylvötehtävistä bolshevikeille kuuluvalla tavalla.



Senjälkeen, kun tämä kirjoitus oli jo ladottu, julkaistiin NKP(b):n Leningradin aluekomitean täysi-istunnon päätös v. 1935 kevätkylvöihin valmistautumisesta. Edelläsanotun lisäksi korostamme, että tämä päätös on taisteluohjelma, joka on kaikkialla alueella asetettava kaiken työn perustaksi kylvöihin valmistautumisessa ja ehdottomasti täytettävä.

Neuvosto-Karjala ja Suomen porvariston anastuspyyteet

K. ROVIO

TÄMÄN vuoden tammikuun 5—12 p:nä pidettiin Petroskoissa X yleiskarjalainen neuvostojen edustajakokous. Edellisestä yhdeksännestä neuvostojen edustajakokouksesta oli kulunut lähes neljä vuotta. Ja kuitenkin tämän lyhyen ajan, näiden neljän vuoden aikana, oli Neuvosto-Karjalan kaikilla elämän aloilla sen sosialistisessa rakennustyössä päästy sangen huomattaviin tuloksiin.

Neuvosto-Karjala on kaikista vaikeuksista ja puutteista huolimatta muuttunut teolliseksi alueeksi, se nousee kiertämättömästi ja kieltämättömästi yhä korkeammalle tasolle taloudellisesti ja kulttuurillisesti.

Karjalan neuvostojen IX ja X edustajakokouksien välinen aikakausi on Autonomisen Sosialistisen Neuvostovaltamme mitä suurimpain voittojen kautta. Senpä vuoksi jokainen edustaja, olipa hän kaupungista tai maaseudulta, teh-

taasta tai kolhoosista, olipa hän karjalainen, suomalainen tai venäläinen, valtavalla tyydytyksellä ja ilolla merkitsi nämä voitot ja epäilemättä tulee mitä tarmokkaimmin ja päättävimmin edelleenkin taistelemaan toiminnassamme esiintyviä puutteellisuuksia ja heikkouksia vastaan, voittamaan edessämme olevat vaikeudet, suorittamaan voimien paremman järjestämisen ja sijoituksen, saavuttamaan yhä uusia voittoja, kilpaillen Neuvostoliittomme toisten aluepiirien ja tasavaltojen kanssa luokattoman sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi asti rakentamiseksi.

Kaikissa edustajakokouksessamme esitetyissä puheenvuoroissa ilmeni voimakkaana ja yksimielisenä syvä riemuntunne, syvän sisäisen tyydytyksen sävel saavuttamiemme voittojen ja menestysten johdosta ja luja vakaumus lopullisesta voitostamme.

Luonnollisesti nämä voittomme eivät ole satunnaisia. Ne ovat sen sitkeän taistelun tuloksena, jota laajat työläisja kolhosnikkajoukot ovat käyneet neuvostojen johdolla, puolueemme johdolla. Puolueemme johdolla työtätekevät joukot ovat luoneet todella uuden Karjalan, sosialistisen Karjalan, joka jyrkästi eroaa vanhasta tsaarinaikuisesta Karjalasta. Sorretun, orjuutetun, venäläistytettävän, takapajuisen, lukutaidottoman maakunnan tilalle on muodostunut vapaa, laajaa autonomiaa ja koko Neuvostoliiton tukea ja apua nauttiva, kansallisesti vapautunut, eturivin paikkaa tavotteleva, lukutaitoinen neuvostotasavalta.

V. 1897 väenlaskun mukaan Karjalassa oli lukutaitoisia 21,1 %, lukutaitoisia karjalaisia 11,4 % ja nämäkin etupäässä venäjänlukutaitoisia. Lukutaitoisia naisia oli 3,6 %. V. 1909 lukutaitoisuus oli kokonaista 28,8. Lukutaitoisista karjalaisista vain 2 % pystyi lukemaan suomenkielellä.

V. 1933 oli lukutaito Karjalan väestön keskuudessa noussut 87 %.

Kansallisen aineksen, siis etupäässä karjalaisten lukutaito oli 84,8 %. Lukutaitoisista karjalaisista v. 1933 oli 48,3 % lukutaitoisia suomenkielellä.

V. 1933 jälkeen on lukutaitoisuus lisääntynyt, eikä tarvita kovinkaan suuria ponnistuksia, kun Karjalasta tulee kauttaaltaan lukutaitoinen tasavalta. Monet Karjalan piirit ovat jo melkein kokonaan voittaneet lukutaidottomuuden alueellaan. Esim. Kalevalan (ent. Uhtuan) piirissä oli viime vuoden lopulla vain 68 lukutaidotonta, Kiestingin 55 lukutaidotonta, Rukajärven 89, Seesjärven 123 lukutaidotonta. Luultavasti tämän vuoden aikana jo saadaan poistetuksi Karjalan alueelta lukutaidottomuus ja siirrytään korkeammalle kulttuuritasolle.

Kuten tunnettua, on kouluopetuksen alalla saavutettu vielä suurempia voittoja.

V. 1931 oli alkeiskoulussa 29,867 oppilasta, v. 1934- 37,309; vastaavasti kansallisia: 12, 135 — 13,635. Juuri IX ja X edustajakokousten välisenä aikana on saatu toteutetuksi yleinen oppivelvollisuus- ja nyt siirrytään seitsenvuotiseen oppivelvollisuuteen. Jo v. 1934 siirtyi 92,2 % alkeiskoulun päättäneistä oppilaista keskikouluun. On varmaa, että aivan lähivuosina Karjalassa päästään niin pitkälle, että kaikki kouluikäiset lapset tulevat suorittamaan seitsenvuotisen koulun kurssin. Kyllä kai Suomen porvarit ja sen akateemiset Karjalaseurat nostavat mölyn bolshevikkien pakotustoimenpiteistä Karjalassa: että kaikki työmiesten ja köyhäin lapset aivan pakolla pannaan käymään seitsemän vuotta koulua! Ette „vapaassa" Suomessa sellaista sallita

Me voisimme esittää hyvinkin paljon aineistoa valtavasta kulttuurityöstä Karjalassa, mutta jo näistä näkyy riittävän hyvin valtava kulttuurin nousu Karjalassa, sillä muilla aloilla tapahtuu samanlaista nousua.

On aivan selvää ja luonnollista, ettei missään maassa voi tapahtua kulttuurin nousua ja kasvua, ellei samalla aikaa kasva ja nouse taloudellinen elämä. Jos missään, niin neuvostomaassa on kulttuurirakennustyö kiinteästi kytkeytynyt koko sosialistiseen rakennustyöhömme, ja juuri se seikka, että meidän taloutemme kasvaa ja lujittuu, voimistuttaa kulttuurin kasvua ja nousua.

Kun katselemme, minkä verran Karjalassa vuosittain sijoitetaan uutisrakennuksiin varoja, niin näemme, että ennen IX edustajakokousta sijoitettiin 20—30 milj. ruplaa, mutta v. 1931—34 sijoitettiin jo keskimäärin 100 milj. ruplaa — eli viimeisten neljän vuoden aikana yhteensä 450 milj. ruplaa. Ja jos tähän lisätään Vienanmeren kanavan rakennukseen käytetyt varat, niin summa nousee 600 milj. ruplaan. On selvää, että huomattavat pääomasijoitukset vuosittain muuttavat Karjalaa taloudellisesti ja kulttuurillisesti, siitä muodostuu kaikissa suhteissa uusi Karjala.

Niinpä näemme miten Karjalassa kasvaa teollisuus, liikenne, rakennetaan uusia teollisuuslaitoksia, maanteitä, rakennuksia, löydetään uusia ja uusia luonnonrikkauksia. Tehtäviä on paljon, ne kasvavat, lisääntyvät, mutta ei riitä työntekijöitä, väestöä. Moneen vuoteen ei ole tunnettu työttömyyttä, olemme unohtaneet, mitä on työttömyys, sillä meillä on tavaton puute työvoimasta. Tämä jos mikään puhuu kaunopuheisesti kasvavasta ja kiihtyvästä rakennustyöstä Karjalassa.

Ennen Karjala oli tietön, muusta maailmasta irrallaan oleva alue, jonne pääseminen ja jossa matkustaminen ei ollut helppoa; liikuttiin etupäässä jalkapatikalla.

Nyt Karjalan yhdistää Neuvostoliittoon Kirovin rautatie, jota pitkin kulkee useita matkustajajunia päivässä, halki Karjalan kulkee Vienanmeren kanava, vuosittain laajenee autoliikenne ja ilmaliikenne. Karjalan yllä leijailevat jo lentokoneet. Karjalan „musikka“ pääsee matkaamaan lentokoneella.

Juuri se seikka, että Karjala voimakkaasti kasvaa, että sen talous nousee, että sen sosialistinen rakennustyö on tervettä, oikeata, laajaa, ilmenee väestön nopeasta kasvusta. V. 1920 ja 1/I 1934 välisenä aikana väestö lisääntyi 157.000 hengellä eli 71,3 %. Kun kaupungeissa ja teollisuuskeskuksissa asui koko väestöstä v. 1897 12,1 %, niin 1/I 1934 niissä asui jo 33,5 %.

Ja mitä enemmän me rakennamme, sitä suurempia tehtäviä tulee eteemme, sillä Karjala oli tsarismin kukistuttua niin alkuperäisellä, kehittymättömällä ja takapajuisella kannalla, että sen muuttaminen sosialistiseksi tasavallaksi vaatii ankaraa ponnistusta. Ja, kuten näemme, ponnistukset eivät ole olleet turhat. Ne ovat kantaneet kauniin hedelmän.

Lisäksi me tiedämme, tunnemme ja näemme, kuinka meidän eteemme avautuvat suuret mahdollisuudet, suorastaan loistavat perspektiivit. Me löydämme alueeltamme yhä uusia rikkauksia, yhä paremmin ja paremmin opimme käyttämään alueemme luonnonrikkauksia. Useista mitä suurimmista menestyksistä huolimatta meidän on tunnustettava, että hyvin pienessä määrin olemme vielä kyenneet hyväksikäyttämään rikkauksiamme.

Neuvostojen vaalikamppailu veti sosialismin rakentajien riveihin yhä uusia aktiivisia sosialismin rakentajia. Ja epäilemättä X yleiskarjalainen neuvostojen edustajakokous — tämä Karjalanmaamme isäntä — saa aikaan tarmon, innon ja voittojen varmuuden uuden nousun, eikä ole epäilystäkään, ettemmekö kykenisi ratkaisemaan edessämme olevia suuria tehtäviä, ja kohottamaan entistä korkeammalle tasavaltamme taloudellisen ja kulttuurisen tason, entistä paremmin taistelemaan Karjalamme muuttamiseksi todella etumaiseksi tasavallaksi kaikissa suhteissa.

Kuten jo edelläesitetystä näkyy, vaatii Neuvosto-Karjalan rakennustyö meiltä kaikilta kaiken huomion. Ja kuitenkin meidän on kiinnitettävä erittäin tarkasti huomiotamme Suomen porvariston Karjala-politiikkaan, sen Suur-Suomi unelmien ja haaveiden toteuttamispyrkimyksiin.

Toveri Gylling selostuksessaan X yleiskarjalaisessa neuvostojen edustajakokouksessa merkitsi Suomen porvariston juonet ja aivan oikein terotti sitä seikkaa, että siellä on nyt havaittavissa arveluttavaa aktiivisuutta, voimistunutta mielenkiintoa Neuvosto-Karjalan asioihin.

Allekirjoittanut käytti myöskin X yleiskarjalaisessa neuvostojen edustajakokouksessa puheenvuoron tästä samasta

ysymyksestä ja seuraavassa esitän puheenvuoroni sisällön.

Sivumennen huomautan, että vaikka Suomen lehdistöllä on tarkat selostukset X yleiskarjalaisesta edustajakokouksesta ja siellä pidetyistä puheista ja vaikka Suomen sanomalehdistö julkaisee kaikenlaisia pikkujuttuja Karjalan oloista ja palstamäärin vatkuttaa Karjalan asioista, Karjalan neuvostojen edustajakokouksen työstä ja siellä pidetyistä puheista ei puhuta sanaakaan. Taisi mennä jauhot suuhun herroilta.

Puheessani huomautin, että X yleiskarjalaisen edustajakokouksen on kiinnitettävä mitä terävin huomio siihen laajaan neuvostovastaiseen kamppailuun, jota suoritetaan Suomessa tunnetulla „Suur-Suomen" perustamistunnuksella, eli toisin sanoen meidän Karjalan neuvostotasavaltamme Neuvostoliitosta irroittamistunnuksella, sen yhdistämiseksi Suomeen.

Tarkoitukseni oli esittää seuraava aineisto, joka luonnehti tätä Suomen porvariston politiikkaa Neuvosto-Karjalaan nähden.

Ensimmäisenä esitin suomalaisten ylioppilaiden edustajiston puheenjohtajan, herra Niskalan puheen, jonka hän piti pääministeri Kivimäelle syyskuun 18 p. 1934. Niinä päivinä kaikkien maiden porvarillinen lehdistö laajalti käsitteli kysymystä Neuvostoliiton liittymisestä Kansainliittoon. Niinpä nyt, kun tiedot siitä, että Neuvostoliittoa kutsutaan Kansainliittoon, levisivät Suomen lehdistössä, surullisen kuuluisa „Akateeminen Karjala-seura" ja muut järjestöt, jotka työskentelevät suur-Suomen luomiseksi, varustivat erikoisedustajiston hallituksen luo, pääministerin luo, tuodakseen julki oman kantansa tähän kysymykseen. Edustajiston puheenjohtajan Niskalan puhe ansaitsee epäilemättä edustajakokouksemme huomiota. Tämä „historiallinen" puhe sietää tulla julkaistuksi kokonaisuudessaan ja on näin kuuluva:

„Saavumme teidän luoksenne niiden uskomattomilta tuntuvien tietojen vuoksi, joita viime päivinä olemme sanomalehdistön kautta saaneet. Olemmehan nähneet, miten Suomi on ollut valmis hyväksymään itäisen naapurimme Neuvosto-Venäjän Kansainliiton jäseneksi ilman mitään takeita siitä, että se SNTL — K. R.) katsoisi jäsenyytensä velvoittavan sitä menettelemään kansainvälisten tapojen mukaisesti ja täyttämään ne monet täyttämättä olevat sitoumukset, jotka esim. Tarton surullisen kuuluisan rauhan mukaan sille (se on Neuvostoliitolle — K. R,) kuuluvat (Tarton sopimus on solmittu Neuvostoliiton ja Suomen välillä v. 1920 — K. R.).

Olemme vielä nähneet, että päinvastoin Neuvosto-Venäjä on ilmoittanut tulevansa Kansainliiton jäseneksi sillä nimenomaisella varauksella, ettei sitä saa edes muistuttaa entisistä täyttämättömistä lupauksista. Se merkitsisi siis sitä, että ei edes sellainen kansallemme alentava sopimus kuin Tarton rauha velvoittaisi eikä saisi velvoittaa muuta kuin toista sopimuspuolta, Suomea."

Mitä Neuvosto-Venäjän „täyttämättä jättäneitä velvollisuuksia" keksi herra Niskala? Hän jatkoi edelleen:

„Neuvosto-Venäjä valtuutettaisiin edelleen toimimaan heimolaisia kohtaan (se on karjalaisia kohtaan — K. R.) oman mielensä mukaisesti, vähääkään piittaamatta rauhansopimuksen määräyksistä.

Inkerin suomalaisen väestön määrätietoinen hävitys, Karjalan kansan orjuutus luvatun itsehallinnon sijasta, monet törkeät rauhansopimuksen loukkaukset saisivat siunauksen meidän valtioltamme, jos Neuvosto-Venäjän röyhkeä varaus hyväksytään."

Tämä kohta hra Niskalan purkauksesta synnytti kokouksessa raikuvaa naurua. Mokomatkin Karjalan „ystävät"!

Tuttu laulu. Hullaantuneet fasistit, joiden koko toiminta on suunnattu kaiken vapaan ajattelun tukahduttamiseen, työtätekevien parhaimman, vallankumouksellisen osan fyysilliseen tuhoamiseen — nämä herrat, jotka ovat kilpailussa voittaneet tsaarihallituksen mustat sotniat, vuodattavat kyyneleitä Karjalan kansojen vapaudesta... Todellakin krokodiilin kyyneleitä! Mutta kuunelkaamme, mitä sitten haluaa Niskala.

„Meidän kansamme, ainoan heimomme osan, jolla olisi jotain mahdollisuuksia ajaa sorrettujen heimoveljiemme, karjalaisten ja inkeriläisten asiaa, olisi kerta kaikkiaan ja lopullisesti jätettävä heidät sortajan mielivaltaan, hukkumaan aasialaisuuden uhkaavaan hyökyaaltoon.

Me, Helsingin Yliopiston kaikkien suomalaisten osakuntien kuraattorit, Teknillisen Korkeakoulun Ylioppilaskunnan ja

Kauppa-korkeakoulun Ylioppilaskunnan sekä AKS:n, NYKS:n ja Kärjen puheenjohtajat, emme maamme suomalaisen ylioppilasnuorison edustajina voi olla mielissämme ihmetellen kysymättä, onko todella maamme valtiovalta niin heikko, että se vastalauseetta on valmis alistumaan tuoltaiseen häpeään."

Tämä kohta aiheutti edustajakokouksessa uuden naurun purskahduksen. Mutta antakaamme hra Niskalan jatkaa:

„Onko todella maamme hallitus niin ryhditön, niin välinpitämätön kansamme ja heimomme kohtaloihin nähden, että se jättää käyttämättä kenties viimeisen tilaisuuden Karjalan kysymyksen voimakkaaseen ja tehokkaaseen esille ottamiseen kansainvälisellä foorumilla? Onko hallituksen mielestä koko itsenäisyytemme historia oleva vain pelkkää alistumista ja nöyryytystä, yksipuolisia velvoituksia ja kaikkiin mahdollisiin loukkauksiin tyytymistä? Onko sellainen itsenäisen valtion arvon mukaista?"

Puhe päättyy seuraavaan:

„Maamme ylioppilasnuoriso tuntee syvästi heimous- ja kansallistunteen velvoitukset omaa kansallisuutta ja sorrettuja heimolaisia kohtaan. Sielumme sisimpään tunkeutuu veriveljiemme kuolinhuuto rajan takaa. Me emme voi toimettomina katsella, miten heimomme hajanaiset rippeet silmiemme edessä lopullisesti tuhotaan. Me odotamme ja tahdomme uskoa, että maamme hallituskaan ei voi tärkeinä ratkaisun hetkinä pysytellä passiivisessa toimettomuudessa, vaan että hallitus koko sillä tarmolla, mitä maamme asema kansakuntana kansakuntien joukossa ehdottomasti edellyttää, vielä kahdennellatoista hetkellä uskaltaa vaatia Karjalan kysymyksen rauhansopimuksen mukaista ratkaisua, ennenkuin se on myöhäistä.
Me tahtoisimme saada sisimpäämme lujan luottamuksen nuoren valtiomme varmasta tulevaisuudesta. Heikot teot eivät sitä anna, maamme arvon alentaminen ei sitä lupaa."

Täytyy ihmetellä, kuinka kevyesti singotaan tässä puheessa useita syytöksiä Neuvostoliittoamme vastaan: ensiksi, että Neuvostoliitto ei menettele kansainvälisten tapojen mukaan, toiseksi — ei täytä ottamiaan velvollisuuksia ja lupauksia, kolmanneksi — ei salli edes huomautuksia „täyttämättä jääneistä lupauksistaan", neljänneksi — että Tarton sopimus Neuvostoliitolle ei ole velvoittava, viidenneksi — että muka Tarton sopimuksessa on määräyksiä siitä, miten on toimittava karjalaisiin nähden, ja tätä muka SNTL ei noudata ja kuudenneksi — että Neuvostoliitto orjuuttaa Karjalan kansaa, että Neuvostoliitto on karjalaisten riistäjä ja „hukuttaa ne aasialaisuuden hyökyaaltoon". Hämmästyttävää ei ole se, että kaikki nämä syytökset ovat ilman todisteita, sellaisia todisteita on mahdoton löytää. Ja toivotonta on odottaa fasisteilta todisteita ja yleensä tervettä järkeä. Mutta ansaitsee huomiota pääministeri herra Kivimäen suhtautuminen tällaiseen avoimeen ja provokatooriseen hyökkäilyyn Neuvosto-Venäjää vastaan. Mitä vastasi herra ministeri edustajistolle? Helsingin Sanomat kertoo, että herra ministeri Kivimäki jyrkästi protesteerasi ilmoituksen sävyä vastaan, jossa Suomen hallitusta syytetään selkärangattomuudesta juuri sellaisessa asiassa, joka on sille yhtä kallis kuin ylioppilasnuorisollekin, ja että Suomen hallitus ei osoittanut leväperäisyyttä, vaan teki kaiken mitä voi tehdä.

Sitten herra ministeri piti edustajistolle laajan luennon siitä, että Neuvostoliiton liittyminen Kansainliittoon ei vapauta sitä velvollisuuksista toisiin valtioihin, niiden joukossa myöskin Suomeen nähden. Mutta mitä tulee syytöksiin Neuvostoliittoa vastaan, kaikkein julkeimpiin, kaikkein provokatoorisimpiin syytöksiin, jollaisia tuskin voidaan sallia heitettävän sellaista valtiota vastaan, jonka kanssa Suomi on ystävällisissä suhteissa — siitä ei lehdessä mitään sanottu. Nähtävästi herra ministeri ei pitänyt tarpeellisena niihin vastata.

Lukija ehkä kysyy, minkälaisia seurauksia sitten oli tästä maisteri Niskalan, tämän Helsingin yliopiston ylioppilasosakunnan puheenjohtajan julkeasta provokatoorisesta puheesta? Herra Niskala sai säädyllisyyden takia muistutuksen Yliopiston rehtorilta ja tietysti voi ja tulee jatkamaan „esiintymisiään".

Tässä on syytä muistuttaa, että tämä samainen herra Niskala, joka puolusti laillisuutta, oikeutta ja kansainvälisiä tapoja j.n.e., tuomittiin pari-kolme vuotta

sitten raastuvanoikeudessa 3 kuukaudeksi vankilarangaistukseen (tietysti ehdonalaisesti) siitä syystä, että hän otti osaa tunnettuihin väkivaltaisuuksiin vasemmistotyöläisiä ja kommunisteja vastaan Lapuan liikkeen nousun aikana v. 1930. Lukija muistanee hyvin, että fasistit heittivät meille Neuvosto-Karjalaan Suomesta useita kymmeniä työläisiä, tunkeutuivat heidän asuntoihinsa öisin ja väkivaltaisesti sulloivat autoihin ja kyyditsivät ja heittivät rajamme yli. Niinpä herra Niskala on yksi näitä „sankareita" ja tietysti häntä sopivampaa henkilöä Suomen porvaristosta on vaikea asettaa sotimaan laillisuuden ja „kansainvälisten tapojen" noudattamisen puolesta.

Yksistään tämä juttu antaa käsityksen siitä laajasta vapaudesta, jolla Suomessa rankaisematta harjoitetaan neuvostovastaista parjausta ja hillitöntä valehtelemista

Onko tämä sattuma, onko sattuma se, että Neuvostoliittoon nähden ja erikoisesti Karjalaan nähden vuodesta vuoteen toistuvat nämä tyhmät tarut karjalaisten sortamisesta ja hävittämisestä, kaikista kauhuista, joita täällä muka tapahtuu Suomen lehdistön tietojen mukaan? Onko herra Niskalan puhe ainoa ilmiö? Valitettavasti meidän on sanottava, että se ei ole ainoa, ei ole satunnainen ilmiö, että se on vain osanen siitä järjestelmällisestä ja määrätietoisesta kamppailusta, jota 17 vuoden kuluessa on suoritettu Suomessa, ja joka joskus heikkenee vain sitä varten, että se sitten uudelleen puhkeaisi moninkertaisella voimalla. Tämä valhe- ja parjauskamppailu, jota on jatkunut 17 vuotta, ja jolla toistaiseksi ei näy olevan loppua, on Suomen porvariston imperialististen pyrkimyksien ideologisena verhona, Suomen porvariston, joka ei vieläkään ole luopunut „suur-Suomen" perustamistunnuksesta meidän sosialistisen isänmaamme alueiden kustannuksella, Neuvostoliiton kustannuksella.

MUUTAMIA OPETTAVIA LÄKSYJÄ MENNEISYYDESTÄ

Jos katselemme vaikkapa vain ylimalkaan Suomen porvariston Neuvosto-Karjalan valtaamistaistelun historiaa, niin tulee tämä ehdottoman selväksi.

Tässä suhteessa on mielenkiintoista tutustua muistojulkaisuun, joka on omistettu niin sanotun Aunuksen retken 10-vuotispäivälle, s.o. aseellisten bandiittijoukkojen ryntäykselle Suomesta v. 1919. Tässä kokoelmassa, joka julkaistiin Suomessa v. 1930, kuvataan tämän retken historiaa ja on siinä eräitä erittäin mielenkiintoisia kirjoituksia.

Ensimmäisen tervehdyksen tässä kirjassa esittää kenraali Mannerheim — ansioitunut Neuvosto-Karjalan Suomelle valloittamisen „esitaistelija". Tässä kirjassa eräässä artikkelissa on Suomen porvariston ohjelma Neuvosto-Karjalaan nähden. Siinä on tunnetun kenraali Ignatiuksen, entisen tsaarin armeijan ratsumestarin, artikkeli. Kas näin hän kirjoittaa:

„... tarjoaisi Itä-Karjalan liittäminen Suomeen suuria sekä strateegisia että taloudellisia etuja. Itäinen rajamme on kovin pitkä ja se voi kehityksen kasvaessa (? — K. R.) tulla vaikeaksi ja kalliiksi puolustaa. Yhdistämällä Itä-Karjalan Suomeen olisimme saaneet luonnollisen rajan: Syvärin joen, jonka etelärantaa ympäröivät yleensä läpipääsemättömät suot, ja jonka koko pituudelta, Laatokasta Äänisjärveen, ei johda kuin kaksi maantietä ja yksi rautatie tämän mahtavan joen poikki. Kuinka paljon helpommaksi muuttuisikaan puolustuksemme täten! Taloudellisesti olisi Itä-Karjala Suomelle mitä arvokkain: laajat, osaksi koskemattomat metsät, vaahtoavat, vielä käyttämättä olevat kosket tuottaisivat maallemme suuria rikkauksia."

Suuria rikkauksia! Niitä juuri Suomen porvaristo ahnehtii.

Tässä on aivan selvästi ja kiistattomasti määritelty ohjelma... Tämä ohjelma oli merkitty v. 1918. V. 1930 sitä jälleen esitetään. Ja tähän päivään asti Suomen porvarilliset piirit pienine ja suurine suojelijoineen ja johtajineen täydellisesti ovat tämän ohjelman kannalla. Ja kun ne kerran pyrkivät suurten rikkauksiemme valloittamiseen, niin on selvää, että tämän asian puolesta taistellaan niillä voimilla ja niillä väli-

neillä, joita Suomen porvaristolla toistaiseksi on käytettävissä. Ja on aivan selvää, että kaikkien maisteri Niskalan komeitten fraasien takana heimoveljistä on piiloutunut se samainen vanha suunnitelma: aseellisen hyökkäyksen ja valtauksen suunnitelma Neuvosto-Karjalaan nähden. Katsokaamme, miten yhdenmukaisia ovat Niskalan sanat eräiden suoranaisten ja avoimien imperialististen kehoitusten kanssa käsiteltävässämme kokoelmassa: Suomen porvaristo tarvitsee uuden lyhyen rajan, nykyinen raja on liian pitkä ja sen puolustaminen on kallista ja vaikeata; he tarvitsevat uusia alueita, he tarvitsevat rikkauksia — metsiä, vesivoimia j.n.e. Miten näihin pyyteisiin suhtautuu, mitä mieltä niistä on karjalainen väestömme, haluaako se liittyä valkoiseen Suomeen tai ei — siitä ovat he hyvin vähän huolissaan. Tämä kaikista „suurin“ „maailman valta“ Suomi havaitsee, että sen raja ei tyydytä, — niin mikäs siinä?! Otetaan joltakin Liitolta ja lohkaistaan palanen aluetta ja mikään Leningrad ei saa olla siinä esteenä, kuten he mahtipontisesti julistavat.

Joka tuntee Suomen historiaa tsarismin ajoilta, tietää, miten porvarillis-natsionalistiset politiikot ja Suomen porvaristo kokonaisuudessaan nuolivat tsaarin saappaita ja matelivat tsaarin edessä. Saattoiko kukaan porvari tsarismin aikana haaveilla siitä, että olisi lohkaistava joku kappale tsaarin keisarikunnasta tai lähetettävä Suomesta Karjalaan vaikkapa vain yksi aseistettu mies? Jos sellainen porvari olisi löytynytkin, niin hänen omat hengenheimolaiset olisivat pistäneet sellaisen hullujenhuoneeseen! Mutta nyt tällaisia mielettömiä kannustetaan, eivätkä he vain haaveile, vaan vieläpä lähettivätkin tänne aseellisia bandiittijoukkoja v. 1918 ja v. 1919 ja vieläpä Tarton rauhansopimuksen solmiamisenkin jälkeen v. 1921—22. Ja tänään Suomen sanomalehdet kirjoittavat, että on valmistauduttava, jotta ajoissa voitaisiin käyttää hyväksi mahdollisen suotuisa tilanne tulevaisuudessa, että on lujitettava pakolaisten kaadereita sitä varten, että ne voisivat palata ja alkaa uuden (s. o. fasistisen) Karjalan rakentamisen.

Sellainen on luokkavihollisen logiikka, imperialistisen rosvouksen logiikka. Lokakuun vallankumouksen jälkeen tuli Suomen porvaristolle sellainen illusiooni, että proletaariselta valtiolta voi ottaa mitä vain haluaa. Suomen porvaristo tuli niin julkeaksi, että nyt, proletaarisen vallankumouksen 17 vuoden kuluttua niiden valtavien voittojen jälkeen, jotka me olemme saavuttaneet, ne yhä vielä laskevat, että Suomelle on Neuvostoliitto tyhjää ilmaa. Historiassa on ollut hyvin paljon esimerkkejä omien voimien yliarvioinnista ja vihollisen voimien aliarvioinnista, mutta tällainen vihollisen voimien aliarviointi ja omien voimien yliarviointi, joka on havaittavissa Suomen porvariston taholta — on rekordi maailman historiassa!

Vuoden 1918 alussa Suomen porvaristo ahkeraan ravasi ja kerjäsi keisari Vilhelmiä ja muita imperialistisia hallituksia, että Suomelle annettaisiin oikeus miehittää Neuvosto-Karjala ja liittää se itseensä. Mutta Saksan ja Ententen välillä, kuten tunnettua, jatkui sota. Saksa mielellään halusi Neuvosto-Karjalan valloittamista Suomen taholta, sitä varten, että voi päästää omat sotajoukkonsa Muurmanniin, mutta liittolaiset, Entente, päinvastoin eivät lainkaan halunneet päästää saksalaisia sotajoukkoja Muurmannin rannikolle. Ja niinpä, kun Suomen porvariston mitkään kulissientakaiset puuhat eivät päättyneet menestykseen, niin silloin Suomen porvaristo kenraali Mannerheimin johdolla yritti aseellisin voimin miehittää Neuvosto-Karjalan. Nykyisin tunnetaan Mannerheimin päiväkäsky helmikuun 23 p:ltä v. 1918, jossa hän, Suomen armeijan ylipäällikkönä, sanoo:

„Minä vannon sen suomalaisen talonpoikaisarmeijan nimessä, jonka ylipäällikkönä minulla on kunnia olla, etten pane miekkaani tuppeen, ennenkuin viimeinen Leninin soturi on karkoitettu sekä Suomesta että Neuvosto-Karjalasta, me luomme nyt mahtavan, suuren Suomen.“

Kuten näette hän ei ole vieläkään pannut miekkaansa tuppeen, vaan pitää sitä kädessään...

V. 1918 tänne heitettiin eversti Malmin, Valleniuksen ja kapteeni Kuisman y.m. aseellisia joukko-osastoja. Mutta kun siihen aikaan Mannerheim ei armeijallaan ollut selviytynyt kapinaan nousseesta Suomen työväenluokasta, niin se ei voinut lähettää tänne suurempia joukko-osastoja, vaan lähetti pikkuosastoja, jotka me täältä ajoimme häpeällä tiehensä.

Proletaarisen vallankumouksen kukistamisen jälkeen Suomessa tehdään uusi yritys v. 1919, lähetetään n.s. Aunuksen retkikunta, jota komentaa ensin everstiluutnantti Herzen ja sittemmin kenraali Sihvo, joka myöhemmin oli Suomen armeijan ylipäällikkönä. Mutta kaikki nämä „retket" ovat epäonnistuneet. Kaikille näille retkille ovat meidän puna-armeijalaisjoukko-osastomme antaneet mitä kuuluu ja ajaneet tiehensä.

Mutta luuletteko, että Suomen porvaristo on rauhoittunut, luuletteko, että solmittuaan v. 1920 rauhansopimuksen se luopui suunnitelmistaan? Ei mitään sellaista! V. 1921 syttyi bandiittikapina, joka, kuten nyt on tarkoin todettu, valmistettiin, aseistettiin ja varustettiin kaikella välttämättömällä ja järjestettiin Suomen porvariston taholta.

Meidän alueellemme lähetettiin Suomesta kokonaisia vapaaehtoisten joukko-osastoja Suomen armeijan upseerien johdolla ja Suomen hallitus muka ei tästä tiennyt mitään (!), se aivan virallisesti ilmoitti, että Suomella ei ole sen kanssa mitään tekemistä... Mutta tämäkin yritys murskattiin. Vielä kerran valko-suomalaiset valloittajat kärsivät häviön. Suomen porvaristo yritti turvautua vieläpä Kansainliittoon. Se jätti anomuksen Kansainliitolle, mutta siitäkään ei mitään tullut. Neuvostovastainen propaganda fasistisessa Suomessa ei ole päiväksikään keskeytynyt.

Mutta kaikista näistä epäonnistumisistaan huolimatta Suomen porvaristo ei ole luopunut toiveistaan Karjalan liittämisestä Suomeen ja vuodesta toiseen suorittaa se sitkeästi ja järjestelmällisesti valheellista parjauspropagandaa, että muka Karjalassa heimoveljet kärsivät ja tämän takia... on heidät liitettävä Suomeen.

Esimerkkejä tämänlaisesta propagandasta voi löytää kuinka paljon tahansa, sillä tämä propaganda ei ole lakannut yhdeksikään vuodeksi eikä yhdeksikään päiväksi. Otan Karjala lehden v. 1933 heinäkuulta (lehteä julkaistaan Viipurissa). Tässä lehdessä julkaistiin kirjoitus otsikolla „Heimolaistemme kohtalo."

Tässä kirjoituksessa sanotaan näin:

„Heimolaistemme kohtalo sekä rajantakaisessa Karjalassa että Inkerissä on käynyt vuosi vuodelta yhä kovemmaksi, surkeammaksi."

Seitsemäntoista vuotta toitotetaan ja jankutetaan tätä samaa säveltä. Näitä väitteitä ei ole yritetty eikä yritetäkään todistaa. Ja vaikeata niitä onkin todistaa — ne ovat perättömiä.

„Siitä on saatu jatkuvasti viestejä sekä tänne Suomeen että muihin maihin."

Siis heillä on myöskin „kirjeenvaihtajia"...

„Riittää, kun toteamme, että niin Karjalassa kuin Inkerissäkin on heimolaistemme pakko elää avonaisen haudan partaalla.

Heidän keskuudessaan vallitsee yhä edelleen kova sorto, taloudellinen ja siveellinen kurjuus, hävitys ja kuolema. Osa väestöstä on karkoitettuna kaukaisille pakkotyömaille tai vankiloihin kitumaan ja kuolemaan. Heidän kotinsa on hävitetty tai annettu muukalaisille, joita joko pakolla tai vapaaehtoitesti on siirretty karkoitettujen heimolaistemme asuinsijoille. Näin on menetelty varsinkin Suomen rajan läheisyydessä olevilla heimoalueilla sekä Karjalassa että Inkerissä. Venäläisten vallanpitäjäin ilmeisenä tarkoituksena on rajantakaisten suomalaisten heimoalueiden muukalaistuttaminen ja siinä on jo päästy pelottavan pitkälle."

V. 1909 karjalaisista osasi suomea lukea 2%, v. 1933 osasi 48,3%! — Mutta mitäs näistä tosiasioista. Annetaan Karjalan valehdella edelleen, paperihan sietää sen.

„Heimolaisemme ovat itse kokonaan voimattomia itseään, kotiseutuaan ja kansallisuuttaan suojelemaan. He ovat jo kauan odottaneet apua ulkoapäin, mutta siinä toivossa pettyneet. Suomikaan ei ole millään tavalla kyennyt heimolaisiaan turvaamaan ja auttamaan heidän omalla alueellaan. Vain niistä muutamista tuhansista, jotka ovat rajamme turviin pakoon päässeet, on kansamme koettanut tavalla tai toisella huolehtia. Täten onkin toistaiseksi säilynyt siemen sen hetken varalta, jolloin heimolaistemme toivotaan pääsevän hävitettyä maa-

tansa ja kotejansa uudelleen rakentamaan ja uutta kansallista kylvöä tekemään. Tätä siementä on edelleen koetettava terveenä ja elinvoimaisena säilyttää."

Tällaisia otteita voisi löytää Suomen lehdistöstä kokonaisia vuoria. Kaikki ne yhdessä tai toisessa muodossa vatkaavat sitä samaa, että täällä karjalaisia sorretaan, hävitetään, karkoitetaan, täällä ne kuolevat nälkään, että ne työskentelevät pakkotöissä, että niitä täällä rosvotaan, että kaikkia kauhuja, mitä vain maailmassa on olemassa, käyttävät bolshevikit täällä Karjalassa.

On varmaan yksitoikkoista lukea yhtä ja samaa perätöntä jankutusta. Vaihteen vuoksi esitämme tässä erään runon, tästä teemasta, jolla voi „juhlallisesti päättää" tämän neuvostovastaisen agitation. Sen on kirjoittanut tunnettu kirjailija Ilmari Kianto, vanha kirjailija, joka on hyvin usein saanut kaikenlaisia apurahoja ja kaikenlaisia palkintoja valtiolta, sanalla sanoen „ansioitunut" kirjailija.

Runo alkaa seuraavasti:

VILUVIRSI VIENAN KARJALALLE

Oi onko olemassa enään Uhtuaa?
Oi onko Latvajärveä tai Vuokkinientä?
Miks' silmiäni kuni usma ummentaa.
kuin näkökulta uhmais rikki rientää?"

Huolimatta „usmasta" Kianto kuitenkin osoittaa muistavansa jotakin. Hän muistelee Karjalan kaukaisia polkuja, joita hän nuorena kulki. Siellä käet usein kukkuivat, ja vuoret hopeina hohtivat. Karjalan immet tervehtivät tulijaa, emäntä saattoi hänet gornitsaan.

Siinä tietenkin on mystillinen vakavanha Väinämöinen ja „kultavöinen" sankari joka soittaa kanteleella j.n.e. j.n.e.

Näin idyllimäisesti kuvataan Karjalaa menneisyydessä. Entä tänään?

„Mut Vienan tannerta jos vielä polemme
ah, minkä nälkä-nähnemmäkään taulun: —
„Kurjuutta — orjuutta! ja konnuuden,
vertaista mink' ei missään maailmassa!
Vei hirmuvalta viimeisenkin „vapauden" —
ja itse Piessa istuu Kauko-Karjalassa."

„Itse piessa — sarvipäinen Saatana
nyt villitseepi meidän Vienan maata suurta.
Ei tuoksu nenään tsässyönäinkään
laatana —
ja sankar'-uskolle ei enää juonnu juurta."
„Ah olkoon kirottu siis kavaluus,
mi Sammon ryöstänyt on Kauko-
Karjalasta.
Ja nouskoon Uhtualta urho uus,
mi kutsuu taaton joukot taivahasta."

„Avuksi ristirahvaan!
Ja tarttukaa kahvaan
heimoni helmen nousevan —
kallihin Kalevan."

Kun edustajakokoukselle luettiin tämä Kiannon „nerontuote" synnytti se siellä tavattoman naurun ja iloisuuden. Hulluille ei voi muuta kuin nauraa!

Näin „taiteellisessa" muodossa, uskonnollis-mystillisellä höysteellä propagoidaan petomaista shovinismia, kylvetään nationalistista vihaa, valmistellaan käsitystä siitä, että muka on välttämätöntä „pelastaa" heimoveljet sarvipäisestä piessasta... Tällaiselta näyttää imperialistinen rosvous fasistisen runoilijan tietoisuudessa.

Näettekö, mihin bolshevikit ovat saattaneet Karjalan: eivät ainoastaan hävittäneet vapautta (kulakeilta ja kapitalisteilta), eivät ainoastaan pystyttäneet diktatuuria (riistäjiä vastaan), vaan vieläpä jokien vedetkin ovat tulleet likaisemmiksi kulakkien ja kauppiaiden karkoittamisen jälkeen. Tällaisen tyylikukkasen ja mestarinäytteen jälkeen ei tarvitse enään mitään esittää. Ja edustajakokouksemme, missä istui Karjalan maan todellinen isäntä, oli kysyttävä: Kuinka kauan vielä tulee jatkumaan tällainen provokatoorinen parjauskamppailu, jolla kehoitetaan valmistelemaan Neuvosto-Karjalan aseellista valtaamista ja sen liittämistä Suomeen? Eikö Suomessa ole sellaisia, joilla on järki tallella, vakavaa väkeä? Eikö tosiaankaan tulla ryhtymään mihinkään toimenpiteisiin lehdistöön nähden, joka on näin sekaantunut ja julkaisee kaikenlaisia taruja, kaikenlaisia perättömyyksiä, kaikenlaista parjausta ja provokatiota Neuvostoliitosta?

MUUTAMIA OPETTAVIA TIETOJA NYKYAJALTA

On syytä muistuttaa, että kun joku aika sitten päälehdissämme — Pravdassa ja Isvestijassa julkaistiin eräitä uutisia siitä, että on havaittavissa eri kenraalien, esikuntapäällikköjen epäillyttäviä matkoja Suomeen, että Suo-

messa suoritetaan joitakin aseellisia valmisteluja, niin miten Suomen lehdet suhtautuvat tähän. Ne kirjoittavat, että Moskovan lehdet liioittelevat, että Moskovassa ollaan hermostuneita, että Moskovassa pelätään ja muka sen takia kirjoitetaan sellaista, mitä itseasiassa ei ole. Mutta tämän ohella he tunnustivat, että heillä Suomessa on muutamia (?) hourupäitä, jotka kirjoittelevat Suomen rajojen laajentamisesta Uralille asti, Karjalan liittämisestä Suomeen. j.n.e. Mutta nämä muka ovat tuulihattuja, kevytmielisiä ihmisiä, joilla ei ole mitään vaikutusvaltaa eikä heitä yleensä oteta vakavalta kannalta ja senvuoksi ei ole mitään syytä kiinnittää huomiota niiden puheisiin ja kirjoituksiin. Seinään ahdistettuina fasistiset herjaajat heittäytyvät viattoman näköisiksi ja luulevat siten selviytyvänsä. Tosiasiat kuitenkin puhuvat vallan toista, päinvastaista.

Edellä mainittiin ylioppilaitten lähetystöstä. On sanottava, että Helsingin yliopistossa on noin 10.000 ylioppilasta ja useiden vuosien ajan on tässä ylioppilasjoukossa ollut johtoasemassa „Akateeminen Karjala-seura“. Ylioppilaskunnan hallinnon vaaleissa saavat „Akateemisen Karjala-seuran“ ehdokkaat 90 % äänistä. Niin muodoin „Akateemisen Karjala-seuran“ johdon alla marssii melkein kymmentuhantinen helsinkiläinen ylioppilasjoukko; sen mukana kulkevat kaikki, paitsi ruotsalaiset ylioppilaat ja muutama kymmen sosialidemokraatteja.

Itse „Akateeminen Karjala-seura“ on todellinen fasistinen järjestö, jossa on sotilaskuri; „Akateemisen Karjala-seuran“ puheenjohtaja on samaan aikaan tämän seuran päällikkö.

Jokaisen, joka liittyy tähän seuraan, on kuuluttava suojeluskuntaan ja omattava kivääri ja täysi sotilasvarustus; hän on suojeluskunnan jäsen. Suojeluskunnissa on Suomessa 100.000 aseistettua henkilöä, ja suojeluskuntajärjestön kunniapäällikkönä on kenraali Mannerheim.

Meille sanotaan, että herjauskamppailua harjoittavat yksilöt, mutta kaikki kirjoitukset, joista tässä on otteita, ja tämä maisteri Niskalan puhe ovat „Akateemisen Karjala-seuran“ ohjelma, Suomen porvarillisen nuorison valtavan enemmistön ohjelma. „Akateeminen Karjala-seura“ on yhteydessä Suomen suurimman aseellisen järjestön, suojeluskuntain, kanssa ja tämän seuran julkaisuihin osallistuu kenraali Mannerheim, entinen ylipäällikkö Sihvo sekä kokonainen joukko huomattavia upseereita.

Kysytään, — jos kaikki nämä ovat kiihkoilevia „tuulihattuja“, kevytmielisiä, niin miksi heille uskotaan kivääreitä ja muita aseita? Miksi Suomessa tuomitaan työläinen, joka on ollut Neuvostoliitossa ja siellä ollut, sanokaamme, Moprin tai Osoaviahimin jäsenenä, miksi hänet tuomitaan Suomeen palattuaan Mopriin ja Osoaviahimiin kuulumisesta kahdeksi ja puoleksi vuodeksi ja kolmeksi vuodeksi vankilaan, mutta kevytmielisille kiihkoilijoille annetaan kiväärit ja mahdollisuus järjestyä suureksi sotilaalliseksi joukko-osastoksi?

Suomen lehdistön yrityksen kuvata neuvostovastainen kamppailu yksityisten henkilöiden esiintymiseksi me kumoamme täydellisesti ja kokonaan, me tiedämme hyvin, että se on Suomen porvariston, joka tapauksessa Suomen porvariston enemmistön ohjelma, ja että nämä eivät ole satunnaisia esiintymisiä, vaan Suomen porvariston todellisten imperialististen halujen ilmaisua, ja jos se ei näihin mennessä ole kyennyt toteuttamaan ohjelmaansa — Neuvosto Karjalan valtaamista — niin se ei suinkaan johdu siitä, että sillä ei olisi halua, ei sen tähden, että anastajat horjuisivat, vaan siitä, että heillä ei ole riittänyt voimia. Siinä on koko juttu!

Meillä on tietenkin ystäviäkin Suomessa. Suomen työväenluokka ja epäilemättä köyhin talonpoikaisto Suomessa ei kannata Neuvosto-Karjalan valtaamista, mutta Suomen porvaristo on meidän pahin vihollinen, se vihollinen, joka yötä päivää vaanii ja valmistautuu sopivan hetken tullen valtaamaan Neuvosto-Karjalan ja liittämään sen Suomeen.

On sanottava, että meidän kirjoituksemme lehdissä, meidän esiintymisemme, jotka paljastavat Suomen porvariston politiikkaa, meidän esiintymisemme siitä, mitä kirjoitetaan Suomessa Neuvosto-

Karjalasta, miten Suomen lehdistössä asetetaan kysymys Karjalasta, — kaikki tämä on tehty siinä tarkoituksessa, että täysin näytettäisiin vihollinen haluineen, pyrkimyksineen, näytettäisiin miten siellä ponnistetaan kaikki voimat Karjalan valloittamiseksi. Ja me emme tietenkään hermostu ja vielä vähemmän pelkäämme, mutta me katsomme, että Suomen porvaristo, kuvannollisesti sanoen, on samanlainen mies, joka kulkee liekehtivä soihtu kädessä puupirssiä pitkin tai bensiinivarastoon, ja, mikäli joku aikoo tunkeutua meidän puupirssillemme tai meidän bensiinivarastoomme, on meidän sanottava kaikkien kuullen: katsokaa tätä roistoa, joka kulkee täällä tulisoihdun kanssa, ottakaa häneltä pois tulisoihtu, karkoittakaa hänet meidän maastamme.

Edustajakokouksemme vielä kerran selvästi ja jyrkästi ilmitoi mitä syvimmän suuttumuksen sen johdosta, että Suomen viranomaiset sallivat aivan esteettömästi ja rankaisematta vuosikausia harjoittaa tätä provokatoorista parjauskamppailua, kamppailua, jolla valmistellaan Suomen yleistä mielipidettä Neuvosto-Karjalan aseelliseen valloittamiseen. Meidän on sitäkin enemmän korostettava tätä, kun nämä „akateemiset seurat“ ja Suomen porvarilliset interventiopiirit eivät tyydy siihen, että levittävät kaikenlaisia juoruja, herjauksia Karjalasta Suomessa, vaan vieläpä levittävät sitä kaikkeen maailmaan. Äskettäin he julkaisivat paksun kirjan Neuvosto-Karjalasta, painattivat sen englanninkielellä ja levittivät yli 1.000 kpl. ilmaiseksi muiden valtioiden huomattavimmille politiikoille ja valtiollisille toimihenkilöille. Tehdäänkö tätä myöskin rakkaudesta Karjalan kansaan?. Tätä tehdään rakkaudesta Karjalan metsiin, Karjalan rikkauksiin. Tällä tavoin yritetään valmistella yleistä mielipidettä, paitsi Suomessa, myöskin koko maailmassa Neuvosto-Karjalan valtauksen varalle.

VASTAUKSEMME TULEE OLEMAAN PÄÄTTÄVÄ

X Yleiskarjalaisen neuvostojen edustajakokouksen työ, meidän voittomme ovat kyllin täydellinen ja selvä vastaus herra Kiannolle, „Akateemisen Karjala-seuran“ herroille, Suomen lehdistölle ja Suomen koko porvaristolle.

Edustajakokous riittävän äänekkäästi suostumustaan osottaen hyväksyi seuraavasti määritellyt vastaukset Suomen porvaristolle:

1. *Uhtua on meillä olemassa, se kasvaa, kehittyy siitä huolimatta, että te, herra Kianto, „Akateemisen Karjala-seuran“ herrat aseet käsissä vuosina 1919, 1920, 1921 ja 1922 tuotitte sille mittaamattomasti vahinkoa, poltitte meidän talojamme, murhasitte meidän työntekijöitämme, — tästä kaikesta huolimatta se on olemassa, kasvaa, kehittyy ja tulee kasvamaan, on olemassa myöskin Neuvosto Karjala irroittamattomana osana Neuvostoliitossa. Se kasvaa, kehittyy ja tulee kasvamaan ja kehittymään kaikista Suomen porvariston huudoista ja valituksista huolimatta.*

2. *Me tiedämme, näemme ja tunnemme mainiosti, että Suomen porvaristo ei meitä suuresti rakasta, pikemmin on sanottava — vihaa julmasti, että se toivoo meidän epäonnistuvan, vieläpä haluaa käytännössä edistääkin sitä, että epäonnistuisimme, mutta me emme ole niin tyhmiä, että sallimme sen tapahtuvan.*

3. *Me tiedämme mainiosti, että Suomen porvaristo ei tyydy siihen, että sen lehdistö, sen työ ' evittelevät kaikenlaista parjausta ja valhetta Neuvosto-Karjalasta Suomessa, vaan yrittävät kaikin tavoin exportteerata tätä valhetta ja parjausta myöskin muihin maihin.*

4. *Me tiedämme mainiosti, että Suomen porvaristo ei tunnusta meidän neuvostojemme edustajakokousta Karjalan maan todelliseksi isännäksi, ei tunnusta, että meidän neuvostomme ovat Karjalan väestön todellisia tahdon ilmaisijoita. Ne katsovat, että Karjalan kansan todellisen tahdon ilmaisevat ne muutamat sadat kulakit, kaup-*

piaat, seikkailijaemigrantit, jotka me aikoinaan karkoitimme täältä Suomeen.

Me tiedämme, että koko tämä Suomen porvariston melu ja esiintymiset heimoveljien puolesta on juuri näiden emigranttien, kulakkien ja kauppiaiden, Neuvosto-Karjalan ja yleensä neuvostovallan pahimpien vihollisten etujen puolustamista.

Suomen porvaristo katsoo, että sillä on muka jokin valtakirja karjalaisten etujen puolustamiseksi. Se esiintyy tällä väärällä valtakirjalla koko maailman edessä, ikäänkuin se olisi Karjalan väestön ainoa puolustaja.

Meidän on sanottava: „meidän edustajakokouksemme ilmoittaa suoraan, että me, Karjalan väestö, emme ole Suomen porvariston heimoveljiä.“

Meidän heimoveljemme ja meidän sukulaisemme on koko maailman työväenluokka.

Mutta Suomen porvariston kanssa me emme ole olleet, emme ole, emmekä tahdo olla missään sukulaissuhteissa. Niin, että — menköön helvettiin!

5. Tuntien kaiken tämän kyllin hyvin, ollen tietoisia Suomen porvariston politiikasta Neuvosto-Karjalaan nähden, me katsomme kaikki nämä puheet, kirjoitukset, esiintymiset sodan jatkamiseksi Suomen porvariston taholta Neuvosto-Karjalan valloittamiseksi tällä hetkellä ei aseellisilla keinoilla, vaan muilla keinoilla, jotka valmistelevat tulevaa aseellista taistelua Neuvosto-Karjalan valloittamiseksi. Me arvioimme Suomen porvariston tällaisen politiikan sodaksi Neuvosto-Karjalaa vastaan niin kauan, kunnes sen lehdistön äänensävy muuttuu, kunnes ne hajoittavat karjalaisten pakolaisten emigranttijärjestöt, kunnes ne lakkauttavat niiden lehdet.

Toverit, meidän edustajakokouksemme työn, meidän edustajakokouksemme päätösten tulee kaikua Suomen porvaristolle uhkaavana varoituksena ja suoranaisena osoituksena: „Älkää unohtako, herrat, tov. Stalinin esiintymistä, kun hän ilmoitti, että: Vaaksaakaan vierasta maata emme halua, mutta tuumaakaan omasta maastamme emme kenellekään luovuta.“

Suomen porvariston on vielä lujasti muistettava tov. Stalinin sanat, että: sen ei tule työntää siankärsäänsä meidän neuvosto-tarhaamme. Sen on ymmärrettävä tämä, ei ainoastaan suoranaisessa vaan myöskin kuvaannollisessa merkityksessä.

Suomen porvariston on lujasti tiedettävä ja lujasti muistettava, että meidän puolueemme, meidän Neuvostoliittomme ja meidän johtajamme tov. Stalin eivät heitä tuuleen sanoja, että meillä seuraavat sanoja teot. Ja me, Karjalan työntekijät, koko Karjalan väestö, tiedämme mainiosti, että meidän Neuvostoliittomme ja meidän Punainen armeijamme ovat sellaisella tasolla, että ne kykenevät likvidoimaan kyllin nopeasti ja kyllin perusteellisesti Suomen porvariston jokaisen yrityksen leikata rajojamme. Me tiedämme erittäin hyvin, että meidän puna-armeijalaistemme kuulat pystyvät läpäisemään suomalaisten valkokaartilaisten paksun nahkan näiden yrittäessä hyökätä meidän päällemme, pystyvät sen tekemään paljon paremmin kuin 1918—1920.

Edelleen meidän on ilmoitettava Suomen porvaristolle: te nimitätte meitä piruiksi. Niin, me olemme todella porvaristolle piruja ja parasta on olla piruista erillään. Parasta on olla pirua ja saatanaa ärsyttämättä. Älkää provosoiko meitä, älkää turvautuko neulanpistoihin, sillä tämä ei aiheuta mitään hyvää Suomen porvaristolle.

ME EMME TAHDO SOTAA, MUTTA OLEMME VALMIIT PUOLUSTAMAAN NEUVOSTOLIITTOA

Samalla kun me näin avoimesti ilmoitamme Suomen porvaristolle asiamme, niin meidän on muistettava, että me emme halua mitään sotaa, että me johdonmukaisesti noudatamme rauhaa ja taistelemme sen puolesta. Edustajakokouksemme lämpimästi kannatti tov. Litvinovin esiintymistä Tshekko-

Slovakian lehdistön edustajien vastaanotossa, jossa hän sanoi, että me emme tahdo sotaa, emme tahdo sitä ensiksikin sentähden, että me emme tarvitse sitä, että se ei voi antaa meille mitään sellaista, mitä meillä ei olisi. Ja toiseksi sentähden, että sota on meille vahingollinen, sillä se voi häiritä rakennustehtäviämme. Ja edelleen on erittäin tärkeätä muistuttaa Suomen porvariston leiristä lähteneille hillittömille valloittajille, että „kaikki rajapylväät Euroopan kaikilla rajoilla ovat rauhan tukia, vieläpä yhdenkin tällaisen pylvään poistaminen johtaa kiertämättömästi koko rauhan rakennuksen luhistumiseen". Herrojen Suomen porvarien on muistettava ja tiedettävä tämä, että vaikka me olemme rauhan puolesta, taistelemme rauhan puolesta, hartaasti toivomme rauhallisen rakennustyön jatkumista, niin me olemme sotaankin valmiit, ja jos meidät pakoitetaan sotaan niin me kykenemme antamaan tarpeen mukaan vastaiskun.

Meidän edustajakokouksemme, edustajiemme esiintymiset, sotilasosastojemme — puna-armeijalaisten ja rajavartiolaisten tervehdykset todistivat sitä, että maamme on valmis antamaan vastaiskun pillastuneelle viholliselle.

Meidän vastainen ohjelmamme on selvä. Me taistelemme kaikin voimin sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi, kaikkien työtätekevien muuttamiseksi tietoisiksi, aktiivisiksi sosialismin rakentajiksi. Me taistelemme taloutemme, kulttuurimme jatkuvan voimakkaan nousun puolesta, työtätekevien joukkojen hyvinvoinnin jatkuvan lisääntymisen puolesta. Meidän ohjelmamme on selvästi määritelty puolueen XVII edustajakokouksen päätöksissä, neuvostojen edustajakokousten päätöksissä ja me tulemme taistelemaan vielä suuremmalla tarmolla tämän ohjelman toteuttamisen puolesta ja me tulemme ehdottomasti saavuttamaan tässä suhteessa täydellisen voiton.

Mutta kun me olemme kapitalistisen maailman rajalla ja meillä on tälläinen „erinomainen", „hellä" ja „rakastettava" naapuri, niin meidän on Karjalassa oltava kauttaaltaan vallankumouksellisen valppauden, luokkatietoisuuden läpitunkemia. Meidän on oltava valmiit kaikkeen. Meidän tulee tietää, että Suomen porvaristo ei rajoitu pelkkiin kirjoituksiin, vaan tekee myöskin jotain muuta, josta emme puhu, muuta, jonka me erittäin hyvin tiedämme. Tämän vuoksi me emme ihmettele, kun rajantakaa meille tulee ihmisiä, joilla on erilaisia meille vihamielisiä aikomuksia ja jotka tekevät meillä kaikenlaista pahaa paikkakunnilla. Kuvitelkaa mielessänne, mitä kaikkia halpamaisimpia, kaikkein katalimpia asioita, mitä vain voi maailmassa olla, voidaan saada lahjaksi rajan takaa. Tämän vuoksi tarvitaan valppautta, valppautta ja vielä kerran valppautta.

Me emme saa unohtaa maamme puolustuskuntoisuuden lujittamista. Ja voimme olla varmoja, että edustajakokouksen jälkeen meidän työmme laajenee entistä voimaperäisemmin, entistä hedelmällisemmin ja me kykenemme edustajakokouksemme päätösten pohjalla lujittamaan neuvostojamme, kohottamaan niiden merkityksen entistä korkeammalle tasolle, saavuttamaan sen, että ne muodostuvat entistä voimakkaammiksi proletariaatin rautaisen diktatuurin taisteluelimiksi.

Meidän neuvostomme ovat kyenneet käyttämään hyväkseen valtavassa määrin laajojen joukkojen kasvavaa luovaa itsetoiminnallisuutta. Meidän on työskenneltävä niin, että ne vastaisuudessa entistä paremmin kykenisivät kasvattamaan yhä uusia ja uusia työntekijäkaadereita, jotka taistelevat proletaarisen vallankumouksen asian puolesta.

Meidän on lujitettava entistä enemmän puoluettamme, mobilisoitava sen ympärille yhä uusia ja uusia joukkoja, jotka puolueen johdolla, sen leniniläisen KK:n johdolla, sen suuren johtajan tov. Stalinin johdolla taistelevat kaikilla rintamilla meille annettujen tehtävien täydellisen täyttämisen puolesta, uusien voittojen puolesta sosialismin rakentamisessa. Meidän on käytännöllisessä työssämme kohotettava entistä korkeammalle Lenin-Stalin lippu ja taisteltava joka paikassa ja kaikkialla meidän asiamme lopullisen voiton puolesta.

Sosialistisesta isänmaasta

A. UGAROV

MARXISMI-LENINISMI vaatii kaikkien yhteiskunnallisten ilmiöiden tutkimisessa konkreettista historiallista asiaan suhtautumista, tarkasteltavan kauden luonteen kaikinpuolista selvittämistä, sen määrittelemistä, mikä luokka on „aikakauden keskeisin", mikä luokka määrää ihmiskunnan kehityksen perusIinjan.

Leninismin opissa sen perustajat, Lenin ja Stalin, antavat huomattavan sijan sodan analyysille, määritellen kommunistien suhteen „kansalliseen ideologiaan", tunnukseen „isänmaan puolustamisesta", proletariaatin suhteen isänmaahan nykyisen imperialistisen kauden erityyppisissä sodissa. Tämä kysymysten piiri muodostaa erään leninismin oleellisimman puolen, erään tärkeimmän momentin siitä uudesta, jonka Lenin ja Stalin ovat tuoneet marxismin aarrekammioon.

Tässä artikkelissa rajoitumme valaisemaan sitä, miten leninismi asettaa ja ratkaisee kysymyksen työväenluokan suhteesta porvarilliseen isänmaahan ja „isänmaan puolustuksesta" ennen proletariaatin diktatuuria ja sen pystyttämisen jälkeen.

TYÖVÄENLUOKKA JA PORVARILLINEN ISÄNMAA

Porvarillinen yhteiskunta syntyi feodalismin uumenista. Sen syntymis- ja muodostamisprosessi kävi eri maissa eri tavoin erilaisten kausien läpi. Mutta kaikissa tapauksissa se merkitsi uuden yhteiskunnallisen luokan — porvariston — tuloa historian näyttämölle koko yhteiskunnan johtajana (mikä ymmärrettävästi ei merkinnyt sitä, että „kolmannen säädyn" keskuudessa olisi vallinnut luokkaetujen sopusointu). Porvariston poliittiset toimihenkilöt, jotka esiintyvät vierasmaalaista riistoa, feodaalista hajanaisuutta ja villiyttä vastaan, itsevaltiutta vastaan yhtenäisen „kansallisen valtion" lipun alla, ansaitsevat työväenluokan taholta sitä enemmän tunnustusta, mitä suuremmalla tarmolla ja rohkeudella he ovat asettaneet ja ratkaisseet uusia historiallisia tehtäviä.

„Ei voi olla marxilainen tuntematta mitä syvintä kunnioitusta suuria porvarillisia vallankumousmiehiä kohtaan, joilla oli maailmanhistoriallinen oikeus puhua porvarillisten „isänmaiden" nimessä, jotka ovat kohottaneet uusien kansallisuuksien kymmenet miljoonat sivistyneeseen elämään taistelussa feodalismia vastaan" [1]).

Nimenomaan feodalismia, itsevaltiutta ja vierasmaalaista sortoa vastaan käydyissä kansallissodissa, sodissa, jotka liittyivät mahtaviin kansallisiin joukkoluontoisiin vapautumisliikkeisiin, muodostui käsitys „isänmaan puolustuksesta".

„Tällä pohjalla ja vain tällä on kasvanut käsitys „isänmaan puolustuksesta vapautuvan porvarillisen kansallisuuden puolustuksesta keskiaikaisuutta vastaan" [1]).

Tasoittaessaan itselleen tietä taistelussa feodalismia vastaan porvaristo loi „kansallisen valtion", sillä se oli kapitalistisen kehityksen välttämätön edellytys ja tuki.

„Kansallisesti vapautuvan pääoman" nousu ja sen taistelu feodalismia vastaan — siinä oli tämän aikakauden luonteenomainen piirre; valtion porvarillis-kansalliset puitteet ovat tällä aikakaudella ihmiskunnan tuotannollisten voimien kehityksen todellisena tukena.

„Kansallisuus ja isänmaa" olivat feodalismista vapautuvan syntyvän porvarillisen järjestelmän välttämättömiä muotoja.

„Tärkein luokka, joka tällöin näiden sotien aikana ja näihin sotiin osallistuen, kulki ylöspäin kohoavaa linjaa ja joka yksin vain voi esiintyä musertavalla voimalla feodaalis-itsevaltaisia laitoksia vastaan, — oli porvaristo". [2])

[1]) Lenin, „II internationalen häviö" XVIII nide, sivu 250, 3:s painos.

[1]) Lenin, „Opportunismi ja II internationalen häviö", XVIII nide, sivu 340.

[2]) Lenin, „Vieraalla lipulla". X VIII nide, sivu 109.

Mikä oli tieteellisen kommunismin opettajain suhde porvarillis-progressiivisiin (edistyksellisiin — suom.) kansallisiin liikkeisiin ja sen ajan sotiin, porvarillisen isänmaan puolustukseen?

Syntyvän porvarillisen yhteiskunnan kansallisissa sodissa proletaarisen demokratian johtajat, Marx ja Engels, huolehtivat ennenkaikkea liikkeen „plebeijimäisen" joukkoperustan laajenemisesta, tunnustaen oikeudenmukaiseksi ja välttämättömäksi „syntyvien porvarillisten isänmaiden puolustuksen feodalismia vastaan".

Tukiessaan progressiivisen porvariston taistelua feodalismia vastaan (mutta ollen samalla koskaan sekottamatta kantaansa porvarilliseen demokratiaan), analysoidessaaan eri maiden sotilaallisia yhteentörmäyksiä, Marx ja Engels lähtivät siitä, minkä maan porvariston menestys on suotavampaa mahdollisimman edullisten edellytysten luomiseksi jatkuvaa proletaarista taistelua varten sosialismin puolesta.

Tällainen on tieteellisen kommunismin suhde „kansallisiin sotiin", jotka kohottivat porvariston valtaan.

Porvariston valtaantulon jälkeen luokkaedut tekevät sille ehdottoman välttämättömäksi ei vain „kansallisen ideologian" säilyttämisen, vaan myöskin sen kaikinpuolisen lujittamisen, ideologian mikä oli syntynyt porvarillisen yhteiskunnan aamun sarastaessa. Porvariston „kansallinen ideologia" on välittömästi sidottu kansalaisrauhan ja luokkien yhteistyön aatokseen, se suojelee kapitalistista riistoa kaikilta proletariaatin luokkataistelun synnyttämiltä häiriöiltä.

„Kansallinen ideologia", joka oli sotalippuna syntyvän porvarillisen yhteiskunnan taistelussa feodalismia vastaan ja jolla oli suuri „historiallinen oikeus", muuttuu hallitsevan porvariston käsissä mitä suurimmaksi taantumukselliseksi voimaksi, työväenluokan pääoman etujen alaiseksi alistamisen välineeksi, heikkojen ja pienten kansain, heikkojen ja pienten kansallisuuksien ryöstön, sorron ja kuristuksen välineeksi (sekä Euroopassa että Amerikassa ja ja varsinkin siirto- ja puolisiirtomaissa).

Kun porvaristo oli luonut „sivistysvaltionsa", jossa vallassa oleva kansallisuus, joka ei aina muodosta lukumäärältään enemmistöä, komentaa kansallisia vähemmistöjä, ei se voinut „rauhoittua" tämän valtion rajoissa: se kaipasi jatkuvaa kehitystään varten ulkomaisten markkinoiden ja vieraiden kansallisuuksien asuttamien vieraiden maiden valtaamista. Porvaristo ratkaisee tämän tehtävän sille ominaisella tavalla, orjuuttaen ja ryöstäen, joskus kokonaan hävittäen heikkoja kansoja.

Vuosina 1871—1914 tapahtuu siirtyminen „progressiivisesta porvaristosta taantumukselliseen ja kaikkein taantumuksellisimpaan finanssipääomaan" (Lenin).

Imperialismi on kärjistänyt äärimmilleen kansallisuussorron ja suurvaltalaiskansojen välisen taistelun ulkomaanmarkkinoista, raaka-ainelähteistä ja maailman uusintajaosta.

„Kansallinen ideologia" muuttuu imperialismin kaudella suoraksi vastakohdakseen. Jokaisen suurvaltalaiskansan porvaristo on pyrkinyt puolustamaan valloitus- ja ryöstöpolitiikkaansa „historiallisella kutsumuksellaan" ja „sivistäjän tehtävällään". „Kansallinen ideologia" tulee kansallisen sorron ja siirtomaissa harjoitetun imperialistisen rosvouksen suojaverhoksi. Imperialistisen kauden porvarillinen nationalismi eroaa perusteitaan myöten siitä „kansallisesta ideologiasta", joka elähdytti porvaristoa sen taistelussa feodalismia vastaan. Olemukseltaan se on syvästi taantumuksellinen, sillä itse kapitalismi on tullut taantumukselliseksi voimaksi, esteeksi ihmiskunnan kehityksen tiellä. „Porvaristo on tullut kohoavasta etumaisesta luokasta alaspainuvaksi, rappeutuvaksi, sisäisesti kuolleeksi, taantumukselliseksi" (Lenin).

Ei ole ajateltava, että porvarillinen nationalismi, joka syntyi taisteluissa feodalismia vastaan, tulee edelleen säilyttämään voimansa yksinomaan historiallisen tradition ja muistojen avulla, joita porvaristo ja sen aseenkantajat II internationalen leirissä voimakkaasti lietsovat henkiin propagandallaan.

On ymmärrettävä, että vuosien 1789

ja 1871 välisen kauden kansallinen ideologia jätti pitkäksi ajaksi syvät jäljet kaikkiin yhteiskuntakerroksiin ja myöskin kansanjoukkoihin; tätä porvaristo käyttää kaikin keinoin omiin tarkoituksiinsa. Mutta tämä seikka ei yksinään voi selittää sitä porvarillisen nationalismin nousua, mikä on imperialismin kaudella havaittavissa vallassaolevien luokkien keskuudessa, se ei voi yksin selittää pikkuporvariston viehättymistä imperialismiin, muutamien työväenluokankin kerrosten joutumista imperialistisen ideologian lumoihin.

Nykyajan porvarillisella nationalismilla on määrätty aineellinen perustansa. Se edustaa finanssipääoman etuja, pienen koroillaan elävän porvariston kiinnostumista imperialismin ryöstöpolitiikkaan, niitä aineellisia etuja, joita työväenluokan eräs osa (porvarillistuneet työläiset) saavat „oman" „kansan" monopooliasemasta maailman markkinoilla, siirtomaiden ja riippuvien maiden hallussaan pidosta. Näiden kerrosten tulojen nouseminen tai laskeminen on lujasti sidottu „oman" isänmaan menestykseen tai epäonnistumiseen.

Mikä on työväenluokan suhde porvarillisen isänmaan puolustukseen imperialismin kaudella?

„Työläisillä ei ole isänmaata" — niin määrittelee K o m m u n i s t i n e n m a n i f e s t i proletariaatin suhteen porvarilliseen isänmaahan, jossa porvaristo on saavuttanut täydellisen ylivallan. Tämä on sosialismin perustotuus, jonka Marx ja Engels ovat testamenttinaan antaneet kansainväliselle työväenliikkeelle. Siinä on ruumiillistettu proletaarien ja porvariston luokkaetujen sovittamaton perusristiriita; kansainvälisen proletaarisen taistelun ja solidarisuuden edut ovat korkeammalla porvarillisen kansakunnan ja porvarillisen isänmaan etuja. Tätä sosialismin totuutta ovat II internationalen opportunistiset johtajat vääristelleet imperialistisen porvariston eduksi.

Työväenluokka jää „kansalliseksi" porvarillisessa yhteiskunnassa, mutta aivan toisessa mielessä kuin porvaristo sen käsittää. Siihen saakka, kunnes se alkaa proletaarisen taistelun sosialismin puolesta, sen on välttämätöntä järjestäytyä kansakunnan rajoissa. Proletariaatti kulkee kehityksen eri asteiden läpi ennenkuin sen taistelu porvaristoa vastaan saa „kansallisen luokkataistelun" luonteen (s.o. muuttuu taisteluksi, jota käydään porvarillis-kansallisen valtion kaikilla aloilla), jossa se koko rintamalla asettaa omat etunsa ja päämääränsä vallassaolevan porvariston etuja vastaan.

„Koska proletariaatin on ennenkaikkea vallattava itselleen poliittinen valta, kohottava kansallisen luokan asemaan, laillistauduttava kansakuntana, on se itse toistaiseksi vielä kansallinen, vaikka luonnollisesti ei lainkaan porvarillisessa mielessä" [1]).

Työväenluokan taistelu porvaristoa vastaan on kansallista siinä mielessä, että „jokaisen maan proletariaatin on luonnollisesti ennenkaikkea vapaudutettava omasta porvaristostaan" (K o m m u n i s t i n e n m a n i f e s t i).

Opissaan imperialistisista sodista ja „isänmaan puolustuksesta" imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen kaudella Lenin ja Stalin eivät ole rajoittautuneet asettamaan entiselleen Marxin käsityksiä sodasta: he ovat jatkaneet hänen oppiaan, rikastuttaneet vallankumouksellisen marxismin aarrekammiota joukolla uusia, poikkeuksellisen tärkeitä teoreettisia määritelmiä, jotka summeeraavat historiallisen kehityksen ja kansainvälisen työväenluokan taistelun kokemukset.

Imperialistisen kauden peruserikoisuus luokkien välisten suhteiden kannalta katsottuna on siinä, että p r o l e t a r i a a t t i o n t u l l u t a i k a k a u d e n k e s k e i s e k s i t e k i j ä k s i, „m ä ä r ä t e n s e n p ä ä s i s ä l l ö n, s e n k e h i t y k s e n p ä ä s u u n n a n, k y s y m y k s e s s ä o l e v a n k a u d e n h i s t o r i a l l i s e n t i l a n t e e n t ä r k e i m m ä t h i s t o r i a l l i s e t e r i k o i s u u d e t j. n. e." [2]).

Työväenluokan tehtävänä tällä kaudella on ottaa kannettavakseen huolen-

---

[1]) K. Marx, F. Engels. „Kommunistisen puolueen manifesti" (K. Marx. Valitut teokset. I nide, sivu 168).

[2]) Lenin. „Vieraalla lipulla", sivu 107. Harvennus minun. — A. U.

pito koko yhteiskunnan vastaisesta kehityksestä, koko ihmiskunnan vapauttamisesta kapitalistisen orjuuden kauhuista ja kahleista. Porvarillis-kansalliset valtion puitteet ovat tulleet tuotantovoimien kasvua ehkäiseviksi kahleiksi.

„Porvarillisen isänmaan“ probleema saa proletariaattiin nähden oleellisesti uusia piirteitä.

Päiväjärjestykseen tulee historiallisesti korkeampien ja progressiivisempien ihmiskunnan yhteiselämän muotojen luomistehtävä, muotojen, jotka avaavat rajattomat mahdollisuudet ihmiskunnan tuotantovoimien jatkuvalle kehittymiselle.

Kansainvälinen työväenluokka toteuttaakin tämän jättiläistehtävän sosialistisessa vallankumouksessa, jota leninismin opetuksen mukaan ei toteuteta kerralla, samanaikaisesti kaikissa maissa, vaan joka alkaa yhdessä tai muutamissa kapitalistisissa maissa ja kestää monia vuosia ja jopa vuosikymmeniäkin.

„Sosialistinen liike ei voi voittaa vanhoissa (s.o. kapitalistisissa — A.U.) isänmaan puitteissa. Se luo uusia, korkeampia inhimillisen yhteiselämän muotoja, jolloin jokaisen kansallisuuden työtätekevien joukkojen lailliset tarpeet ja edistyspyrkimykset tulevat ensi kertaa tyydytetyiksi kansainvälisessä yhtenäisyydessä, sillä ehdolla, että nykyiset kansalliset rajat hävitetään“ [1]).

Näin vastaa leninismi kysymykseen työväenluokan suhteesta porvarilliseen isänmaahan. Leninismi asettaa ja ratkaisee kysymyksen uudella tavalla, uutta historiallista tilannetta vastaavasti yhdistäen sen eroittamattomasti oppiin imperialismista, sosialismin voitosta yhdessä maassa, teoriaan proletaarisesta vallankumouksesta.

Bolshevismin tunnukset imperialistisen sodan vuosina (imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi, oman hallituksen häviö sodassa) elimellisesti johtuivat imperialistisen kauden yleisestä analyysistä ja tämän kauden asettamista kansainvälisen työväenluokan uusista tehtävistä.

---

[1]) Lenin. „Sosialistisen internationalen asema ja tehtävät“. XVIII nide, sivu 70.

Astuttuaan kansalaissodan tielle proletariaatti hävittää sille vihamieliset, historiallisesti kuolleet ja taantumukselliset „porvarilliset isänmaat“; ensikerran historiassa proletariaatti taistelee luodakseen oman isänmaansa, proletariaatin diktatuurin isänmaan.

Imperialismin kaudella proletariaatti esiintyy ainoana progressiivisena voimana; taistellen luokkaetujensa puolesta se samalla edustaa koko kansakunnan, oman maansa koko kansan historiallisia etuja. Tämä tuo vielä yhden erittäin tärkeän erikoisuuden työväenluokan asemaan. Porvaristo kuvaa mielellään kommunistit ja tietoiset proletaarit henkilöiksi, jotka ovat menettäneet kansallisylpeyden tunteen, rakkauden isänmaahan, kansansa kieleen j. n. e.

Porvaristo parjaa kommunisteja. Mädäntynyt ja taantumuksellinen porvaristo pyrkii tällä samoinkuin kaikella muullakin tavalla pettämään kansajoukkoja, keinotellen hillittömästi „isänmaanrakkaudella“, tarkottaen sillä työtätekevien valmiutta kantaa nurisematta kapitalistisen riiston ja palkkaorjuuden iestä, valmiutta puolustaa porvarillisia isänmaita kansainvälisissä yhteentörmäyksissä (s.o. puolustaa oman porvaristonsa ryöstämiä voittoja, tuloja ja maita). Kommunistit kasvattavat työtätekeviä vihaan porvaristoa kohtaan, vihaan porvarillista isänmaata — kansanjoukkojen sortajaa ja pyöveliä kohtaan. Mutta tämä merkitseekin, että vain kommunistit ovat nykyisellä historiallisella kaudella kansan todellisia johtajia, osoittaen teoissa rakkauden isänmaahan, omaan kansaansa.

Vladimir Iljitsh kirjoitti vuonna 1914, imperialistisen sodan aikana, mainion artikkelinsa Isovenäläisten kansallisesta ylpeydestä, millä artikkelilla on valtava merkitys kansainväliselle kommunismille. Siihen aikaan Venäjä vielä kitui itsevaltiuden ikeen alla ja oli „kansojen vankila“

„Vierasko on meille, isovenäläisille tietoisille proletaareille, — kirjoitti Vladimir Iljitsh, — kansallisen ylpeyden tunne? Ei tietenkään! Me rakastamme kieltämme, synnyin-

maatamme, me kaikkein eniten työskentelemme sitä varten, että sen työtätekevät joukot (s.o. 9/10 sen väestöstä) nostettaisiin demokraattien ja sosialistien tietoiseen elämään. Meille on kaikkein kipeintä nähdä ja tuntea, minkä väkivallan, kurjuuden ja häväistyksen alaiseksi tsaarin pyövelit, aateliset ja kapitalistit alistavat meidän erinomaisen synnyinmaamme..."

„Me olemme täynnä kansallisen ylpeyden tunnetta, ja juuri sentähden me erikoisesti vihaamme omaa orjamaista entisyyttämme ja orjamaista nykyisyyttämme..."

„Ja me, isovenäläiset työläiset, täynnä kansallisen ylpeyden tunnetta, tahdomme hinnalla millä hyvänsä tulla vapaaksi ja riippumattomaksi, itsenäiseksi, demokraattiseksi, tasavaltaiseksi, ylpeäksi Isovenäjäksi..."

„Juuri sentähden, että me tahdomme sitä, me sanomme: XX vuosisadalla ei voi Euroopassa (eikä edes Itä-Euroopassakaan) „puolustaa isänmaata" muuten, kuin taistellen kaikilla vallankumouksellisilla keinoilla oman maansa monarkiaa, tilanherroja ja kapitalisteja vastaan, s.o. synnyinmaamme pahimpia vihollisia vastaan, — isovenäläiset eivät voi „puolustaa isänmaataan" muuten kuin toivomalla jokaisessa sodassa häviötä tsarismille..."

„Isovenäläisen kansallisen ylpeyden edut (ei orjamaisesti käsitettynä) käyvät yhteen isovenäläisten (ja kaikkien muiden) proletaarien sosialististen etujen kanssa" [1]).

Nykyisellä kaudella kansainvälisen proletariaatin sosialistiset edut käyvät yhteen maapallon kaikkien kansojen kaikenpuolisen kehityksen etujen kanssa. Vain proletariaatin diktatuuri voi tehdä taatuksi kansallisen kehityksen todelliset edut.

Tämä pitää paikkansa niin suurvaltalaisiin kansallisuuksiin (maissa, missä porvariston, joka on menettänyt oikeuden puhua kansan nimessä, herruutta pidetään yllä mitä julmimmalla terrorilla, mikä on kohdistettu kansanjoukkoihin ja ennenkaikkea niiden etujoukkoon, kansallisuuden kukkaan — proletariaattiin) kuin myöskin porvarillisten valtioiden siirtomaiden ja puolisiirtomaiden sorrettuihin kansoihin nähden.

Kommunistit ovat kaikkien työtätekevien parhaita ja ainoita ystäviä, johtajia ja opettajia, kansakuntansa ja kaikkien maapallon kansojen oikein käsitettyjen etujen parhaita ilmaisijoita.

Rakkaus omaan maahan ja kansaan vaatii esim. saksalaisilta kommunisteilta sankarillista ja uhrautuvaa taistelua fasistista diktatuuria vastaan, joka häpäisee Saksan suurta kansaa ja koettaa muuttaa sen orjaksi, pilkkaa sen historiallista menneisyyttä ja saattaa raajarikoksi sen nykyisyyden.

Rakkaus maahansa ja kansaansa velvoittaa ranskalaiset, englantilaiset ja japanilaiset kommunistit väsymättömään ja miehuulliseen taisteluun oman maansa porvaristoa vastaan, joka on saattanut nälänhätään miljoonia ja kymmeniä miljoonia ihmisiä ja joka ei kykene antamaan kansalle mitään muuta kuin kurjuutta ja orjuutta.

Porvaristo on tullut historialliseksi vararikontekijäksi. Se ei rohkene enempää puhua kansallisuuden ja kansan nimessä.

Kansan todellisena johtajana, oman kansallisuutensa historiallisesti ainoana laillisena edustajana ja sen etujen ilmaisijana on vain sosialistinen työväenluokka ja sen etujoukko — kommunistinen puolue.

(Jatk.)

---

[1]) Lenin. „Isovenäläisten kansallisesta ylpeydestä" XVIII nide, sivut 81–83. Harvennus minun — A. U.

V. S. Mitskevitsh-Kapsukas

HELMIKUUN 18 päivän päivälehdissä oli puolueemme keskuskomitean tiedonanto, että vanha bolshevikki, kansainvälisen kommunistisen liikkeen uuras työntekijä, toveri Vikentij Semenovitsh Mitskevitsh-Kapsukas oli kuollut.

Tieto toveri Mitskevitshin kuolemasta ei tullut odottamatta niille, jotka tiesivät, että hänen terveytensä oli jo pitemmän ajan ollut heikko. Kommunistisen liikkeen puolesta käymänsä raskaan taistelun aikana vihollisen iskemät haavat murtivat lopulta tämän uskollisen vallankumouksellisen johtajan voimat.

Tov. Mitskevitsh oli syntyperältään liettualainen. Jo v. 1905 vallankumouksen aattona liittyi hän Liettuan proletariaatin vallankumoukselliseen liikkeeseen. Hän oli yksi maataloustyöläisten yleislakon johtajia Liettuassa. Samana vuonna Mariobolskin vartioväen sotilaiden aseellisen esiintymisen yhteydessä tov. Mitskevitsh joutui ensi kerran vangituksi.

Onnistuneen paon jälkeen oli hän jälleen taistelupaikallaan, osallistuen aktiivisesti puoluetyöhön Liettuan sosialidemokraattisen puolueen keskuskomitean jäsenenä ja puolueen painetun keskuslehden toimittajana. V. 1907 keväällä joutui tov. Mitskevitsh uudelleen vankilaan. Kolmivuotisen tutkintovankeuden jälkeen karkoitetaan hänet v. 1909 pakkotöihin.

Pakkotyössä olonsa jälkeen toveri Mitskevitsh pakeni Siperiasta Galitsiaan, missä oli maailmansodan alkamiseen asti, ollen yksi Liettuan vallankumouksellisen liikkeen johtajia. Sodan alussa matkusti tov. Mitskevitsh Englantiin, missä hän osallistui aktiivisesti liettualaisten vuorityöläisten taisteluun. Siellä hän oli paikallisen sosialidemokraattisen lehden Rankpelnisin toimittajana, jota lehteä toimitettiin Liettuan vuorityöläisiä varten, sekä Liettuan sosialidemokraattisen puolueen keskuslehden „Sosial-Demokratasin toimittajana. Näissä lehdissä kävi hän leppymätöntä taistelua Liettuan sosialipatriootteja vastaan.

V. 1916 matkustaa hän Amerikkaan, missä jälleen aktiivisesti taistelee liettualaisten työläisten keskuudessa johtaen taistelua liettualaisia sosialipatriootteja vastaan Amerikassa. Tämä taistelu ulottuu myöskin Liettuaan. Zimmervaldin konferenssin jälkeen tov. Mitskevitsh liittyy Zimmervald-vasemmistoon.

Venäjän helmikuun vallankumouksen jälkeen tov. Mitskevitsh matkustaa Pietariin, jossa hän alkaa aktiivisesti työskennellä niiden liettualaisten työläisten keskuudessa, jotka kulkivat bolshevikkien mukana. Tov. Mitskevitsh kuului Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen (bolshevikkien) KK:n yhteydessä olleeseen Liettuan osaston keskusbyroon. Hän ottaa aktiivisesti osaa Pietarin puolustukseen Krasnovia vastaan Lokakuun vallankumouksen jälkeen. Kansankomissaarien neuvosto nimittaa hänet myöskin Liettuan asiain komissaariksi.

V. 1918 lopulla matkusti tov. Mitskevitsh Vilnaan, joka oli tällöin saksalaisten sotajoukkojen miehittämä. Siellä osallistui hän aktiivisesti taisteluun miehitysjoukkojen karkoittamiseksi ja Neuvosto-Liettuan luomiseksi. Liettuan väliaikaisen vallankumouksellisen työläis-talonpoikaisen hallituksen muodostamisen yhteydessä valittiin hänet hallituksen puheenjohtajaksi ja kohta nimitettiin Liettuan Sosialistisen Neuvostotasavallan Kansankomissaarien neuvoston puheenjohtajaksi. Liettuan Sosialistisen Neuvostotasavallan ja Valko-Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan yhtymisen jälkeen oli hän Liettuan ja Valko-Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan Kansankomissaarien neuvoston puheenjohtajana. Liettuan ja

Valko-Venäjän Neuvostotasavallan kukistumisen jälkeen vv. 1920—21 toveri Mitskevitsh-Kapsukas, miehitysjoukkojen ankarasta terrorista ja siitä huolimatta, että oli laajalti tunnettu, jäi maanalaiseen työhön Liettuaan.

Vuodesta 1918, s.o. Liettuan kommunistisen puolueen muodostamishetkestä lähtien, hän oli sen keskuskomitean jäsen. V. 1919 toveri Mitskevitsh valittiin NKP(b):n KK:n kandidaattijäseneksi. V. 1924 Kominternin V kongressissa Mitskevitsh valittiin Kommunistisen internationalen toimeenpanevan komitean kandidaattijäseneksi ja VI kongressissa v. 1928 Kominternin toimeenpanevan komitean jäseneksi.

Itseuhrautuvasti täytti hän vastuunalaisen työnsä Kommunistisessa internationalessa. Myös me suomalaiset kommunistit olimme useiden vuosien kuluessa tilaisuudessa saamaan häneltä arvokkaita neuvoja ja asiantuntevaa ohjausta. Tov. Mitskevitsh taisteli aina tiukasti bolshevikkipuolueen ja Kominternin linjan puolesta, siitä poikkeamisia ja virheitä vastaan. Hänen kritiikkinsä oli asiallista, perinpohjaiseen asiantuntemukseen perustuvaa, bolshevistista, aina tarkoittaen virheiden ja puutteiden nopeaa korjaamista, puolueen työn parantamista.

Lukuisat suomalaiset kommunistit, jotka joutuivat hänen kanssaan tekemisiin, muistavat hänen vakavan harkitsevana, herttaisena, raittiin hymyilevänä, hyvänä toverina, joka auliisti jakoi rikkaita taistelukokemuksiaan, marxilais-leniniläistä voiton taitoa nuoremmille. Mutta milloin hän huomasi huonoja merkkejä, ryhmäkuntaisuutta ja parantumattomuutta, silloin iski hän ankarasti.

Raskaan maanalaisuuden vuodet, vankila, Siperia ja emigranttielämä olivat kuluttaneet hänen voimansa. Ankara tauti jäyti hänen elämäänsä. Mutta lannistumattomalla tahdonlujuudella ja säännöllisellä elämällä hän piti yllä työkykyään. Niin saattoi hän suorittaa harvinaisen kauniin päivätyön kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen hyväksi. Kaikki ne, jotka joutuivat hänen vaikutuksensa piiriin, muistelevat häntä aina rakkaudella ja kunnioituksella.

Tov. Mitskevitsh taistelijan esimerkillään, työllään ja uupumattomalla toiminnallaan proletariaatin lopullisen voiton puolesta oli todella lannistumattoman bolshevistisen taistelijan esikuva.

Ikuinen muisto taistelijalle, toverille ja ystävälle.

J. K. L.

Horjuvasta vakaantumisesta vallankumouksien ja sotien toiseen kauteen

Seuraavassa julkaisemme „Kommunistitsheskii internatsionalessa" äskettäin julkaistun, Kominternin VII kongressiin valmistautumisen merkeissä kirjoitetun artikkelin, jossa valaistaan niitä muutoksia, mitä kansainvälisessä tilanteessa ja työväenliikkeessä on tapahtunut Kominternin VI kongressin jälkeen, ja niitä tehtäviä, mitä tilanteen muutoksista johtuen asettuu Kominternin puolueille kapitalistisissa maissa.

I.

Kuusi vuotta on kulunut Kominternin VI kongressista. Näinä kuutena vuotena on maailma muuttanut muotoaan ja muutokset ovat tapahtuneet Kominternin VI kongressin ennakolta sanomaan suuntaan.

Kominternin VI kongressi kokoontui v. 1928 hetkellä, jolloin vielä oli olemassa kapitalismin osittainen vakaantuminen, jolloin oli käynnissä sosialidemokraattisten puolueiden ja reformististen ammattiliittojen voimakas yhteenpunoutuminen valtiokoneiston ja työnantajajärjestöjen kanssa, jolloin „sosialidemokratia siirtyi kapitalismin häpeällisestä puolustelusta sen julkiseen kannattamiseen" (Kominternin VI kongressin teesit), jolloin sosialidemokratia vielä kaikkialla, vieden mukanaan työväenluokan enemmistön, laajensi vaikutustaan, jolloin johtava sosialidemokraattinen puolue — Saksan — oli vielä hallituksessa.

Sosialidemokratia näissä oloissa ennusti kapitalismille pitkiä kukoistuksen vuosia ja julisti „teollisuusrauhaa", „taloudellista demokratiaa", „järjestynyttä kapitalismia" „demokratian rauhallisen sosialismiin kasvamisen" tienä.

Kominternin ennakolta sanonta ja perussuuntaus olivat päinvastaiset. Jo vuotta ennen kongressia tov. Stalin puhui NKP(b):n XV puoluekokouksessa:

„...itse vakaantumisesta, siitä, että tuotanto kasvaa, siitä, että kauppa kasvaa, siitä, että tekniikka kehittyy ja tuotantomahdollisuudet kasvavat samaan aikaan kun maailman markkinat, näiden markkinain rajat ja eri imperialististen ryhmien vaikutusalueet pysyvät enemmän tai vähemmän muuttumattomina, juuri tästä kasvaa maailman kapitalismin mitä syvällisin, mitä terävin kriisi, joka on uusien sotien raskauttama ja uhkaa minkälaisen vakautumisen olemassaoloa tahansa".

Ja Kominternin VI kongressi, joka totesi, että sodanjälkeinen kolmas kausi on alkanut ja, luonnehtien tämän kauden, esitti perspektiivin kapitalistisen vakautumisen luhistumisesta, vallankumouksellisesta noususta, esitti perspektiivin „imperialististen sotien ja Neuvostoliittovastaisten sotien, imperialismi-vastaisten sotien ja suurten luokkataistelujen uudesta vaiheesta".

Historia on lyönyt sirpaleiksi sosialidemokratian toiveet ja ennustukset sekä täydellisesti vahvistanut Kominternin ennakoltasanonnan.

Kominternin VI kongressin jälkeen on suunnattomasti syventynyt nykykauden perusristiriita — Neuvostoliiton ja kapitalistisen maailman välinen ristiriita. Neuvostoliitto on kuluneena kuutena vuotena saavuttanut voittoja, joilla on maailmanhistoriallinen merkitys.

Mutta samaan aikaan, kuluneena kuutena vuotena, kapitalistiset maat ovat antaneet maailmalle kuvan kasvavasta rappiotilasta, kapitalistisen talouden tuhoutumisesta, kapitalismin perusteiden murtumisesta. On puhjennut laajuudeltaan ja syvyydeltään ennentuntematon taloudellinen kriisi. Kapitalistisen teolli-

suuden lasku saavutti v. 1932 alimman pisteensä, jonka jälkeen alkoi tuotannon jonkinlainen laajeneminen, mutta tuo tuotannon laajeneminen merkitsi „erikoislaatuista depressiota", joka ei johda teollisuuden uuteen nousuun ja kukoistukseen, vaikka ei palautakaan sitä alimpaan laskupisteeseensä, ja joka on saavutettu „siirtomaiden ja taloudellisesti heikkojen maiden työläisten, farmarien ja talonpoikain" (Stalin) rosvoamisen pohjalla.

Pääasiallisin, mikä luonnehtii Kominternin VI kongressin jälkeisen kauden kehityksen dynamiikan, on kapitalistisen vakautumisen luhistuminen, *vallankumouksellisen kriisin kypsyminen*, vaikkakin se eri maissa on epätasaista eikä jokaisessa maassa suoraviivaista. Vallankumouksellisen kriisin kypsymisen rinnalla ja siihen kiinteästi liittyen sekä porvariston vastauksena siihen on kohonnut fasismin uusi vyöry ja sodanvaara on voimakkaasti kärjistynyt.



Kominternin VII kongressissa meidän on annettava selvä vastaus kysymykseen *maailman vallankumouksellisen kriisin kypsymisestä, sen kypsymisen ehdoista, imperialismin ketjun kaikkein heikoimmista renkaista ja vallankumouksen perspektiiveistä* määritelläksemme lähikautta varten Kominternin *perussuuntauksen* ja taktilliset tehtävät, joista tulemme puhumaan seuraavassa.

Jo ennen helmikuun tapahtumia Ranskassa ja Itävallassa sekä viimeisjä tapahtumia Espanjassa Kominternin TpK:n XIII täysi-istunto voi todeta, että „maailman vallankumouksellinen kriisi kypsyy", että „joka hetki voi tapahtua käänne, joka tulee merkitsemään taloudellisen kriisin muuttamista vallankumoukselliseksi", ja tov. Stalin, luonnehtiessaan nykyistä tilannetta XVII puoluekokouksessa, voi täysillä perusteilla sanoa, että „rynnäkön aate kypsyy joukkojen tietoisuudessa", että „vallankumouksellinen kriisi kypsyy ja tulee kypsymään", että „vallankumouksellinen kriisi tulee kypsymään sitä nopeammin, mitä enemmän porvaristo sekaantuu sotayhdistelmissään, mitä useammin se turvautuu terroristisiin taistelumetoodeihin työväenluokkaa ja työtätekeviä talonpoikia vastaan..."

Miksi me puhumme maailman vallankumouksellisen kriisin kypsymisestä siitä huolimatta, vaikka vallankumouksen kehitys on epätasaista eikä suoraviivaista? Seuraavista syistä:

Ensimmäinen syy. „Erikoislaatuinen depressio", joka alkoi v. 1933, ei avaa teollisen nousun perspektiivejä ja vielä vähemmän kapitalismin vakaantumisen perspektiiviä. Siirtyminen lamakauteen ei ainoastaan ollut johtamatta uuteen nousuun, vaan „taloudellisen tilanteen paraneminen alkupuolella kesää v. 1934 ratkaisevissa kapitalistisissa maissa — Yhdysvalloissa, Saksassa, Englannissa — jälleen pysähtyi ja alkoi uusi lasku" (E. Warga. „Wirtschaft und Wirtschaftpolitik im zweiten Vierteljahr 1934"). Mutta paljoa tärkeämpi kuin nämä erilaiset konjunktuurihorjunnat eri maissa on se tosiasia, että työväenluokan ja talonpoikaiston asema koko kapitalistisessa maailmassa jatkuvasti huononee ja kapitalistisen järjestelmän luhistumisen, kapitalismin perusteiden murtumisen aineksia ja symptoomeja edelleen ilmenee (kansainvälisen raha- ja luottojärjestelmän luhistuminen, rahan arvottomaksi tekeminen ja kansainvälisten velkasitoumusten täyttämättä jättäminen jatkuu, jatkuu pysähdys pääoman viennissä jne.). Minkäänlaisia kapitalismin vakaantumisen perspektiivejä ei avaudu senvuoksi, että suuret joukot kapitalistisissa ja siirtomaissa köyhtyvät, että Neuvostoliitossa on myrskyisä sosialistinen kasvu ja kapitalistisissa maissa vallankumouksellinen nousu ja että

kansainväliset ristiriidat jatkuvasti kärjistyvät.

Toinen syy. Siirtyminen „erikoislaatuiseen depressioon“ ei ainoastaan ollut heikentämättä luokkataistelua, vaan tuo taistelu, kuten kokemus on osoittanut, on yhä voimistunut.

Kolmas syy. Porvaristo valmistautuu kuumeisesti imperialistiseen sotaan ja ennen kaikkea vastavallankumoukselliseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Mutta laajojen joukkojen myötätunto Neuvostoliittoa kohtaan kasvaa päivä päivältä. Sentähden sodan valmistelu sitä vastaan jouduttaa vallankumouksellisen kriisin kypsymistä, ja kun sota puhkeaa, se ehdottomasti muuttuu kapitalistisissa maissa, kun puolueemme suorittavat todella bolshevistista työtä, kansalaissodaksi.

Neljäs syy. Yhä laajemmalle leviävä taantumuksen, fasistisen väkivallan ja fasistisen terrorin vyöry ei ainoastaan vaikeuta, vaan myös jouduttaa vallankumouksellista kehitystä, herättää joukoissa suuttumusta, elähyttäen niissä rynnäkön aatetta.

Viides syy. Sosialidemokratia— tuo porvariston yhteiskunnallinen päätuki teollisuusmaissa — kokee nyt ideoloogista ja organisatoorista kriisiä, joka yhä enemmän syvenee ja helpottaa, kun ajamme oikeata politiikkaa, sosialidemokraattisten työläisjoukkojen siirtymistä kommunismin puolelle.

Kuudes syy, jolla on valtava ensiluokkainen merkitys. Neuvostoliitto saavutti ensimmäisellä 5-vuotiskaudella maailmanhistoriallisen voiton ja toisella 5-vuotiskaudella ratkaisee menestyksellisesti ja lopullisesti elintarvekysymyksen, työtätekevien joukkojen varustelukysymyksen ja samalla riistää porvaristolta viimeisen valtin sen neuvostovastaisessa propagandassa, osoitettuaan kaikkein takapajuisimmillekin työläiskerroksille, että niiden ainoana pelastuksen tienä on Lokakuun tie.

Viimeisten vuosien tapahtumat todistavat sen, että maailman vallankumouksellinen kriisi kypsyy.

Ensiksi, meillä on jo monen vuoden aikana kahdessa maassa vallankumous. Voitokas vallankumous Neuvosto-Kiinassa on Kiinan sankarillisen punaisen armeijan muodossa, torjuttuaan vastavallankumouksellisen Kuomingtanin viisi sotaretkeä, kaikkein parhaiten valmistetun kuudennen sotaretken lopussa manöveeraamalla säilyttänyt elävän voimansa ja, perääntyen toisista piireistä, menestyksellisesti valloittaa toisia. Kiinan neuvostovallankumous on vaikuttanut ja suuresti vaikuttaa kaikkiin siirtomaihin, joissa on tapahtunut viimeisten 6—7 vuoden aikana luokkavoimien valtavaa uudestiryhmittelyä kansallisen porvariston ja proletariaatin voimiin nähden. Nykyään ei ainoastaan Kiinassa, missä proletariaatin hegemonia huomattavalla alueella on jo toteutettu proletariaatin ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin vallitessa neuvostojen muodossa, vaan myös Indo-Kiinassa, Intiassa ja sarjassa muita siirtomaita proletariaatti voimakkaasti ja menestyksellisesti taistelee hegemonian valloittamiseksi imperialismi- ja feodalismivastaisessa vallankumousliikkeessä ja nostaa näissä maissa neuvostovallankumouksen lipun. Kiinan neuvostovallankumous on suuri tekijä maailman vallankumouksessa. Neuvostot Kiinassa ovat mitä vaarallisin vallankumouksellinen selkäpuoli Japanin imperialismin Neuvostoliittoa vastaan valmistamalle sotilaalliselle hyökkäykselle.

Vanhan maailman toisessa äärimmäisessä kulmassa, Espanjassa, on myös käynnissä vallankumous, jonka koko kulku on terävästi asettanut kysymyksen vallasta. Vastauksena fasistien taholta uhanneeseen vallankaappaukseen alkanut yleislakko kasvoi Espanjan pohjoisissa teollisuuskeskuksissa (Asturiassa ja Biscayassa) aseelliseksi joukkokapinaksi. Espanjassa syntyi ensi kerran

neuvostoja. Tuossa taistelussa sai vastavallankumous voiton, mutta Espanjan proletariaatin voimia ei ole tuhottu. Voimien uudelleen ryhmittely on käynnissä valmistautumista varten uusiin ratkaiseviin taisteluihin. Vallankumous Espanjassa jouduttaa maailman vallankumouksellisen kriisin kypsymistä.

Toiseksi on erikoisen symptoomista, että nykyään puhkeavat vallankumoukselliset tapahtumat äkkiä milloin siellä, milloin täällä maailman kaikilla kulmilla, myös sellaisissa „rauhallisissa" maissa kuin Hollanti ja Sveitsi, että me näemme myös teollisuusmaissa, puhumattakaan siirtomaista, ei ainoastaan työläisten, vaan joissakin paikoin talonpoikienkin esiintymisiä, ja siellä täällä myös horjuntaa armeijassa.

Viimeisten kahden vuoden aikana, jo fasistisen diktatuurin pystyttämisen jälkeen Saksassa, diktatuurin, jota sosialidemokratia piti alkuna pitkään joukkojen poliittisen taantumuksen kauteen, ja siirtymisen jälkeen taloudelliseen „erikoislaatuiseen depressioon", jota se piti alkuna teolliseen nousuun, meillä on ollut vallankumouksellinen nousu ensiksi Rumaniassa (naftatyöläisten lakko, rautatieläisten yleislakko, joka johti verisiin taisteluihin); Puolassa — Lodzin tekstiilityöläisten yleislakko, talonpoikain kapina Galitsiassa; vallankumoustapahtumat Kubassa; sankarillisen punaisen armeijan voitot Kiinassa; kuuluisat helmikuun taistelut Ranskassa v. 1934 (valtavat mielenosoitukset, yleislakko, barrikaaditaisteluja), vielä ilmeisemmät vallankumoustapahtumat — sankarillinen aseellinen taistelu — Itävallassa, nälkämarssi Englannissa, yleislakko Kreikassa, työttömäin vallankumoukselliset esiintymiset Hollannissa. „Rauhallisessa" Sveitsissä puolueemme on kyennyt mobilisoimaan laajat joukot maan fasisoimista vastaan. Puoli miljoonaa työläistä ja talonpoikaa eväsi porvariston „pakkotyölain" kansanäänestyksessä. Toukok. 29 p:nä v. 1934 kommunistinen puolue johti Zürichin proletariaatin 10.000 henkilöä käsittävää mielenosoitusta fasistista provokatiota vastaan; mielenosoitus päättyi barrikaaditaisteluihin. Yhdysvalloissa on v. 1934 ensimmäisen 9 kuukauden aikana kohonnut valtava lakkoliike, joka lakkolaisten lukumäärään nähden (noin 2 milj.) lähentelee kuuluisaa lakkovyöryä Yhdysvalloissa v. 1919, mutta poliittiseen tasoonsa nähden on paljon yläpuolella v:n 1919 liikettä, ollen todisteena vallankumouksellisen nousun alkamisesta Yhdysvalloissa. Vallankumouksellisessa mielessä takapajuisessa Englannissa työväenluokan enemmistö asettaa vielä, kuten työväenpuolueen viimeiset valtavan suuret vaalivoitot konservatiiveista osoittavat, harhatoiveita työväenpuolueen kolmanteen hallitukseen, mutta tämän ohella siellä yhä suuremmat työläiskerrokset radikalisoituvat, mikä ilmenee kommunistisen puolueen vaikutuksen kasvussa. Juuri tämä joukkojen radikalisoituminen pakoitti riippumattoman työväenpuolueen eroamaan työväenpuolueesta ja ryhtymään kanssamme pitkällisiin neuvotteluihin yhteisrintamasta.

Kaikki tämä on todisteena maailman vallankumouksellisen kriisin kypsymisestä, vaikkakin vallankumouksellinen kehitys on perin epätasaista.

Kolmanneksi liike pukeutuu hyvin teräviin muotoihin. Taloudelliset lakot kasvavat nopeasti poliittisiksi, niitä seuraavat solidaarisuuslakot, paljon useammin kuin aikaisemmin puhkeaa yleislakkoja. Kun meillä Kominternin TpK:n XII täysi-istunnon aattona, s.o. vähää ennen fasistidiktatuurin pystyttämistä Saksassa, oli Tshekko-Slovakiassa ja Puolassa sellainen tilanne, jota Lenin nimitti „vallankumouksellisiksi lakoiksi", niin nyt ovat tulleet aivan yleiseksi ilmiöksi sellaiset taloudelliset lakot, jotka kietoutuvat yhteen poliittisten kanssa tai kasvavat poliittisiksi. Riittää, kun viittaamme vil-

meisimpään esimerkkiin Yhdysvalloista, missä lakot, jotka alkoivat Rooseveltin muka työväen etuja ajavan „uuden suunnan“ tukemisen tunnuksella, nopeasti muuttuivat lakkotaisteluksi NRA:aa („elvytys-“ lakia) vastaan, saaden yhä poliittisemman taisteluluonteen, kehittyen solidaarisuuslakoiksi, yleislakoiksi j. n. e.

Kaikkein tunnusmerkillisintä on se, että työläiset nyt alkavat tarttua aseisiin (Espanja, Itävalta).

Neljänneksi on aivan uutta sosialidemokraattisten työläisten yleinen voimakas pyrkimys yhteiseen taistelurintamaan kommunistien kanssa ja eräin paikoin ei ainoastaan sosialidemokraattisten työläisten, vaan jopa kokonaisten sosdem järjestöjenkin siirtyminen kommunismin leiriin.

Maailman vallankumouksellinen kriisi kypsyy, mutta tuo kypsymisprosessi ei kehity suoraviivaisesti, vaan mutkitellen. Meillä on varsinkin siellä, missä fasistit ovat onnistuneet anastamaan valtiovallan, tilapäinen pysähdys liikkeessä. Fasistikaappauksen aattona Saksassa ja Puolassa oli lakkolaisten luku korkein verrattuna lakkolaisten lukuun viimeisenä viitenä vuotena, ja näitä lakkoja johtivat 80 tapauksessa sadasta kommunistit. Tämän lisäksi kehittyi Puolassa laaja talonpoikaisliike, jolla oli alkavan agraarivallankumouksen luonne. Yhteensä otettuna tämä kaikki antoi siihen aikaan täydellisen perusteen Kominternin XII täysi-istunnolle sanoa, että „Puola on vallankumouksellisen kriisin kynnyksellä“. Siihen aikaan kehittyi myös Tshekko-Slovakiassa valtavia kommunistien johtamia taloudellisia taisteluita, esim. vuorityöläisten yleislakko Pohjois-Böhmissä. Myös Saksassa olivat luokkataistelut, vaikkakin toisissa muodoissa (taistelu fasismia vastaan) XII täysi-istunnon edellä tavattoman kireitä, saaden aika-ajoin pienen kansalaissodan luonteen (Altona, Lübeck), ja välittömästi XII täysi-istunnon jälkeen puhkesi Saksassa kuljetustyöläisten suurlakko (marraskuussa v. 1932) ja koko joukko lakkoja Papenin dekreetin yhteydessä palkkojen alentamisesta 50 %:lla. Väliaikaisen tappion ja avoimen fasistidiktatuurin pystyttämisen jälkeen Saksassa sekä sen yhteydessä on Keski-Euroopassa ollut havaittavissa liikkeen väliaikaista heikentymistä. Hitlerin valtakomennon aikana on lakoilla Saksassa ollut ja on vieläkin lyhytaikainen ja melkein aina vaistovarainen luonne. Puolassa lakkoliike jatkui, mutta Puolan sosialistisen puolueen tehostuneiden „vasemmisto“-manöövierien tuloksena lakkojen johto siirtyi monissa tapauksissa PSP:n kannattajille. Myös Tshekko-Slovakiassa heikentyi taloudellisten taistelujen itsenäinen johtaminen meidän taholtamme siitä syystä, että sosialidemokratian onnistui siellä käyttää joukkojen fasismin edessä tuntemaa pelkoa sosialidemokraattisen „pienemmän pahan“-politiikan tukemiseen. Kaikki tämä ei voinut estää vallankumouksellisen kriisin kasvua maailman mitassa, mutta nousu näissä maissa hetkeksi pysähtyi tai hetkeksi heikkeni (nyt liikkeen käyrä on siellä jälleen nousemassa).

Sosialidemokratian petos on valmistanut näitä fasismin voittoja ja niihin liittyvää liikkeen tilapäistä heikentymistä eräissä Keski-Euroopan teollisuusmaissa ja on tuo petos ollut ratkaisevalla hetkellä niiden ehtona. Mutta osa vastuusta — se, että emme ole käyneet tekemään tehottomiksi sosialidemokratian kavallustoimintoja — lankeaa myös meille, puolueillemme, niiden jälkeenjääneisyydelle, niiden virheille. Kominterm on monasti todennut tuon jälkeenjääneisyyden ja nuo virheet: esim. Suomen fasistikumouksen ja äskettäin tapahtuneen fasistikumouksen yhteydessä Bulgariassa Samoin arvostelivat Kominternin toimeenpanevan komitean jäsenet ja heidän mukanaan Saksan kommunistisen puolueen johtaja, tov. Thälmann, Saksan kommunistisen puo-

lueen jälkeenjääneisyyttä ja virheitä Kominternin TpK:n XII täysistunnossa Saksan fasistikumouksen edellä. Puoluejohtojen tulee nyt suorittaa puolueiden virheiden ja jälkeenjääneisyyden mitä perinpohjaisin arvostelu. Mutta tällöin ei saa unohtaa, että vallankumouksellinen liike, vaikkakin mutkitellen, kulkee eteenpäin noususuuntaa ja tämä nousu johtuu ei ainoastaan objektiivisista tekijöistä, vaan myös hyvin huomattavassa määrässä puolueistamme ja Kominternista. Kun kansainvälinen sosialidemokratia elää nyt kriisikautta, kun sosialidemokraattiset puolueet Saksassa ja Itävallassa ovat niissä pystytetyn fasistisen diktatuurin jälkeen tuhotut, samaan aikaan kun meidän paljon enemmän terrorisoidut puolueemme ovat jääneet taistelupaikoilleen ja puolueemme Itävallassa parhaillaan nopeasti kasvaa, niin tämä todennäköisesti on tulos puolueittemme hyvästä työskentelystä.

Vallankumouksellisen kriisin kypsymisprosessi kehittyy epätasaisesti. Hitlerin voiton jälkeen on meillä Saksassa ollut hiljaista joukkoliikkeen alalla, mutta samanaikaisesti on kaikkein mahtavimmissa kapitalistimaissa, Ranskassa, Englannissa ja Yhdysvalloissa, joukkoliikkeen nousua eri asteisena ja eri muotoisena. Mutta puhuttaessa, että joukkoliikkeen alalla Saksassa on hiljaista, ei saa unohtaa, että laajoilla joukkolakoilla ja sitäkin enemmän yleislakolla fasistisessa Saksassa olisi kokonaan toinen luonne ja toiset seuraukset kuin niillä joukko- ja yleislakoilla, joita on ollut Ranskassa ja Yhdysvalloissa. Riippumatta siitä, miten se päättyisi, merkitsisi yleislakko Saksassa vallankumouksen alkua. Sentähden Saksassa vaaditaan voimien paljon suurempaa kasaantumista, vallankumouksellisen vihan ja vallankumouksellisen innostuksen paljon suurempaa kasaantumista, jotta siellä voisi puhjeta yleislakko; ja kun se puhkeaa, se tulee kehittymään verrattomasti myrskyisemmissä vallankumouksellisissa muodoissa.

Nämä valtiovallan horjumis- ja vallankumouksellisten voimien kasaantumisprosessit ovat käynnissä myös Saksassa. Ja niitä suuresti edistää Hitlerin demagoogisten taloudellisten lupausten vararikko. Nämä prosessit huomattavasti nopeutuvat, kun kommunistit onnistuvat nostattamaan siellä monia, nopeasti toisiaan seuraavia, vaikkapa vain pieniä lakkoja ja lentäviä mielenosoituksia eri paikoin. Puhumattakaan Neuvostoliiton maailmanhistoriallisten sosialististen voittojen vaikutuksesta, näitä prosesseja nyt jo jouduttaa vallankumouksellisen liikkeen nousu „demokraattisissa" naapurimaissa. Vallankumoukseen Saksassa kuljettavan tien pituutta ei tule päätellä sen pohjalla, että siellä on tilapäisesti hiljaista. Tämä hiljaisuus on sangen pettävää: se on tyyntä myrskyn edellä.

Tällaiset ovat maailman vallankumouksellisen kriisin kypsymisen ehdot, tällainen on vallankumouksen perspektiivi.

*

Mutta meillä on edessämme vielä toinen perspektiivi — sodan perspektiivi; sodastakin kuitenkin kiertämättömästi kasvaa vallankumous ja nykyisessä tilanteessa sodan kasvaminen vallankumoukseksi tapahtuu paljon nopeammin kuin sotien ja vallankumousten ensi kaudella.

Kapitalismin osittaisen vakaantumisen kaudella oli vallalla „pasifismi", oli olemassa eräänlainen tasapainotila kapitalististen maiden välillä sodanjälkeisten maailman jakoa koskevien sopimusten pohjalla, oli olemassa „levähdyshetki" Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden välillä. Kominternin VI kongressin jälkeen pasifismin kausi päättyi. Lähestyy imperialistinen sota, ja vielä enemmän lähestyy vastavallankumouksellinen sota Neuvostoliittoa vastaan; josta sekä Japanin sotilashenkilöt että Saksan fasistit ovat jo

kauan sitten aivan avoimesti puhuneet.

Me olemme viime aikoina tässäkin suhteessa nähneet eräänlaista mutkittelua. SNTL:n kutsuminen kansainliittoon ja sen liittyminen siihen merkitsee epäilemättä eräänlaisia vaikeuksia sodan kehittymiselle. Mutta olisi vahingollista ja vaarallista harhaluuloa olettaa, että se on tae sotaa vastaan ja ensi kädessä Neuvostoliittovastaista sotaa vastaan.

Ensiksi ei ollenkaan ole välttämätöntä, että sodan alkaminen Neuvostoliittoa vastaan edellyttäisi laajan neuvostovastaisen blokin muodostamista. Sodan lietsojat olettavat, että kun he asettavat toiset imperialistit tapahtuneen tosiasian eteen, niin nämä muuttavat mielipiteensä.

Toiseksi ei Neuvostoliiton toisen viisivuotisen menestyksellisen toteuttamisen perspektiivi ollenkaan naurata koko kapitalistista maailmaa.

Kolmanneksi imperialististen ristiriitojen jännittyneisyys on todisteena imperialistisesta sodanvaarasta. Sentähden imperialistisen ja ennen kaikkea Neuvostoliittovastaisen sodan perspektiivi ei pienimmässäkään määrässä poistu päiväjärjestyksestä, mutta tuo perspektiivi yhdistyy vallankumouksen voiton perspektiiviin sarjassa maita, niinkuin tov. Stalin kyllin kaunopuheisesti selitti NKP(b):n XVII puoluekokouksessa.



Me siis elämme nyt vallankumouksien ja sotien toisen kauden aattoa. Vallankumouksien ja sotien toisen kauden kypsymistilanteen eräänä erikoisuutena on se, että se tapahtuu fasismin kasvaessa ja sosialidemokratian ollessa kriisissä.

Fasismin valtaantulo, porvariston verhotun parlamenttaarisen diktatuurin vaihtuminen avoimeen fasistidiktatuuriin Saksassa, Itävallassa ja muissa maissa merkitsevät ankaraa iskua proletariaatille ja sen kommunistiselle etujoukolle. Fasistinen diktatuuri on porvariston diktatuurin kaikkein raivokkain, kaikkein inhottavin muoto. Se on finanssipääoman kaikkein terroristisimpien, kaikkein taantumuksellisimpien, kaikkein shovinistisimpien, kaikkein imperialistisimpien kerrosten diktatuuria, joka nykyisissä oloissa elimellisesti kasvaa porvariston verhotusta parlamenttaarisesta diktatuurista.

Mutta miten ja missä määrin fasistien valtaäntulo vaikuttaa vallankumouksellisen kriisin kypsymiseen? Mitä todistaa ennen kaikkea se, että porvaristo nykyään ottaa kaikkialla suunnan fasismiin? Se todistaa sitä, että vallankumouksen vaara yhä kasvaa eikä porvaristo sen edessä enää kykene hallitsemaan vanhoilla parlamenttaarisilla ja porvarillisen demokratian metoodeilla. Se, että porvaristo ottaa suunnan fasismiin, todistaa porvariston heikkoutta. Se, että fasismi on voittanut sarjassa maita, että porvariston on onnistunut sarjassa maita pystyttää avoin fasistinen diktatuuri, ei ole ainoastaan porvariston heikkouden merkki, vaan myös proletariaatin heikkouden merkki ja tulos siitä, että sosialidemokratia on pettänyt työväenluokan, raivaten tietä fasismille. Mutta se, että porvaristo on tietoisesti suuntautunut fasismiin, johtuu nimenomaan sen heikkoudesta. Se on tuntenut ja tuntee, että sen on pakko tehdä niin, vaikka tietääkin, että siihen liittyy vaaroja. Ensiksi fasismi, hävittäessään parlamenttarismin ja lietsoessaan kansalaissotaa, edistää vastoin tahtoaan sitä, että proletariaatti saa vallankumouksellisen kouluutuksen, nopeasti vapautuu demokraattisista harhoista ja kouluuntuu porvarillisen järjestelmän väkivaltaisen kukistamisen tehtävään. Toiseksi, luodessaan yhteiskunnallisen demagogian avulla itselleen joukkopohjan kurjuudessa elävän pikkuporvariston keskuudessa ja osaksi deklassoituneiden (luokastaan suistuneiden, työttömyyden t. m.

syiden takia ryysyköyhälistöön joutuneiden) työläisten keskuudessa, niiden väestökerrosten keskuudessa, jotka kokonaan ovat kapitalismivastaisten mielipiteiden elähdyttämiä, fasismi ei valtaannousunsa jälkeen voi olla paljastamatta ja parhaillaan paljastaa täydellisen voimattomuutensa antamiensa demagogisten lupausten täyttämisessä, minkä ennemmin tai myöhemmin kiertämättömästi täytyy synnyttää petettyjen pikkuporvarillisten joukkojen ja deklassoituneiden työläisten kapina, jos työläisten keskuudessa on riittävän voimakas kommunistinen liike. Näin on jo Saksassa. Siksi porvaristo, ottaessaan kaikkialla suunnan fasismiin ja edistäessään fasistien valtaannousua, käsittää, että se lähtee suureen uhkayritykseen.

Kun fasistinen diktatuuri pystytettiin Saksassa, esittivät sosialidemokratia ja kommunismin luopiot sekä heidän jälkeensä myös eräät horjuvat ainekset kommunistisissa puolueissa väitteen, että on alkanut kokonainen historiallinen fasismin kausi siinä mielessä, että fasismi kiertämättömästi voittaa kaikkialla, että proletariaatin vastarinta on murrettu ja ettei ole vallankumouksellisia perspektiivejä. Tosiasiat ovat osoittaneet, että tuo antautumismielinen, fatalistinen teoria on kaksinkertaisesti väärä. Ensiksi itse fasistisen diktatuurin pystyttämisen tosiasia Saksassa, hitleriläisen terrorin pelästyttävä esimerkki, synnytti suurta levottomuutta eri maiden proletariaatin laajoissa kerroksissa ja antoi sysäyksen proletariaatin rajulle vastahyökkäykselle kotimaista fasismia vastaan näissä maissa. Palautamme mieliin helmikuun valtavat taistelut Ranskassa, Itävallassa työläisten sankarillisen aseellisen taistelun fasismia vastaan, Espanjan työläisten yleislakon ja aseellisen kapinan vastauksena fasistien hallitukseen ottamiseen,— taistelut, joissa huomattava osa on ollut ja on ranskalaisten, itävaltalaisten ja espanjalaisten työläisten kiihkeällä halulla välttyä Saksan proletariaatin kohtaloilta. Toiseksi ei hitleriläinen valtakomento Saksassakaan, ankarasta terrorista ja hillittömästä demagogiasta huolimatta ole voinut, vaikka se on luonutkin suuria vaikeuksia proletariaatin joukkotaistelun kehittymiselle, tuhota kommunistista liikettä, vaan on hitleriläinen taloudenhoito jo synnyttänyt vissiä työväenluokan vastarintaa, joka on saanut ilmaisunsa tehdasvaltuutettujen vaaleissa. Itse fasistit määrittelevät näiden vaalien tulokset „iskuksi kansallissosialistiselle aatteelle“. Pian tämän jälkeen alkoi fasismin pettämien pikkuporvarillisten joukkojen kapina. Alkoi voimakas kuohunta ryntäysjoukkojen keskuudessa, jotka vaativat Hitleriltä demagogisten lupausten täyttämistä samaan aikaan, kun Saksan tosiasialliset isännät — Tissen ja Krupp — vaativat pääoman hyökkäyksen jatkamista. Tämä ja osaksi myös selkkaus Reichwehrin ja ryntäysjoukkojen upseeriston välillä johtivat heinäkuun 30 päivän verisiin tapahtumiin, mikä merkitsi vaikkakaan ei vielä läheskään vararikkoa, joka seuraa vain proletariaatin iskuista, kuitenkin Saksan fasismin kriisin alkua.

(Jatk.)

SKP:n taistelun tieltä

SUOMEN kommunistisella puolueella ei ole yhtenäistä kirjoitettua historiaa. Liian vähän on sen työtä ja toimintaa, saavutuksia, heikkouksia ja virheitä esitetty laajoille työtätekeville joukoille luettavaksi ja tutkittavaksi siitäkin, mitä konspiratiiviset seikat huomioon ottaen jo voidaan julki sanoa. Tätä puutetta osaltaan poistaa "Kirjan" kustannuksella v:n 1934 lopulla ilmestynyt kirja "SKP:n taistelun tieltä, muistelmia, kuvauksia ja aineistoa SKP:n 15-vuotistaipaleelta." Kirja on ilmestynyt Suomen Vallankumousliikkeen Tutkijakunnan aloitteesta ja nimessä, toveri Antikaisen toimittamana.

Suurimman työn tämän kirjan valmistuksessa on tehnyt tov. Antikainen. Hän ei ole ainoastaan teoksen poliittinen toimittaja, vaan myöskin sitä varten hankitun aineiston väsymätön kerääjä ja muokkaaja. Toiskalla oli — kun hän tapasi SKP:n työsaralla työskennelleen tai työskentelevän toverin — eräs ensimmäisiä keskustelukysymyksiä aineiston hankkiminen kirjaan "SKP:n taistelun tieltä". Näin valmistui tämä SKP:n työtä ja toimintaa käsittelevä 626-sivuinen kokoelmateos, jossa on 76 kirjoitusta 57 eri kirjoittajalta. Mutta Toiska ei ainoastaan kerännyt tuolta monilukuiselta kirjoittajajoukolta aineistoa ja muokannut sitä julkaisukuntoon, vaan hän myöskin itse valmisti tähän kokoelmaan useita arvokkaita kirjoituksia.

Yhden kirjoituksen puitteissa ei ole mahdollisuutta esitellä jokaista kirjassa julkaistua artikkelia, kuvausta ja muistelmaa. Senvuoksi rajoitunkin vain muutamien seikkojen esilletuomiseen.

Kirjan sisällön voisi jakaa kolmeen osaan. Ensimmäisen ja kaikkein vaativimman ryhmän kirjasta muodostavat SKP:n ja SKNL:n toimintaa koskettelevat tt. Antikaisen, Matti Steinin, Y. Sirolan, Martti Nilsonin y.m. kirjoitukset. Seuraavan ryhmän muodostavat ne kirjoitukset, jotka käsittelevät etupäässä julkista vasemmistotyöväenliikettä ja puolueen osuutta siinä. Tässä kiintyy huomio tt. Arvo Tuomisen, nimimerkki "Työmiehen", J. K. Lehtisen, Kalle Lepolan, Ivar Lassyn, Kulmalan y.m. kirjoituksiin. Kirjan sisällön kolmas ryhmä muodostuu arvokkaasta ja monilukuisesta muistelma-aineistosta.



Kirjan johdannossa ("Katsaus SKP:n historian pääetappeihin") tov. Antikainen korostaa, että SKP:n perustamiseen kannustivat "vallankumouksen kokemukset, varsinkin sen tappion syiden tutkiminen ja Leninin oppeihin tutustuminen sekä Neuvosto-Venäjän elävä esimerkki". Tämän jälkeen hän lyhyin ja selvin vedoin osoittaa, mitenkä puolue on täyttänyt tehtävänsä Suomen työväenluokan ja maaseudun raatajaväestön taistelun järjestäjänä ja johtajana vuosina 1918—1933, mitenkä se on sitkeästi työskennellyt organisationsa rakentamiseksi sinne, missä työläiset työskentelevät, nim. työmaille ja sen lujittamiseksi siellä. Bolshevistisella kritiikillä tässä artikkelissa paljastetaan puolueen tekemiä virheitä ja osoitetaan, mitenkä puolue nyt sitkeästi ponnistelee bolshevistisen joukkotyön kehittämiseksi "ratkaistaakseen kiertämättömän tehtävän työväenluokan enemmistön voittamisesta vallankumouksellisen taistelun tielle".

Kirjoituksessaan "Kommunistisen nuorisoliikkeen alkuajoilta" Toiska kertoo, mitä vv. 1918—1919 ulkomailla olevat entiset Suomen sosdem. nuorisoliiton jäsenet tekivät työläisnuorison taistelun uudelleen järjestämiseksi valkoista valtakomentoa vastaan. Oikealla tavalla hän arvostelee sitä äkkijyrkkyyttä, mikä tällä aikakaudella löi leimansa ulkomailla olevien aktiivisten nuorisoliittolaisten toimintaan.

Pian kuitenkin tästä äkkijyrkästä asenteesta vapaudutaan. Jo v. 1919, kun saadaan yhteyksiä Suomessa jälleen toimintansa alkaneeseen nuorisoliittoon ja kun tämä liitto

"SKP:n johdolla oli saatu aktiiviseen taisteluun sosialidemokratiaa vastaan, vallankumouksellisen toiminnan tielle, meidänkin kantamme muuttui. "Rynnäkössä" kirjoitettiin: "Työtä tulee nyt tehdä julkisesti ja salaa." — "Julkisesti sitä, minkä katsotte taistelulle edulliseksi, salaista siinä, missä tarvitaan."

Opetuksena kirjoittaja toteaa, että työläisnuorison toiminnassa sen alkuajoilta saakka on ollut paljon vallankumouksellista henkeä, innostusta ja taistelutahtoa, mutta kapitalismin osittaisen vakautumisen kaudella nuorisonkin toiminnassa ilmeni käytännön opportunismia ja lahtarilaillisuuden harhoja.

"Päävika", sanoo Toiska, "oli siinä, ettei tehty oikealla tavalla bolshevistista joukkotyötä... Tämä bolshevistisen joukkotyön puute vei nuorisonkin v. 1930 vastarinnattomaan antautumiseen, joka pohjasi aikaisempaan toimintaan".

Jos selailee kirjaa sivujärjestyksessä, niin seuraava Toiskan kirjoitus on "Toisen kauden etapilta". Tämän otsikon alla on viisi lyhyttä kuvausta SKP:n toiminnan eri puolilta. Ensimmäisessä "Taistelu ammatillisen liikkeen suunnasta 1924", osoitetaan, mitenkä sosdem. johtoherrat, opportunististen keskustalaisten asiallisesti tukiessa, yrittävät saada ammatillisen liikkeen palvelemaan heidän taantumuksellisia tarkoituksiaan.

Presidentin vaaleja 1925 koskettelevassa kirjoituksessa arvostellaan niitä poliittisia virheitä ja toiminnallisia heikkouksia, joita vasemmistotyöväen vaalikamppailussa ilmeni.

Kirjoituksessa "Uuden puolueen puuhista" paljastetaan välläriläisten opportunistien, — SKP:n likvidaattorien — puoluevastaista toimintaa sen eri vaiheissa sekä kritikoidaan puolueen liian pitkälle menevää suvaitsevaisuutta ja kompromissia näiden ainesten kanssa.

"'Puolueen kasvoista", puolueen osuudesta julkisessa vallankum. liikkeessä sanoo Toiska sattuvasti, että "puolueen kasvot saavat ilmaisunsa puolueen politiikan tarmokkaassa toteuttamisessa, puolueen kannan joukoille esittämisessä kaikissa tärkeimmissä kysymyksissä, puolueen tunnetuksi tekemisessä julistuksissa, kirjoituksissa, keskustelussa. Ei tietysti niin, että kaikkiin kysymyksiin ja julkisuudessa esitettäviin papereihin voitaisiin leimata puolueen puumerkki. Konspiratiiviset vaatimukset on välttämättä otettava huomioon".

Toisella kaudella ei puolue kylliksi selvästi näyttänyt kasvojaan. Päinvastoin sen johtavaa osuutta julkisessa vasemmistoliikkeessä usein opportunistisesti peiteltiin, joka tietenkin heikensi työväen taistelukykyä.

Lyhyessä kirjoituksessaan T. osoittaa, että "eräänä tärkeimpänä puolueen toimintaportaana on V puoluekokous syyskesällä 1925". Se oli "tärkeä etappi puoluetyön kehittämisessä eri aloilla, puolueen organisatoorisessa lujittamisessa ja vallankumouksellisen julkisen liikkeen uudelleen järjestämisessä."

"Kolmannelle kaudelle siirtyminen". Tässä Antikaisen kirjoituksessa tuodaan esille eräs SKP:n työn ja toiminnan tärkeimpiä etapeita. Bolshevistisesti arvostellaan sitä, miten puolue itse varustautui ja valmisti työväen laajoja joukkoja porvariston tehostuvan hyökkäyksen varalta.

Sivuilla 454—483 on Toiskan kirjoitus "Fasistidiktatuurin ensimmäinen vuosi ja SKP:n toiminta". Tämä laaja ja monipuolinen artikkeli on lyhennetty esitys SKP:n puoluekonferenssissa (1931) pidetystä selostuksesta. Kirjoituksessa Kominternin ja SKP:n linjan mukaisesti luonnehditaan "Suomen fasistidiktatuuria, sen politiikkaa, SKP:n tilaa ja toimintaa eräillä aloilla — välittömästi sellaisena kuin se kuvattavana ajankohtana tuntui ja näkyi".

Toveri Lehtosaari kirjoituksessaan "SKP:n toiminnan alku Suomessa" lyhyin ja selvin vedoin osoittaa, mitenkä Suomen työläiset ovat "SKP:n nostattamana, sen johtamana ja opastamana järjestäneet vallankumouksellisen luokkarintamansa ja kohottaneet vallankumouksellisen taistelulipun kaikilla työväenliikkeen aloilla."

Kirjoituksessa on paljon uutta. Siinä kerrotaan niistä toimintatavoista, joita puolue alkutaipaleellaan käytti, ja siitä, minkälainen oli puolueen organisatio tänä kautena. Siitä käy myöskin selville se, mitenkä Suomen porvaristo on — SKP:n ensiaskeleista saakka — terrorin, provokation ja salamurhien avulla yrittänyt puolueen toimintaa tukahuttaa.

Toveri L. arvostelee puolueessa tänä aikana esiintyvää ultravasemmistolaisuutta, joka ilmeni "siinä, että suuresti aliarvioitiin legaalisen toiminnan merkitystä".

Mutta "luokkataistelun jokapäiväinen käytäntö ja lähempi tutustuminen bolshevikkien toimintaan auttoi myös SKP:tta nopeasti vapautumaan siitä "lastentaudista", joka esti sen ensi alussa täysin selvästi ymmärtämästä, miten välttämätöntä illegaalisen puolueen on käyttää kaikkia mahdollisia legaalisenkin toiminnan muotoja työtätekevien joukkojen mobilisoimiseksi ja niiden taisteluun järjestämiseksi. Lyhyessä ajassa puolueemme onnistui kokoamaan vasemmistolaisten työväenjärjestöjen vaikutuspiiriin Suomen työläisten enemmistön."

Tov. M. Stein artikkelissa "Valkoisesta valtakomennosta fasistidiktatuuriin", osoittaa kuinka Suomessa "astuttiin kapitalismin sodanjälkeisen kehityksen 'kolmanteen kauteen'").

Kirjoituksen alussa on lyhyt ja selvä kuvaus siitä, kuinka kriisi jo v.v. 1928—29 iski syvältä Suomen talouteen. Hyvä kohta erikoisesti opiskelijoille ja tutkijoille. Tämän kun lukee ajatuksella, niin ymmärtää sen, miksi

"valkoisen valtakomennon järjestelmä, minkä avulla Suomen porvaristo vakaantumiskaudella oli tullut toimeen, ei riittänyt porvariston tarkoituksiin pulan ja joukkojen kumouksellistumisen aikana... nyt tarvittiin ei vain lujaa, vaan myöskin nopeata iskua. Vanhanaikaisen parlamenttikäytännön tilalle tarvittiin jotakin muuta. Tarvittiin fasismia."

Konkreettisilla esimerkeillä kirjoittaja kuvaa porvariston fasistisen hyökkäyksen kehitystä sekä sosdem. johtajien ja opportunistiluopioiden fasismille osoittamaa apua ja bolshevistisesti kritikoi niitä puutteita ja virheitä, joita ilmeni SKP:n järjestämässä ja johtamassa fasisminvastaisessa taistelussa.

Tov. Martti Nilsson kertoo "Suomen vallankumouksellisesta maanalaisesta lehdistöstä" vv. 1918—1933 ja osoittaa, miten tämä lehdistö ja puoluekirjallisuus "suoritti tienraivaajan osaa kommunismin ensimmäisten aakkosten selittämisessä Suomen työväenluokalle, sen irroittamisessa sosialidemokratian vaikutuksen alaisuudesta sekä puolueen organisatooristen tukikohtien rakentamisessa Suomen työväenluokan keskuuteen".

Kirjoituksessa oikealla tavalla arvostellaan niitä heikkouksia ja virheitä, joita kysymyksessäolevana aikana on ilmennyt puolueen ja nuorisoliiton lehdistössä sekä korostetaan lehdistön saavutuksia ja tuloksia työtätekevien taistelun järjestämisessä ja johtamisessa vv. 1918—33.

SKP:n tuhoamiseksi tähdätystä revolverioppositiosta kirjoittaa tov. Lepola. Hän osoittaa, että vaikka "murhaopposition johtolangat johtivatkin kansainvälisen lahtariston ja Suomen ohranan leireihin", niin

"tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että... oppositioliike kokonaisuudessaan olisi muodostunut tietoisista luokkavihollisistamme ja niiden apureista. Ei niin. Siinä oppositiossa oli myöskin rehellisiä työläisiä mukana. Mutta opposition johtajat olivat vihollisia ja onnistuivat kuitenkin vain sitkeän työn avulla ja todelliset pyrkimyksensä joukoilta visusti salaten vetämään mukaansa rehellisiä työläisiä", jotka heti avoimesti ja rehellisesti sanoutuivat irti tuon rikollisen murhakoplan yhteydestä, kun heille selvisi asia kaikessa kaameudessaan, ja ovat senjälkeen "kunnostautuneet monissa puolueen johtamissa otteluissa ja erikoisesti sosialistisen rakennustyön laajan kentän iskureina."

Suurin osa kirjoituksesta käsittelee murhaopposition johtajien yhteiskunnallista alkuperää, ja sitä, minkälaisella ideologialla varustettuna olivat nämä lurjukset, millainen pikkuporvarillinen aatteellinen sekasotku tässä sakissa oli vallalla ja kuinka häikäilemättömästi tämä joukkio valmisti rikollista tekoansa.

Viimeisenä kirjassa on tov. Sirolan arvokas artikkeli "Kansainvälisen vallankumouksen rintamalla", jossa hän konkreettisilla esimerkeillä ja bolshevistisen kritiikin ja itsekritiikin valossa osoittaa, mitenkä Suomen sosialidemokratia ennen v. 1918 täytti paikkansa työtätekevien kansainvälisessä taistelussa ja minkälainen osuus siinä on ollut Suomen kommunistisella puolueella.

*

"SKP:n osuus Suomen legaalisen vasemmistoliikkeen syntyyn".

Tov. Arvo Tuominen — itse SKP:n toiminnassa mukana olleena — kertoo, kuinka puolueen vaikutus alkoi tuntua Suomessa jo kuukauden kuluttua puolueen perustamisesta ja mitenkä vallankumouksellinen työväenliike — SKP:n ohjaamana — nopeasti valtasi alaa sosdem.johtajien ovelasta petturipolitiikasta huolimatta. "Pojan" kirjoittamasta kuvauksesta käy selville, ettei Suomen legaalinen vasemmistoliike syntynyt sponttaanisesti, itsestään tapahtuen. "Laajoissa työläisjoukoissa oli tyyty-

mättömyyttä ja katkeruutta valkoisten sosdem. herrojen politiikkaa vastaan ja SKP:n suuri ansio on siinä, että se johti tämän joukkojen tyytymättömyyden oikeaan uomaan." Tässä työssä oli puolueella virheitä ja laiminlyöntejä. Tämä ei kuitenkaan muuta sitä tosiasiaa, että "SKP:n johdolla ja toimesta luotiin Suomeen voimakas vallankumouksellinen työväenliike, jonka avulla puolueemme pääsi kosketuksiin laajojen proletaaristen joukkojen kanssa".

Nimimerkki "Työmies" kirjoituksessaan "Luokkataistelukokemuksia Pohjois-Suomessa kansalaissodan jälkeiseltä kaudelta", kertoo Oulun työväen mielialasta luokkasodan aikana. Oulun esimerkki osoittaa, että työväen keskuudessa oli "toiminta- ja taisteluhalua, mutta ei tiedetty mitä tehdä. Ei ollut puoluetta, joka olisi näyttänyt tietä."

Se Pohjois-Suomen työväen voimakas kannatus SKP:lle, jota kirjoituksessa kuvataan, on myös todisteena siitä, että vallankumouksellisilla oli luokkasodan aikana otollinen maaperä lahtarien selkäpuolella. Hyvin järjestetyllä toiminnalla olisi voitu tehdä viholliselle paljon häiriötä, jopa nostattaa joukkoja kapinaan valkoista valtaa vastaan.

"Työmies" kertoo myöskin porvariston (v. 1923) murhaaman Yrjö Mäkelinin suhteesta SKP:seen ja julkiseen vallankumoukselliseen liikkeeseen. Tästä asiasta on hyvin niukasti kirjoitettu. Nimimerkki "Työmies" on eräs niitä harvoja, jotka voivat omakohtaisen kokemuksensa perusteella kirjoittaa Mäkelinin työstä tältä ajalta. Odotamme lisää.

Tov. J. K. Lehtinen kirjoittaa "Eräitä hajapiirtoja vuodelta 1923". Muutamilla lyhyillä vedoilla hän osoittaa, mitenkä Suomen porvaristo, voidakseen riistoaan ja rosvoustaan jatkaa ja lujittaa, toimeenpani suurhyökkäyksen vallankumouksellista työväenliikettä vastaan elokuussa v. 1923.

Selostettuaan, "minkälainen järjestetty joukkovoima STP oli, jonka kimppuun lahtarivalta iski 'herpaannuttaakseen' kommunistisen toiminnan Suomen työväen ja työtätekeväin talonpoikain keskuudessa", tov. L. osoittaa, kuinka SKP "elokuun leikkauksen" jälkeen järjesti työtätekevän kansan taistelua hyökkäävää suurpääomaa ja sen yhteiskunnallista tukea, sosialidemokratiaa vastaan. Itsekritiikin valossa hän tuo esille, minkä vuoksi puolueen tänä aikana järjestämä ja johtama "joukkotoiminta oli ja jäi heikoksi".

Selvä kuvaus Suomen työväenliikkeen taisteluhistorian eräästä huomatuimmasta tapahtumasta.

Tov. Lepolalta on kirjassa muistelmakatsaus siitä, kuinka n.s. välliläiset kehittyivät "Opportunistisista hoipertelijoista ja luokkataistelun hillitsijöistä avoimiksi vastavallankumouksellisiksi". Kirjoituksessa selvästi ja yksityiskohtaisesti osoitetaan tämän puoluevastaisen ryhmän alkuvaiheet, se poliittinen, vastavallankumouksellinen platformu, jonka mukaan tuo luopiosakki toimintaansa organisoi.

Kerrassaan mainio on Lepolan analyysi välliläisen opposition huomattavimmista edustajista, jotka jo

"Tammisaaressa karkasivat luokkataistelurintamalta, riisuutuen täydellisesti luokkataistelija-aseistuksesta, vaihtaen vallankumoukselliset valjaansa lahtariporvarin ojentamaan kaulapantaan ja isännilleen uskollisten kartanokoirain ja talutusrakkien kaukaloon."

Itsekritiikin merkeissä tov. Lepola esittää tässä 35 sivua käsittävässä katsauksessaan, kuinka puolueen kannalla olevat poliittiset vangit taistelivat tätä välliläistä luopuruutta vastaan Tammisaaressa. Tuo esille taistelun saavutukset, korostaa tässä tehtyjä virheitä sekä osoittaa sen, miten puolue vankilan ulkopuolella taisteli näiden opportunistien paljastamiseksi, jossa taistelussa — varsinkin sen alkupuolella — ilmeni "lujaotteisuuden puutetta."

Tov. Matti Stein artikkelissa "SKP Neuvostoliittoa puolustamassa" tuo esille sen, mitenkä SKP:n aloitteesta ja johdolla järjestettiin vallankumouksellisen työväen laaja ja aktiivinen kamppailu porvariston — v. 1921—22 — Neuvosto-Karjalaan tekemän rosvoretken alaslyömiseksi, jossa taistelussa "kansannousun" todellinen luonne paljastettiin sekä leimattiin sosdem johtajat tätä rosvoretkeä puuhaavan porvariston apureiksi.

Kirjoituksessa lyhyesti huomioidaan myöskin pohjolan tukkityöläisten aseellinen nousu, "läskikapina", joka "yhtyi siihen taisteluun, mitä vallankumouksellinen työväestö sinä aikana kävi, vaikka se jäi eristetyksi työväen muusta taistelusta".

"Mukana ollut" kirjoittaa "Sosialististen työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmäin työstä", siitä, "miten eduskuntaryhmämme ymmärsivät ja osasivat suorittaa tehtävänsä eduskunnassa ja sen ulkopuolella".

Tov. Kulmala on tehnyt hyvän kirjoituksen. Hän muutamilla konkreettisilla esimerkeillä osoittaa, kuinka "SKP:n johdolla on luotu työväen ja talonpoikain taisteluliittoa, ją miten tämä kysymys on selvinnyt aktiivisillekin tovereille vasta käytännöllisessä toiminnassa ja taistelussa".

"Moprilainen" kuvaa Suomen poliittisten vankien raskasta taistelua fasistista vankilaterroria vastaan sekä sitä, kuinka Suomen Puna-Apu järjestää taistelua fasistista terroria vastaan vankiloissa ja ohranakomeroissa kamppailevien tovereiden ja heidän perheittensä puolesta.

Tov. Agnes kertoo huomioitaan pohjolan talonpoikaiston keskuudessa vuodelta 1931 ja toteaa, että "talonpoikaisväestön keskuudessa on alkanut mielenmuutos; nyt arvioidaan työväelle ennen vihamielistenkin talonpoikain keskuudessa monta kysymystä vallan toisin kuin herrain lavastaman 'talonpoikaismarssin' aikana". Talonpoikaiston työtätekevien kerrosten tyytymättömyys kasvaa. Esimerkkinä Nivalan kapina, joka "erittäin kärkevästi oli suuntautunut pankkirosvoja ja rahakapitalisteja vastaan, jotka olivat sitoneet rosvoverkkoonsa seutukunnan talonpojat."

❄

Historiallispoliittisten ajankohtaselostusten lisäksi on kirjassa monilukuinen määrä muistelmia, joissa salaisessa ja julkisessa työssä toimineet toverit kertovat työkokemuksiaan. Kerrotaan hyviä esimerkkejä siitä, mitenkä maanalaisessa työssä ei saa menetellä, osoitetaan karkeita virheitä, joita meillä oli erikoisesti toisella kaudella. Mutta esitetään myöskin hyviä esimerkkejä aktiivisuudesta, neuvokkuudesta, rohkeudesta ja tarpeellisesta varovaisuudesta maanalaisessa toiminnassa. Ja ikäänkuin siemenenä on nimimerkki "Masan" esimerkki siitä, kuinka oikealla ajalla ja oikeassa paikassa päättäväisyys ja häikäilemättömyys — t.s. ohranalle "turpiin antaminen" — on paikallaan. "Masa" pääsi — kietasemalla häntä vangitsemaan tullutta ohranaa "kuonoon" — karkaamaan ja on vapaana vieläkin.

Nämä työ- ja toimintakokemukset eri tovereilta ovat arvokasta aineistoa ennenkaikkea käytännöllistä puoluetoimintaa silmälläpitäen. Tarkasti lukemalla ja tutkimalla niistä saa oppia ja lisäkokemusta.

Yksi käytännöllinen ehdotus. Olen kuullut, että tässä kirjassa olevaa nimim. "Kaisan" kirjoittamaa kertomusta "Toveri Kuusisen pakomatka Suomesta" on luettu joukkotilaisuuksissa ohjelmanumerona. Tämä on erittäin hyvä ja suositeltava alote. Kun luemme tai kuuntelemme esitystä siitä, mitenkä tov. Kuusinen — jonka Suomen porvaristo jo kerran luuli tappaneensa — rohkeasti ja päättävästi livahti ohranan tiukasta kierroksesta, tai muita tässä kokoelmassa olevia kertomuksia, niin silloin helppotajuisella tavalla tutustumme siihen taisteluun, jota SKP on käynyt ja käy ankaran maanalaisuuden oloissa. Tätä lukutoimintaa on vain jatkettava ja laajennettava. Kirjassa "SKP:n taistelun tieltä" on monta lyhyttä ja opettavaa kertomusta, jotka sopivat meidän joukkotilaisuuksissamme esitettäviksi.

Näinkin voimme lukea Suomen työväenluokan taisteluhistoriaa.

❄

Kirja "SKP:n taistelun tieltä" on merkittävä saavutus Suomen Vallankumousliikkeen Tutkijakunnan työssä. Se osaltaan poistaa sitä aineistopulaa, mikä meillä on SKP:n ja koko Suomen työväenliikkeen historian tutkimustyön alalla. "SKP:n taistelun tieltä" on ainoa kirja, jossa (yhdessä teoksessa) puolueen työtä ja toimintaa, sen saavutuksia, virheitä ja heikkouksia on näin laajasti esitetty 15 vuoden ajalta. Tämä kirja ei vielä suinkaan ole pätevä ja ehjä historia puolueen toiminnasta tältä ajalta. Siinä julkaistut kirjoitukset kyllä ovat — kuten tov. Antikainen sanoo — "kappaleita SKP:n historiasta". Mutta "kokoelma ei ole täydellinen. Poliittisten ajankohtaselostusten, eri alainkin työmuistelmien kannalta on siihen jäänyt monia aukkoja". "SKP:n taistelun tieltä" on kirja, jota on luettava ja "tutkittava SKP:n itsekritiikin, kritiikin ja Kominternin puolueesta antaman kritiikin valossa, jolloinka kuvaukset yksityisistä tapauksista ja toimikautta koskevat kirjoitukset antavat kuvan puolueen kulkemasta taistelusta".

E. N.

NIMITYKSIÄ. Helmik. 28 p:nä tekemällään päätöksellä SNTL:n TpKK:n puhemiehistö vapautti tov. A. A. Andrejevin kulkulaitosasiain kansankomissariaatin tehtävästä, määräten hänen tilalleen tov. L. M. Kaganovitshin.

Helmik. 28 p:nä koolla ollut NKP(b):n KK:n täysi-istunto nimitti tov. A. A. Andrejevin NKP(b):n KK:n sihteeriksi, vapautti NKP(b):n KK:n sihteerin tov. L. M. Kaganovitshin NKP(b):n KK:n yhteydessä olevan puoluekontrollikomitean puheenjohtajan ja NKP(b):n Moskovan aluekomitean sihteerin tehtävästä sekä nimitti NKP(b):n yhteydessä olevan puoluekontrollikomitean puheenjohtajaksi NKP(b):n KK:n sihteerin tov. H. I. Jezhovin.

Maalisk. 3 p:nä tekemällään päätöksellä SNTL:n TpKK vapautti SNTL:n TpKK:n sihteerin tehtävästä tov. A. S. Jenukidzen hänen siirtymisensä yhteydessä Taka-Kaukaasian SFNT:n TpKK:n puheenjohtajaksi. Samana päivänä tehdyllä päätöksellä nimitettiin SNTL:n TpKK:n sihteeriksi tov. I. A. Akulov ja vapautettiin hänet SNTL:n prokuroorin tehtävästä sekä nimitettiin SNTL:n prokurooriksi tov. A. J. Vyishinskij.

Maalisk. 3 p:nä tekemällään päätöksellä SNTL:n KKN nimitti tov. L. M. Kaganovitshin Työ- ja puolustusneuvoston jäseneksi.

LENINGRADIN ALUEEN PIIRIJAKO Helmik. lopussa julkaistulla päätöksellä VSFNT:n TpKK on vahvistanut Leningradin alueen uuden piirijaon seuraavanlaiseksi:

1. Volotovskin, 2. Karamyishevin. 3. Novoselskin, 4. Palkiniskin 5. Pljusskin, 6. Polnovskin, 7. Soshihinskin, 8. Utorgoshskin, 9. Shimskin, 10. Andomskin, 11. Babajevskin, 12. Batetskin, 13. Belozerskin, 14. Borisovo-Sudskin, 15. Borovitshskin, 16. Valdain, 17. Vashkinskin, 18. Vinnitskin, 19. Voznesenskin, 20. Volosovan, 21. Volhovan, 22. Vyitegorskin, 23. Gdovin, 24. Dedovitshskin, 25. Demjanskin, 26. Dnon, 27. Dregelskin, 28. Jefimovin, 29. Zalutskin, 30. Kaduiskin, 31. Kapshinskin, 32. Kingiseppin, 33. Kirillovin, 34. Kirishskin, 35. Kovzhinskin, 36. Krasnogvardeiskin, 37. Krestetskin, 38. Kuivaisten, 39. Lotinapellon, 40. Lugan, 41. Lyitshkovskin, 42. Ljubytinskin, 43. Ljadskin, 44. Malaja-Visheran, 45. Mujan, 46. Molvotskin, 47. Moshenskin, 48. Mjaksan, 49. Novgorodin, 50. Okulovin, 51. Oranienbaumin, 52. Oredezhin, 53. Ostrovin, 54. Osminskin, 55. Oshtinskin, 56. Ojatiskin, 57. Pashskin, 58. Pestovskin, 59. Petrinevskin, 60. Poddorskin, 61. Podporozhskin, 62. Porhovin, 63. Prisheksninskin, 64. Pskovin, 65. Seredkinskin, 66. Slakovskin, 67. Soletskin, 68. Staraja-Russan, 69. Strugo-Krasnenskin, 70. Tihvinin, 71. Tosnan, 72. Ustjuvskin, 73. Hvoininskin, 74. Tshagodshenskin, 75. Tsharozerskin, 76. Tsherepovetsin, 77. Tshudovon, 78. Sholskin, 79. Esikaupungin piirit.

Muurmannin piirikunta: 1. Kuollan-Lapin, 2. Luvajärven, 3. Poljarnoin, 4. Ponoin, 5. Teriberkan, 6. Terskin, 7. Kirovin piirit.

KOULURAKENNUSTYÖ. Helmikuun 28 p:nä julkaistiin Neuvostoliiton kansankomissaarien neuvoston ja NKP(b):n KK:n päätös, jossa todeten, että kouluoloissa on, erinäisistä saavutuksista huolimatta, sietämättömiä puutteita ja epäkohtia, asetetaan tehtäväksi järjestää asiat siten, että v. 1935 syksyyn mennessä tulee suurten kaupunkien kouluissa ja v. 1936 syksyyn mennessä Neuvostoliiton kaikissa kaupunkikouluissa poistetuksi kolmas opiskeluvuoro ja ilman yhtenäistä lepopäivää sekä ilman vakinaisia luokkahuoneita tapahtuva opiskelu. Kahdessa vuorossa tapahtuva työskentely kouluissa on saatava poistetuksi suurkaupungeissa v. 1937 ja Neuvostoliiton kaikissa kouluissa v. 1938.

Tämän tehtävän toteuttamiseksi määrätään suorittamaan joukko toimenpiteitä, m.m.:

V. 1935 on erikoisessa luettelossa mainituissa Neuvostoliiton kaupungeissa rakennettava 374 koulua 240.000 oppilaalle.

Liittotasavaltain valistusasiainkansankomissariaatteja ja kansanvalistusosastoja kehotetaan tekemään kouluhuoneustojen käytön järkiperäisemmäksi, ottaen luokkahuoneiksi myöskin n.s. apuhuoneustoja (salit, työverstaat y.m.) ja kohottaen koulujen luokkahuoneiksi käytetyn pinta-alan prosenttiluvun 35:stä 60—65:een.

On vahvistettava koulurakennustyyppi kaupungeissa ja kiellettävä muuntyyppisten koulujen rakentaminen ilman liittotasavaltojen kansankomissaarienneuvostojen lupaa. Valistusasiain kansankomissaarit velvoitetaan henkilökohtaisesti vahvistamaan kaikki koulurakennusten luonnokset säädettyjä tyyppejä ja koulurakennusnormeja vastaavasti.

Koulurakennustöiden rahastamisen on tapahduttava valistusasiain kansankomissariaattien budjettien erikoisten pykälien mukaan; koulurakennustöiden luoton määräävät valistusasiain kansankomissariaatit ja kansanvalistusosastot paikkakunnilla.

Paikallisista budjeteista ja talouselinten budjeteista koulurakennustyöhön luovutetut varat on erotettava erikoiseksi rahastoksi eikä niitä saa käyttää muihin tarpeisiin. Koulurakennustyön vuotuisen määrärahan koko summasta luovutetaan vähintään 30 % ensimmäisellä neljänneksellä, vähintään 70 % ensimmäisellä vuosipuoliskolla ja vähintään 90 % kolmen ensimmäisen vuosineljänneksen kuluessa.

Liittotasavaltojen valistusasiain kansankomissariaattien yhteyteen järjestetään koulurakennushallinnot sekä aluepiirien ja alueiden kansanvalistuselimiin ja autonoomisten tasavaltojen valistusasiain kansankomissariaatteihin koulurakennusosastot, asettaen niiden tehtäväksi rakennustöiden johtamisen, koulurakennusten suunnittelun, rakennusainevarustelun järjestämisen ja koulurakennustöiden tarkastamisen paikkakunnilla.

Suurissa kaupungeissa muodostetaan koulurakennustrusteja, jotka ovat välittömästi kaupunkineuvostojen alaisia.

Säädetään seuraavat opiskelijain vastaanottonormit korkeampiin pedagogisiin oppilaitoksiin Neuvostoliitossa:

	Nelivuotiset pedagogiset instituutit	Kaksivuotiset opettajainstituutit
v. 1935	22.000	22.000
v. 1936	28.600	23.000
v. 1937	36.000	25.000

TERVEYDENHOITO. Maalisk. 4 p:nä julkaistiin SNTL:n KKN:n ja NKP(b):n KK:n päätös lääkintätyöntekijäin palkkojen kohottamisesta ja terveydenhoitotarkoituksiin käytettävien varojen lisäämisestä. Päätös merkitsee kaikkien lääkintätyöntekijöiden työpalkkojen huomattavaa kohottamista, tapahtuen korotukset työalan vaatimuksia ja kysymyksessä olevan henkilön työvuosien määrää vastaavasti. Alin palkka lääkäreillä tulee olemaan maaseudulla 275:- ja kaupungeissa ja työläisasutuksissa 300:- kuukaudessa. Sairaaloiden ja sanatorioiden ylilääkärien palkat voivat nousta aina 700:- ja 750:- kuukaudessa. Hammaslääkärien alin palkka on 225:- kuukaudessa. Lääkäreille myönnetään kaikki ne etuisuudet ja helpotukset, joita nauttivat insinööri-teknilliset työntekijät.

Sairaiden ylöspitoon vuorokaudessa yhtä henkilöä kohden käytettävät menot kohotetaan kaupunkien sairaaloissa 1 rpl. 75 kopeekasta 2 rpl. 80 kopeekkaan ja maaseudulla 1 rpl. 30 kopeekasta 2 ruplaan (niiden koroitusten lisäksi, mitkä tehtiin leipäkorttijärjestelmän poistamisen yhteydessä).

Terveydenhoitoasiain kansankomissariaatin ja Kulkulaitosasiain kansankomissariaatin terveydenhoitohallituksen käyttövarat lääketieteellis-terveydenhoidollisiin tarkoituksiin v. 1935 kohotetaan 4 miljaardiin 70 milj. ruplaan, kun ne v. 1934 olivat 2 miljardia 592 milj. ruplaa.

RASKAS TEOLLISUUS. Ennakkotiedot raskaan teollisuuden tuotannosta tammihelmikuulta kertovat huomattavista menestyksistä useilla aloilla.

Kivihiiltä on kahden kuukauden aikana tuotettu 16 milj. tonnia. Tuotannon kasvu v. 1934 tammi-helmikuuhun verrattuna on 9,9 %. Helmikuun suunnitelmansa kivihiiliteollisuus on täyttänyt 95,8 %:lla.

Valurautaa on 2 kk aikana tuotettu 1,8 milj. tonnia. Valuraudan tuotanto on viime vuoden vastaavaan aikaan verrattuna kohonnut 27,9 %:lla. Helmikuun suunnitelma valuraudan alalla täytettiin 98 %:lla.

Terästä valmistettiin 1,75 milj. tonnia. Viime vuoden vastaavaan aikaan verrattuna tuotanto kohosi 30,1 %:lla. Helmikuun suunnitelma täytettiin 100,4 %:lla. Valssirautaa tuotettiin 28,6 % enemmän kuin v. 1934 tammi-helmikuussa ja tuotantosuunnitelma valssiraudan alalla helmikuussa täytettiin 98,2 %:lla. On huomattavaa, että teräksen ja valssiraudan tuotanto alkaa kasvunsa vauhtiin nähden sivuuttaa valuraudan tuotannon. Se on todisteena ensimmäisistä askeleista sen tov. Stalinin ohjeen toteuttamiseksi, että on välttämätöntä saada aikaan muutos valuraudan ja teräksen tuotannon välisissä suhteissa.

Huomattavaa edistymistä on värillisen metallurgian alalla. Vasken tuotanto on kohonnut 54,6 %:lla viime vuoden tammi-helmik. verrattuna ja helmikuun suunnitelma on täytetty 93,9 %:lla. Alumiinia on tuotettu kokonaista 163,3 % enemmän kuin viime vuoden vastaavana aikana; helmikuun suunnitelma on täytetty 99,6 %:lla.

Naftaa on tuotettu 3,7 milj. tonnia. Tuotanto on v. 1934 vastaavaan aikaan verrattuna kohonnut 0,6 %:lla. Helmikuun suunnitelma on täytetty 90,3 %:lla.

Auto- ja traktoritehtaat työskentelevät varmasti. On valmistettu 10637 kuorma-autoa (tuotannon kasvu 48,9 %) 17537 traktoria (kasvu 30,8 %) ja 2829 henkilöautoa. Autoteollisuus on täyttänyt helmikuun suunnitelmansa 107,1 ja traktoriteollisuus 107,0 %. Melkoisesti on edistytty veturien ja vaunujen valmistuksessa. Tavaravaunuja on valmistettu 6080 (kasvu v. 1934 verrattuna 34,8 %, helmik. suunnitelma täytetty 113,3 %:lla), vetureita 246 (kasvu 41,4 %, suunnitelman täyttäminen 108,9 %).

Edistyksestä huolimatta on sekä tammi- että helmikuun suunnitelma jäänyt monella alalla täyttämättä. Erikoisesti ilmenee jälkeenjääneisyyttä hiili- ja naftateollisuudessa. Ne ovat kaikkein vajavimmin täyttäneet suunnitelmansa ja kasvun prosentti viime vuoteen verrattuna on kaikkein pienin. Yleensä on huomattava, etteivät korkeat kasvun prosentit vielä sinänsä ole todisteena kysymyksessä olevan alan hyvästä työstä, vaan todisteena siitä uudesta, korkeasta tasosta, johon taloutemme on kohonnut tämän vuoden alkuun mennessä. Ei ole unohdettava, että edellä on vertailtu tammi-helmikuun tuotantoa ja sen kasvua v. 1934 vastaaviin kuukausiin, jolloin tuotannon taso oli huomattavasti alempi kuin mitä se oli v. 1934 keskimäärin.

KAPITALISTISTEN MAIDEN teollisuus v. 1934. Maailmantalouden ja maailmanpolitiikan instituutti on julkaissut yhteenvedot kapitalistisen maailman teollisuustuotannon tilasta v. 1934. V. 1934 on maailman teollisuustuotanto kohonnut hyvin vähän — vain 5 % v. 1933 verrattuna — ja yhä vielä jäi 26 % alemmaksi v. 1929 tasoa. Sen ohella on havaittavissa teollisuustuotannon kehityksen äärimmäinen epätasaisuus sekä eri maissa että eri teollisuusaloilla. Enemmänkin: niin sarjassa maita kuin myös erinäisillä teollisuusaloilla on konjunktuuri v. 1934 toisella puoliskolla ensi puoliskoon verrattuna huonontunut. Vuoden lopussa teollisuustuotannon taso yleensä oli alhaisempi kuin toukokuussa v. 1934: teollisuustuotannon yleinen indeksi laski toukokuusta joulukuuhun 7 %, teräksen 22 %, valuraudan 18 % j.n.e.

Tärkeätä on merkitä, että viime aikoihin saakka ei ole ollut havaittavissa mitään vähänkään vakavia elpymisen merkkejä peruspääoman uusintamisen alalla. Uusien pääomasijoitusten taso kapitalistimaissa jää varsin alhaiseksi. Vähäistä on myös tuotantovälineiden tuotanto, niiden tilaaminen ja myynti: esim. Yhdysvalloissa tehtiin uusien työpenkkien tilauksia yhä vielä 70 % vähemmän kuin v. 1929, vaikkakin näiden tilausten luku jonkinverran lisääntyi v. 1933 verrattuna; koneiden myynti (myös ulosvienti laskettuna) oli Saksassa v. 1934 39 % alempi kuin v. 1929; koneiden valmistus Ranskassa oli v. 1934 37 % alempi kuin v. 1929 j.n.e.

Maailmankauppa laski edelleen v. 1934 ja oli 62 % alempi kuin v. 1929. Kun v. 1928 maailmankauppa lasketaan 100:ksi, niin 73 maan maailmankaupan indeksi v. 1934 oli 38, sen ollessa v. 1933 39 ja v. 1932 43.

Keskimääräinen kuukautinen valuraudan tuotanto 15 maassa v. 1934 oli 4,2 milj. tonnia, sen ollessa v. 1933 3,4 milj. ja v. 1929 7,6 milj. tonnia. Teräksen keskimääräinen kuukausituotanto 15 maassa oli v. 1929 9,3 milj., v. 1933 4,9 ja v. 1934 5,8 milj. tonnia ja hiilen samoina vuosina 104, 74 ja 79 milj. tonnia.

V. 1934 havaittavissa ollut tuotannon väliaikainen laajentuminen on tapahtunut pääasiassa työväenluokan riistännän jatkuvan tehostamisen pohjalla. Tuotannon laajentumista ei ole edes virallisten tietojenkaan mukaan seurannut minkäänlainen vähääkään huomattavampi työttömyyden väheneminen. Päinvastoin ilmeni viime vuoden lopussa työttömyyden kasvuakin. Tietojen mukaan oli 34 maassa (lukuunottamatta Saksaa, missä työttömyystilastojen vääristely on saanut erittäin suuren laajuuden) joulukuussa v. 1934 19217000 työtöntä, vastaavan luvun ollessa joulukuussa v. 1933 19018000 ja v. 1932 helmikuussa, pulakauden ollessa alimmassa pisteessään, 23041000. Tässä on otettava huomioon, että kysymyksessä ovat viralliset tilastotiedot, joten todelliset työttömyyttä koskevat luvut ovat huomattavasti korkeammat.

KAUNAS JA WIEN. Kahdessa Euroopan pääkaupungissa — Kaunasissa ja Wienissä — on käynnissä kaksi huomattavaa oikeusjuttua. Kaunasissa jatkuu jo kolmatta kuukautta 120 kansallissosialistisen terroristin juttu, jotka valmistelivat vallankaappausta liittääkseen Memelin alueen fasistiseen Saksaan. Oikeudessa on jo todettu, ettei "kolmas valtio" säästellyt varoja eikä aseita varustaessaan näitä Memelin alueella toimivia asiamiehiään.

Äskettäin Wienissä alkanut oikeudenkäynti Itävallan entistä Rooman lähettilästä Rinteleniä vastaan luo valaistusta niihin metodeihin, joita Saksan fasismi on käyttänyt pyrkiessään saattamaan Itävallan alaisekseen. Rinteleniä syytetään siitä, että hän oli eräs niitä, jotka järjestivät Itävallassa viime vuoden heinäkuun 25 p:nä tapahtuneen kapinan, mikä maksoi Itävallan valtiokanslerin Dolfuss'in elämän. Syytöskirjelmän mukaan kansallissosialistit olivat päättäneet asettaa Rintelenin kansleriksi siinä tapauksessa, jos kapina olisi onnistunut.

Toistaiseksi ei vielä voida sanoa, tuleeko Wienissä käytävä oikeusjuttu paljastamaan heinäkuun salaliiton ja sen müncheniläiset ja berliniläiset alullepanijat. Luultavaa on, että se ei anna tässä suhteessa täydellistä kuvaa; oikeuden puheenjohtajahan antoi jo alunpitäin Rintelenin tietää, että oikeus tulee puuttumaan poliittisiin kysymyksiin vain sikäli, mikäli se on "ehdottoman välttämätöntä".

Millainen Wienin oikeusjutun lopputulos tulleneekaan olemaan, voidaan epäilemättömällä varmuudella sanoa, että niin Wienissä kuin Kaunasissakin istuvat syytettyjen penkillä Saksan kansallissosialismin agentit, jotka isäntänsä käskystä ovat valmistelleet vieraiden alueiden ja maiden valtaamista.

Oikeusjutut Wienissä ja Kaunasissa antavat kuvan siitä rauhan ja turvallisuuden takaamisen sabotaasista Itä- ja Keski-Euroopassa, mitä Saksan fasistinen diplomatia harjoittaa.

OIKAISUJA

Lehtemme viime numeroon on jäänyt puutteellisen teknillisen valvonnan vuoksi joukko painovirheitä, joista muutamat ovat häiritseviäkin.

Kirjoituksessa "Neuvostojen VII edustajakokous" 58. sivulla ensimmäisellä palstalla 3. rivillä "kollektivisointi" sanan jälkeen on piste, kun p.o. pilkku. Samalla sivulla 2. palstalla 5. rivillä on sana "kaikklen", p.o. kaikkien. Sivulla 59. toisella palstalla 43. rivillä on sana "arvoislksi", p.o. arvoisiksi.

Kirjoituksessa "Enemmän vallankumouksellista valppautta!" 63. sivulla 1. palstalla 40. rivillä on sana "valheellisila", p.o. valheellisilla. Samalla palstalla 50. rivillä on sana "faktiotoiminta", p.o. "fraktiotoiminta".

Kirjoituksessa "Kalevalan 100-vuotispäivän johdosta" sivulla 78. toisella palstalla 29. rivillä on sana "kiljailijat", p.o. kirjailijat. Sivulla 79 toisella palstalla 40. rivillä puuttuu "kerääjiä" sanan jälkeen kaksoispiste (:). Samalla palstalla riveillä 52—53 on sana "vakuitetaan", p.o. vakuutetaan. Sivulla 80 toisella palstalla rivillä 45—46 on sana "kansalainen", p.o. hansalainen. Sivulla 85 ensimmäisellä palstalla 9. rivillä on "silloin" sanan jälkeen piste, kun p.o. pilkku.

Kirjoituksessa "Espanjan työläisten taisteluista lokakuussa" s. 87 toisella palstalla 19 rivillä on sana "vallankumouskomlteoissa", p.o. "vallankumouskomiteoissa". Sivulla 90 toisella palstalla rivillä 11 on sana "armejan", p.o. 'armeijan'. Sivulla 91 ensimmäisellä palstalla 38. rivillä on sana "kehteytyneen", p.o. kehkeytyneen.

Kirjoituksessa "Kollektiivitalouksien uuden nousun puolesta" sivulla 97 ensimmäisellä palstalla 8. rivillä on sana "valkkakin", p.o. vaikkakin.

Osastossa "Neuvostoliiton tapahtumista" on ensimmäisen kappaleen ensimmäinen lause sotkeutunut. P.o: "Neuvostoliiton neuvostojen VII edustajakokouksessa valitun Neuvostoliiton toimeenpanevan keskuskomitean I istunnossa helmik. 7 p:nä 1935 valittiin" j.n.e.

TOIMITUSKOLLEGIO: **J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, J. Lemetti ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen** (os. АКССР гор. Петрозаводск, ул. Гоплинга 14).

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

Кирья № 37 Jätetty kirjapainoon 10/III kirj. painett. 21/III-35 г.
Ленгорлит № 8217 4 авт. л. Кол. зн. 181.500 ф. б. 82 × 110. Тираж 1.864 Заказ 689

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.



ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“

ЛЕНИНГРАД 1935